

Giới thiệu Cô Gái Mắc Amnesia

Cô Gái Mắc Amnesia nói về Akiko Hoshi là du học sinh từ Anh sang Nhật Bản vì một số lý do. Tại Nhật cô theo học trường Star town. Khi bước chân vào ngôi trường, chỉ vì mắc amnesia (chứng hay quên) nên cô đã gặp hàng đống rắc rối.

Có lẽ do sự lo lắng "không hề nhẹ" của Hoshi nên cô mới dậy sớm. Cô rất kém trong giao tiếp thế nên khi ở Anh cô không chủ động kết bạn mà người khác ra bắt chuyện.

Cô bắt đầu tưởng tượng là khi vào lớp mới nếu không có bạn chắc họ gọi mình là con tịt kị mất.

"Haizz" cô thở dài, đúng là rắc rối thật nếu ra bắt chuyện một cách kì cục họ sẽ nghĩ mình bị hâm mà nếu không bắt chuyện họ sẽ nghĩ mình là con tịt kị.

Bảo sao mà cô lo lắng "không hề nhẹ". Ngồi suy nghĩ một lúc, cô dậy vào wc làm VSCN, xong xuôi thay quần áo đi tập thể dục và một trong những lý do mà cô vào ST vì ở đây có một sân tập thể dục vào buổi sáng dành cho học sinh.

"Vào trường này đúng là không sai, chỉ tội là đồng phục nữ lại là váy, váy đã là một gánh nặng rồi lại còn ngắn nữa chứ" cô suy nghĩ và thầm rủa cái con người đã may bộ đồng phục.

Khi còn ở Anh cùng bà ngoại, bà luôn bắt cô phải mặc váy nếu không thì nghỉ tiền tiêu vặt, đôi với cô mặc váy rất khó chịu nhưng phải nghe thôi nếu không thì làm gì có tiền để ăn bánh ngọt.

Mời bạn đọc cùng khám phá tựa truyện teen đặc sắc để tìm hiểu và khám phá cuộc sống của cô nàng mắc chứng bệnh hay quên này nhé. Truyện với cái kết hứa hẹn sẽ khiến nhiều bạn đọc cảm thấy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương Gtnv

Akiko Hoshi: du học sinh từ Anh sang

Sakamaki Shuu: con trai cả trong gia tộc Sakamaki, yêu thích âm nhạc, hay cúp tiết vì ko có thích học dù rất thông minh, ko nói chuyện với ai trong trường

P/s: nv là trg anime diabolik lovers(mn hãy thử xem) lần đầu viết truyện xin cho ý kiến

"Haizz"- một tiếng thở dài của Hoshi vang lên, vậy là sang Nhật Bản rồi, cô thầm cảm ơn trời vì cuối cùng cũng đến nơi, do ngồi trên máy bay lâu quá nên khiến cô ê cả mông. Sau khi cảm ơn trời đất sau cô chạy ra ngoài bắt taxi để đến nơi cần đến.

Nơi mà cô cần đến cũng đã đến, đó là Star Town, một ngôi trường danh giá nơi đây đào tạo nhưng hs giỏi ko phân biệt giàu nghèo, đó là lý do mà cô vào đây vì cô rất ghét những ngôi trường mà phân biệt giàu nghèo nhưng đó chưa hẳn là lý do chính.

Lý do chính mà cô vào đây vì ở trường này có đầu mối của một việc cô cần tìm hiểu. Sau khi lên phòng hiệu trưởng để hoàn thành thủ tục nhập học. Xong xuôi cô đến phòng tài vụ để nhận phòng kí túc xá.

Chỉ khóa là 28 chả phải là số may mắn của cô sao. Cô đợc thầm vui vì nghĩ rằng năm nay sẽ gặp đợc may mắn mặc dù biết rằng trực giác mình mà có đoán 10 thì sai 11, cô ko biết rằng những rắc rối ở khoảng cách "xa tít chân trời, gần ngay trước mắt" đang và sẽ xảy ra.

Về đến kí túc xá cất dọn đồ đạc và trang trí phòng của mình(kí túc xá đơn ko phải ở chung), cũng ko quá cầu kì như những đứa con gái khác và nhận ra còn một số thứ mình "lờ" đánh hồng chỉ vì va li đã chật mà cứ cố để vào ko chịu để vào cái khác với lý do là lười xách nhiều thêm là nặng trước khi sang đây.

Giờ cô hối hận cũng đã muộn vì lại phải làm thêm 2 chuyến taxi để đi đến siêu thị và về nhà để mua nhưng đồ mình đánh hồng. Quà này thì ví tiền của cô sẽ tốn "ít" tiền lắm đây.

Vừa mới sang còn chưa tìm được việc làm thêm mà đã tiêu ko "ít" tiền. Phải chăng quay lại thời gian để cất lại cái đồng hồ mình. Cô bắt taxi mà cảm thấy tiếc đứt ruột.

Đến siêu thị, chọn cho mình những đồ cần thiết và đi ăn tối vì trời đã tối chả lẽ lại nhịn, một lần nữa cô cảm thấy hối hận tự hỏi sao ko đi chuyển sáng mà lại đi chuyển về buổi tối nữa vì thế đồ phải ăn ở ngoài cho đỡ tốn tiền.

Dờ ví tiền, đóng lại và đi bộ về nhà trng một tâm trạng ko đc vui vì mang đi ít tiền, số còn lại để ở kí túc xá nhưng cô nghĩ theo chiều hướng khác là ăn xong đi bộ cho xuôi com để đỡ cảm thấy mình thật là ngu ngốc.

Về kí túc xá, cô tắm rửa, chuẩn bị đồ và đi ngủ để mai đi học và dậy sớm nữa vì cô hay dậy muộn nên không ăn sáng và đã bị đau dạ dày khi còn ở bên Anh, bác sĩ bảo phải ăn uống đầy đủ nếu ko con đau sẽ tái phát.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Buổi Sáng Của Hoshi

Khoảng 5.00, Hoshi đã dậy vì cô đã hình thành thói quen dậy sớm để tập thể dục, nhưng có vẻ như hơi sớm so với giờ vào học của Star Town vì ST (viết tắt Star Town) vào học lúc 7.30 nếu dậy từ 6.00 thì vẫn có thể tập thể dục và ăn sáng.

Có lẽ do sự lo lắng "không hề nhẹ" của Hoshi nên cô mới dậy sớm. Cô rất kém trong giao tiếp thế nên khi ở Anh cô không chủ động kết bạn mà người khác ra bắt chuyện.

Cô bắt đầu tưởng tượng là khi vào lớp mới nếu không có bạn chắc họ gọi mình là con tự kỉ mất.

"Haizz" cô thở dài, đúng là rắc rối thật nếu ra bắt chuyện một cách kì cục họ sẽ nghĩ mình bị hâm mà nếu không bắt chuyện họ sẽ nghĩ mình là con tự kỉ.

Bảo sao mà cô lo lắng "không hề nhẹ". Ngồi suy nghĩ một lúc, cô dậy vào wc làm VSCN, xong xuôi thay quần áo đi tập thể dục và một trong những lí do mà cô vào ST vì ở đây có một sân tập thể dục vào buổi sáng dành cho học sinh.

"Vào trường này đúng là không sai, chỉ tội là đồng phục nữ lại là váy, váy đã là một gánh nặng rồi lại còn ngắn nữa chứ" cô suy nghĩ và thầm rủa cái con người đã may bộ đồng phục.

Khi còn ở Anh cùng bà ngoại, bà luôn bắt cô phải mặc váy nếu không thì nghỉ tiền tiêu vặt, đôi với cô mặc váy rất khó chịu nhưng phải nghe thôi nếu không thì làm gì có tiền để ăn bánh ngọt.

Bánh ngọt là món ăn cô rất thích, mà bà cô lại cô hầu như dùng tiền để ăn bánh ngọt chứ có làm gì khác đâu. Mặc váy nhiều cũng quen nhưng cái váy trong bộ đồng phục lại ngắn quá.

"Ôi trời ơi" là từ mà cô không ngừng kêu từ nãy giờ. Đi một hồi cũng ra sân tập thể dục, có khoảng dăm ba học sinh ở đấy, cô không nghĩ là sẽ có học sinh vào giờ này vì mình dậy rất sớm, với lại bây giờ cũng mùa đông nên người ta sẽ lười tập.

Cô rất thích mùa đông, cô cũng không biết vì sao lại vậy. Cô chạy bộ ở quanh sân tập, sân đúng là khá dài, dài hơn so với lần chạy ở bên Anh, chạy khoảng 3 vòng cô cảm thấy mệt, nhìn vào đồng hồ đeo tay bây giờ đã là 6.30, cô chạy một mạch về kí túc xá, tắm rửa, ăn sáng. Xong xuôi cô bắt đầu đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lớp Học Mới

Vì kí túc xá cách xa trường nên mỗi sáng xe bus của trường sẽ đến đón học sinh. Học sinh cũng có thể đi bộ nhưng chả ai lại tự chuốc họa vào thân nên hầu hết đều đi xe bus.

Một số học sinh có xe riêng đưa đón, tất nhiên đấy là các cô ảm cậu chiêu. Bước ra khỏi kí túc xá thì xe đến đưa đến trường.

Và rắc rối sẽ và đang xảy ra quay Hoshi, đến trường nhận lớp nhưng khổ nỗi không biết tìm ở đâu, đi mà còn suýt thì vào wc nam, may nhìn bảng tên không thì bị gọi là con nhỏ biến thái mất.

Đi mãi mà chả tìm được thì bỗng dưng cô gặp được vị cứu tinh, nhìn anh chàng này có tóc màu vàng cam, mắt xanh nước biển, theo như phán đoán của cô thì nhìn có vẻ thanh niên nghiêm túc, không ngừng cảm ơn thăm trời đất.

Cô chạy nhanh đến chỗ Shuu (vị cứu tinh theo lời của Hoshi) và hỏi

"Anh gì ơi, cho hỏi lớp 10B nằm đâu?"

*quay lại, nhìn, * đây là hai hành động của Shuu rồi anh đi tiếp không thèm trả lời

Thấy vậy, cô mới nói ra suy nghĩ của mình tưởng rằng ai kia không nghe thấy nhưng sự đời là vậy Shuu có thể nghe rõ mồn một lời của cô:

"Thằng cha này cảm và điếc à, nhưng nhìn mặt hơi thộn, mà trả lời 1 câu thì đầu mắt hoà bình thế giới"-vừa dứt lời thì 1 tiếng nói vang lên

"Đi thẳng hết đường đập đầu vào tường rẽ phải là 10B, tôi không cảm và điếc, hơn nữa tôi hơn cô 1 tuổi gọi là senpai nhé"-Shuu

"Ồ cảm ơn anh, tôi phải đi rồi, chào"-Hoshi

Vắt chân lên cổ và cầm đầu chạy, nếu cô không làm vậy thì cô sẽ đột quỵ vì sát khí của thằng cha ban nãy giết chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mặc Amnesia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lớp Học Mới 2

Vì vắt chân lên cổ chạy với tốc độ ánh sáng thêm không nhìn đường vì hồn của cô đang ở chín tầng mây nên cô đã "vồ ếch" rất chi là chuyên nghiệp. Nhưng trong cái rủi lại có cái may, nơi mà cô tiếp đất là nơi mình cần đến đang mừng thầm trong bụng nhưng khi đứng dậy thì gặp ngay cô Mika(GVCN 10B) đang nhìn mình với vẻ "sát thủ" tưởng sẽ gặp siêu bão "haiyan" vì tội đến trễ:

"Em là học sinh mới"-Cô Mika

"V-vâng"-không biết là do sát khí của thằng cha ban nãy hay của cô mà khiến Hoshi trả lời không lên hồn

"Vậy em vào lớp đi"-cô Mika nói và cười tươi khiến cho cô phải ngã ngửa, ban nãy trông có vẻ giận dữ ai ngờ, thay đổi 180 độ mà không phải là 360 độ, chắc có khi cô phải mua thuốc trợ tim chứ nếu không cô đau tim chết mất

Các em đây là thành viên mới lớp chúng ta, em giới thiệu bản thân đi-cô Mika vừa nói vừa đưa mắt nhìn cô

"Chào các bạn, mình tên Akiko Hoshi, mong được giúp đỡ"-Hoshi

1s

2s

3s.....

.....

Phải mất khoảng 20s cả lớp nhìn chăm chăm vào cô, đang chảy mồ hôi vì cả lớp nhìn mình như vật thể lạ thì có tiếng nói:

"Akiko-san trông cute quá"-hs 1

"Trông cute như Alice in the wonderland ý"-hs 2

Và mọi người cứ khen làm cho cô xấu hổ và có một chút sượng không hề nhẹ. Cô được xếp ngồi bàn cuối cạnh cửa sổ, rất thích hợp cho cô vì có thể ngắm cảnh bên ngoài. Vừa ngồi vào chỗ đã có cô bạn trông rất xinh quay xuống nói chuyện

"Hello, mình là Sawada Haruko, rất vui được làm quen"-Sawada

"Hi, mình là Akiko Hoshi, mong cậu giúp đỡ Sawada-san"-Hoshi

"Từ giờ chúng ta là bạn tốt nên cứ gọi mình là Haruko, mình gọi cậu là Hoshi-chan nhé"-Haruko

"Ừ"-Hoshi mỉm cười đáp

Hai tiết học với Hoshi quả là khó khăn vì đó là tiết toán và hoá, hai cái môn mà cô ghét nhất, cô rất kém trong môn này nhưng mà Haruko rất giỏi, vậy là cô không sợ bị điểm kém khi đi thi rồi. Giờ ra chơi đến, hai người cùng nhau đi tham quan trường, trên đường đi Haruko có nói với cô:

"Trường mình có 6 anh em nhà Sakamaki, họ là học sinh nổi tiếng trong trường vì vẻ đẹp trai và gia thế đấy"-Haruko

"Mình không quan tâm về mấy cái chuyện, mình rất ghét những tên đẹp trai vì mấy tên đấy hay tỏ vẻ lắm"-Hoshi

"Đúng là họ có hơi ngạo mạn nhưng họ vẫn rất tuyệt nhất là Sakamaki Shuu, anh ấy học lớp 11, không nói chuyện với ai trong trường, thường xuyên cúp tiết vậy mà khi thi vẫn đạt điểm cao, mọi người gọi anh ấy là chủ căn phòng nhạc đấy"-Haruko

"Là sao?"-Hoshi

"Anh ấy suốt ngày ở phòng nhạc và không cho người khác vào khi ở đấy nên người ta mới gọi là chủ căn phòng nhạc"-Haruko

"Trời cái thằng cha này sao vậy, làm như mình là nhất ý, mà Haruko cậu có bạn trai rồi mà vẫn còn đam mê tên ấy ư"-Hoshi

"Sao cậu biết vậy, Hoshi-chan"-Haruko trả lời, trên mặt đã ửng đỏ vì bạn đã phát hiện ra bí mật

"Thì cậu đeo vòng đôi mà, trên cổ cậu đấy, mà anh ta học trường nào, lớp nào"-Hoshi

"Học ở đây, lớp 10A nhưng cậu ấy đang tham gia khoá trao đổi học sinh ở Pháp"-Haruko

"Ồ vậy à thôi thôi quá, ra căn tin đi"-Hoshi

"Ừ"-Haruko

(Haruko)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

"Sao rộng vậy"-Hoshi

Cô vừa nói vừa há hốc mồm vì căn tin ở ST khá là rộng, rộng ở đây không có nghĩa là rộng hơn một tí mà là rộng bằng một cái nhà hàng. Căn tin lại còn đông nên việc tìm bàn trống rất là khó khăn, đi mãi mới tìm được một bàn. Haruko ở lại giữ chỗ nên cô chạy đi mua đồ ăn. Nhìn vào tủ kính toàn bánh ngọt khiến cô thèm đến chảy nước miếng. Phân vân một hồi cô mới chọn được 2 bánh việt quất và 2 trà latte. Bưng khay đồ ăn đi nhưng vì cái tội không nhìn đường mà lại chỉ chăm chú vào cái bánh khiến cô đâm phải một người. Khổ nỗi đâm ai không đâm đi đâm phải Sakamaki Subaru, người luôn dùng nắm đấm để giải quyết mọi chuyện.

"May quá cái bánh không sao"-Hoshi

"Cô biết mình vừa làm gì không"-Subaru

Giờ cô mới để ý là mình vừa đâm vào một người và làm bẩn áo khoác họ nên cô cuống cuống xin lỗi

"Xin lỗi, tôi không cố ý anh có sao không"-Hoshi

"Làm bẩn áo người khác mà hỏi có sao không, thế cô nghĩ thế nào"-Subaru

"Thì tôi xin lỗi rồi mà có cần làm quá vậy không"-Hoshi

"Thế cô biết tôi là ai không"-Subaru

"Đề nhớ xem.....hình như là không, không có biết anh"-Hoshi

Subaru nhìn mặt nhìn cô, không biết Subaru là ai ư, cả trường này ai cũng biết Subaru là một trong 6 ae nhà Sakamaki và là một học sinh rất là "guồng mầu" nhờ thành tích đánh nhau của anh gây ra cao như núi Phú Sĩ, cái cách mà cô trả lời có vẻ như là không quan tâm, trả lời để cho qua

"Học sinh mới à"-Subaru

"Ừ"-Hoshi

Subaru không nói gì mà quay lưng bước đi, cô liền kéo lại

"Khoan đã còn cái áo của anh, nó bị bẩn rồi, hay là anh đưa tôi giặt rồi tôi sẽ trả lại"-Hoshi

Vứt cái áo khoác cho cô rồi bỏ đi không nói lời nào

"Khoan đã, ề tôi chưa nói xong, ề"-Hoshi

Mặc dù nghe thấy tiếng cô nói nhưng Subaru vẫn mặc kệ bỏ đi

Cô quay trả lại bàn, đặt khay thức ăn một cách tức giận và nói

"Cái thằng chánh chó, rõ ràng là có thể nghe thấy mình hỏi mà không thèm trả lời, chả lẽ hẳn trả lời một câu thì thế giới mất hoà bình sao "-Hoshi

"Đó là Sakamaki Subaru đấy, một trong 6 anh em nhà Sakamaki"-Haruko

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Giờ ra chơi cũng kết thúc, Haruko phải đến gặp giáo viên nên cô đến lớp một mình. Cô nhận ra ban nãy mình cũng bị nước đổ vào áo khoác nên đi thay. Nhắc đến áo khoác thì cô mới nhớ là cái thằng ban nãy không nói học lớp nào thì làm sao cô giả áo được. Nếu mà cứ để lâu không giả thì chắc cô sẽ quăng nó vào thùng rác để cho đỡ chật nhà mất. Cô đi đến chỗ tủ đựng đồ của mình và thay áo khoác may mà cô mang theo một bộ dự phòng chắc nếu không cô chết rét mất. Mở cái cánh tủ ra thì bao nhiêu đồ là tả rơi xuống, cô tự nghĩ sao số mình "may mắn" vậy. Cúi xuống nhặt đồng đồ và biết chắc mình sẽ vào lớp muộn, mới hôm đầu mà đã vào học muộn tất cả chỉ vì không nhìn đường khi đi. Sau khi nhặt đồng đồ xong thì cô đi về lớp. Lại một lần nữa do cái tội không nhìn đường đi mà dấn mất vào cuốn manga vừa lấy ở tủ đựng đồ nên đã dẫm vào một người. Do cái con người này quá to lớn nên cô bị ngã. Đứng dậy, nhìn cái thằng mà làm mình ngã không thêm xin lỗi và chửi vào mặt

"Này, thằng kia, anh có mắt không . Mắt của anh sinh ra để làm gì vậy, để làm cảnh à?"-Hoshi

"Nhìn lại mình đi, cô đi mà cứ dấn mất vào cuốn truyện dẫm vào người khác mà còn nói được hả"-Reiji

"Ừ nhì, sao mình chửi oan người ta vậy, thôi cho tôi xin lỗi nha tại tôi không để ý nên dẫm phải anh"-Hoshi

"Lần sau làm ơn nhìn đường đi cái, mắt cô dùng để làm cảnh à"-Reiji

"Ê, tôi xin lỗi rồi mà có cần bắt bẻ thế không"-Hoshi

Cô nói nhưng mắt lại nhìn qua chỗ khác vẻ không quan tâm nên khi quay ra nhìn cái thằng mà cô dẫm phải đã biến mất.

"Thằng này là ma à, sao đi nhanh vậy"-Hoshi

Cô nói mà không nghĩ rằng Reiji không thể nghe thấy, do hành lang không có ai thêm cô đứng ở lối rẽ nên Reiji chỉ cần xoay người và bước một bước là có thể cho là biến mất. Vì Reiji chỉ vừa đi vào lối rẽ nên có thể nghe thấy những gì cô nói. Đẩy cái gọng kính lên và nghĩ "cô ta không biết mình là ai sao, dám nói mình là ma à, có vẻ như là không quan tâm mình là ai và thể lực của mình như thế nào thì phải". Reiji tiếp tục đi và cô tiếp tục về lớp. Bước đến cửa lớp và ngó vào, trông thấy cô giáo chưa vào nên cô cảm thấy nhẹ nhõm và bước vào lớp và tiếp tục công việc đọc truyện

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 7

Giờ học đã kết thúc và bây giờ là buổi trưa, vì chiều không phải đi học nên cô về kí túc xá. Đi vào phòng mình và ném cặp sách sang một bên và nằm sụp xuống giường. Cô thật sự rất chán vì chưa có thể kiếm việc làm thêm. Trước khi sang Nhật, bà ngoại cô cũng có ý định gửi tiền hàng tháng cho cô nhưng cô từ chối vì số tiền mà cô thừa kế của mẹ mình khá là nhiều thêm cô muốn tự lập, cô không muốn ai phải lo lắng cho mình. Cũng may là tiền học trường ST không quá nhiều nếu không chắc cô sẽ phải túi bụi cả ngày đi làm thêm mất. Cô nghĩ trong đầu "phải đi tìm việc nhanh thôi nếu không thì ví hết tiền mất, thôi trước tiên ăn cơm trưa cái đó". Cô bật dậy và làm bữa trưa một cách "nhanh, gọn, nhẹ"

Đến khoảng tầm 14.00, vì quá chán không có gì làm nên cô đến thư viện trường để tìm mấy cuốn sách dạy làm bánh. Đi khoảng 30', cô đến thư viện và cảm thấy khá mệt vì cuộc bộ từ nhà đến thư viện

Tại thư viện:

Nhìn qua thì có thể thấy thư viện rất rộng và rất nhiều người, đi hỏi người quản lí thư viện và hỏi xem dãy sách dạy làm bánh ở đâu. Cô đi đến dãy sách làm bánh và bắt đầu tìm những cuốn sách.

"Trời sao cao vậy"-Hoshi

Có vẻ cuốn sách quá cao so với chiều cao khiêm tốn của cô nên cô phải kiễng chân. Nhưng có vẻ việc đó vẫn vô tác dụng như lúc không kiễng chân. Bỗng một bàn tay với lấy cuốn sách mà cô định lấy, cô quay ra nhìn người đó và cái con người lấy cuốn sách nói

"Em cần cuốn sách này hả"-Raito

"Ừ vậy anh có thể nhường cho tôi không?"-Hoshi

"Phải có điều kiện"-Raito

"Là?"-Hoshi

"Em có bạn trai chưa?"-Raito

"Chưa vấn đề gì không"-Hoshi

"Để thương này mà chưa có bạn trai sao, hay làm bạn gái anh đi rồi anh đưa em cuốn sách"-Raito

"Không, đây là cách để anh tán con gái sao?"-Hoshi

"Có thể, nhưng anh chưa cần tán thì cả đồng nữ sinh trong trường đã "đỏ" anh rồi"-Raito

"Tôi không quan tâm là nữ sinh trong trường mình có sao hay không nhưng mà anh làm thế với tôi thì vô tác dụng, tôi không thích dây dưa vào mấy người như anh"-Hoshi

"Cô bé không biết anh là ai sao"-Raito

"Sao tôi phải quan tâm tới chuyện có quen biết anh hay không nhỉ"-Hoshi

"Vậy có biết Sakamaki Raito không"-Raito

"Thông cảm, học sinh mới nên không biết, nếu anh không đưa quyển sách đấy thì thôi, chào xin cáo từ"-Hoshi

Cô vừa nói xong thì đã biến mất không để cho Raito nói lời nào, Raito nghĩ "cô bé này khó ưa thật, một cô bé rất thú vị", Raito nhếch môi cười thích thú và đi khỏi thư viện cùng với quyển sách. Còn cô thì ra dãy khác tìm sách, lại vẫn cái tội đi không nhìn đường nên va phải một người làm rơi hết sách, cô ngã bịch xuống và đề ý mình vừa va phải một người nên cuống cuồng xin lỗi

"Xin lỗi anh có làm sao không"-Hoshi

"Không nhưng cô làm teedy của tôi rơi rồi"-Kanato

Cô đề ý tặng có chú gấu teedy ở dưới chân mình nên cô nhặt lên và đưa cho Kanato

"Đây của anh đây, nó hình như bị rách ở cánh tay, hay anh để tôi khâu lại cho coi như là chuộc lỗi lầm vì làm hỏng gấu của anh"-Hoshi

"Không cần, Teedy chỉ cần mình thôi, không cần cô quan tâm"-Kanato

"Nhưng mà..."-Hoshi

Cô chưa kịp nói xong thì Kanato bỏ đi không nói một lời

"Tên kì quặc phải để người khác nói xong chứ"-Hoshi

Bực bội vì gặp phải hai tên khủng nên cô nhất đồng sách lên và rời khỏi thư viện về kí túc xá. Trên đường đi cô nhớ lại hôm nay gặp những 5 tên kì quặc. Do mãi suy nghĩ và không nhìn đường. Một lần nữa cô lại đâm vào một người. Hình như là do cô mắc bệnh không nhìn đường hay sao mà toàn đâm phải người ta, lần thứ 4 trong ngày, một kỉ lục mới ở bên Nhật. Ở bên Anh, ít nhất thì mỗi ngày chỉ đâm phải 3 người thôi chứ đâu đến 4 lần. Đúng là số nhỏ mà

"Ê cô đi đứng kiểu gì vậy"-Ayato

"Xin lỗi, do tôi không để ý"-Hoshi

"Xin lỗi mà xong à chuyện à, cô dám đâm Ayato này sao"-Ayato

"Có cần làm quá như là tận thế thế giới không, xin lỗi rồi mà"-Hoshi

"Cô to gan nhĩ, dám lớn tiếng với tôi hả"-Ayato

"Dám đấy vấn đề à, anh có phải là thủ tướng, chính phủ đâu mà tôi phải sợ"-Hoshi

Cô vừa nói vừa làm động tác tay chỉ vào Ayato

"Cô được lắm hãy nhớ tới cái tên Sakamaki Ayato này"-Ayato

"Sakamaki.....Sakamaki, nghe quen quen, mình nghe ở đâu rồi nhĩ"-Hoshi

"Sao nhớ ra là ai chưa"-Ayato

"Không, chả biết, thôi đang bận, đi đây, không rảnh để tiếp chuyện"-Hoshi

Cô vừa nói xong đã chạy mất dạng vì không muốn dây dưa nhiều với cái người ngạo mạn như này. Giờ thì cả một ngày gặp phải 6 tên điên, rắc rối không hiểu do số cô ăn ở thất đức không mà bị dính lú và mấy tên này. Cô đi một mạch ra cổng trường không muốn về kí túc xá nữa vì cô phải nhang chóng tìm việc làm thêm. Còn Ayato thì lại cảm thấy kì vì lần đầu tiên có 1 đứa con gái không có vẻ chết mê chết mệt về đẹp trai của anh. Còn cô thì từ nãy giờ đi khắp nơi vẫn chưa kiếm được việc làm

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

"Haizz, biết kiếm việc ở đâu bây giờ?"-Hoshi

Cô vừa nói vừa nhăn mặt, phồng má. Thường ngày cô đã rất cute nhưng bây giờ càng cute hơn. Nếu mà có anh chàng nào mà ở đây chần chẫn sẽ đơ vì cô rất cute. Lúc này là 19.00, trời đã khá tối nhưng cô vẫn chưa muốn về nhà, bỗng cô nhìn thấy một tiệm bánh có treo bảng "tuyển người làm", cô vui mừng chạy ủa vào quán. Ông chủ cửa hàng thấy cô vào liền nói

"Chào cô bé, nhìn cháu dễ thương quá, cháu muốn ngồi chỗ nào nào"-Kumo

"Bác ơi, cháu thấy ở ngoài có đề tuyển người làm nên cháu vào đây..."-Hoshi

Cô chưa kịp nói xong thì ông chủ đã nói

"Ra thế, vậy cháu hãy đợi ở bàn kia đi, bác làm tí việc rồi sẽ bàn chuyện"-Kumo

"Vâng"-Hoshi

Cô ngồi vào bàn và gọi cho mình một bánh pudding socola và một sữa dâu, ngồi nhâm nhi cái bánh được một lúc thì ông Kumo ra

"Cháu thấy bánh thế nào?"-Kumo

"Dạ ngon lắm ạ, bánh không bị ngọt quá và cũng không quá nhiều socola ạ"-Hoshi

"Thế thì tốt quá, bác cứ lo bánh không ngon"-Kumo

"Vâng, bác ơi vậy còn công việc thì cháu có thể làm không ạ?"-Hoshi

"Vâng cháu có phải học chiều không"-Kumo

"Dạ cháu chỉ phải học vào thứ 3, 5 thôi ạ đến khoảng 4h cháu về"-Hoshi

"Vậy thì được, những hôm cháu học chiều thì cháu làm từ 4.30-9.00, còn hôm nghỉ chiều thì cháu làm từ 1.30-5.00"-Kumo

"Vâng ạ, mà bác ơi cháu thấy tiệm bác bánh ngon thế này sao ít người vậy?"-Hoshi

"Do quán mới mở nên ít người đến"-Kumo

"À bác ơi, bánh này là bác làm ạ"-Hoshi

"Ừ có gì không"-Kumo

"Ngoài việc làm bồi bàn ra, bác có thể dạy cháu làm bánh được không ạ, bánh bác làm ngon thật đó"-Hoshi

"Ok, bác cũng định dạy ai đó để khi bác nghỉ còn có người thay"-Kumo

"Vâng, bác ơi cháu phải về đây, tiền bánh là bao nhiêu ạ"-Hoshi

"Cái này được free"-Kumo

"Thật hả bác, vậy cháu cảm ơn"-Hoshi

Cô vừa nói vừa chạy ra khỏi cửa để đi về. Bên trong ông Kumo chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm vì cô rất trẻ con.

Bên ngoài, cô vừa đi vừa ngắm cảnh, cô nghĩ "cũng được 2 năm rồi". Cô ngẩng mặt lên trời và nhìn một cái gì đó trong vô thức. Nhìn vào đồng hồ đeo tay, giờ cũng đã muộn nên cô về kí túc xá. Đi vào một con đường khá là vắng vẻ, bỗng cô cảm giác như ai đó đang theo dõi mình. Nghĩ là do mình tưởng tượng nên cô tiếp tục đi. Đi một lúc, bỗng có một đám người ra chặn đường

"Cô bé, đi một mình nguy hiểm lắm đấy, hay đi cùng bọn anh đi-vô danh (gọi vô danh vì thằng này không phải nv chính)

"Mấy người mới là mới nguy hiểm ý"-Hoshi

"Mạnh mẽ ư, bọn bay bắt nó cho tao"-vô danh

Cô nhìn mấy bọn du côn đang đi về phía cô, cô nhăn mặt lại và nghĩ phen này hơi tốn sức đây, chuẩn bị tư thế để xử bọn du côn thì bỗng dưng có một người vào đánh bọn du côn, đây có thể gọi là "anh hùng cứu mỹ nhân". Sau khi xử xong mấy tên đó thì cái người cứu cô quanh lại

"Ê có sao không"-Subaru

"Không, mặc dù không cần sự giúp đỡ của anh nhưng cảm ơn vì đã cứu tôi"-Hoshi

"Không nhận ra tôi sao"-Subaru

"Nhìn quen quen, mà tôi cũng không thể nhớ ra được, anh là ai vậy"-Hoshi

Subaru suy nghĩ thì té ngã trước câu nói của cô, vừa sáng gặp xong mà đã quên rồi

"Cái người mà cô làm bản áo ý sáng nay ý"-Subaru

"À là Subara hay Subare gì ý nhì"-Hoshi

"Subaru, Sakamaki Subaru"-Subaru

"À, là anh đó hả"-Hoshi

"Không tôi thì chả lẽ là ông già Noel, mà chuyện căn này không cần cảm ơn, chỉ là ngửa chân ngửa tay thôi"-Subaru

"Vậy rút lại câu nói vừa nãy, mà áo anh tôi đã giặt sạch rồi, anh về kí túc xá của tôi để lấy áo đi"-Hoshi

"Ồ"-Subaru

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Đi trên đường về kí túc được một lúc thì Subaru bỗng nhớ ra được điều gì đó liền nói

"Khoan đã, cô ở kí túc xá nữ thì làm sao con trai vào được"-Subaru

"Ừ nhì, hay là anh đứng đợi ngoài cổng rồi tôi mang áo ra, à mà đến rồi này, đứng đây đợi để tôi mang áo ra"-Hoshi

Cô vừa nói xong đã chạy vào không để Subaru nói gì. Cô đi đến phòng mình và lấy chìa khoá mở cửa đi vào. Cô cầm áo và tiện thể lấy luôn cốc nước cacao sáng nay uống chưa hết thì

"Choang"

Khoảng 30' sau

Subaru đứng đợi từ nãy đến giờ mà cô vẫn chưa ra

"Cô ta làm cái quái gì vậy không lẽ chết trong đấy rồi"-Subaru

Subaru mất kiên nhẫn và anh đánh bạo đi vào. Subaru cảm thấy thật là buồn cười, đường đường là một đầu gấu có tiếng trong trường vậy mà giờ phải lén lút đi vào nếu anh không muốn bị gọi là thằng biến thái. May cho anh là phòng của cô mở cửa nên khi ngó vào đã nhìn thấy cô

"Ê, cô làm gì từ nãy đến giờ vậy"-Subaru

Cô giặt mình, nuốt nước bọt, từ từ quay lại nhìn và nói

"A, cái gì nhì tôi lại quên tên anh rồi"-Subaru

"Subaru, có cái tên thôi mà cũng không nhớ nổi, đầu cô chứa gì vậy"-Subaru

"À ừ, S-S-Subaru à...."-Hoshi

"Sao mà cứ lấp bắp vậy, áo tôi đâu"-Subaru

"Cứ bình tĩnh, trước tiên anh ngồi xuống ăn miếng bánh uống miếng trà đã"-Hoshi

Cô vừa nói vừa đẩy anh xuống ghế ngồi

"Anh muốn uống gì, trà hay nước hoa quả"-Hoshi

"Không ăn uống gì hết áo tôi đâu?"-Subaru

"Cứ từ từ, anh ăn thử bánh cookie chocolate tôi làm nhé"-Hoshi

Subaru bực mình đập cái bàn và hét to

"Đủ rồi, áo tôi đâu"-Subaru

"Be bé cái mồm thôi, để tôi giải thích, ngồi xuống đi"-Hoshi

"Làm sao"-Subaru

"Chuyện là thế này..."-Hoshi

Khoảng 30' trước

Khi cô cầm áo và tiện thể cầm cốc cacao uống dở sáng nay, không hiểu cầm kiểu gì cô lỡ làm rơi cốc cacao, mà cái cốc lại rơi rất nghệ thuật, rơi ngay vào áo của Subaru nên cô mới ở trong phòng 30' để nghĩ cách làm sạch áo

"Là thế đó, tôi xin lỗi hay ngày mai tôi đưa cho anh"-Hoshi

"Cô bị làm sao không đẩy, cầm cái cốc cũng không yên, có biết cái áo này người ta sản xuất số lượng có hạn đấy"-Subaru

"Xin lỗi mà, mai tôi hứa sẽ đưa cho anh đảm bảo áo sẽ sạch sẽ như mới mua"-Hoshi

"Thôi được rồi ngày mai mang đến lớp 10A cho tôi"-Subaru

"Ok, tôi sẽ mang"-Hoshi vừa nói vừa nháy mắt

Cô vừa nói xong Subaru đã ra khỏi phòng không nói lời nào

"Trời, đi mà không thèm nói gì sao, bất lịch sự"-Hoshi

Cô đem cái áo đi giặt thật sạch và phơi khô để mai đem đến cho Subaru. Giặt xong, vì chán quá không có việc gì làm nên cô lôi nào là bột mì, chocolate chip, đường, bơ....và các dụng cụ làm bánh ra để làm bánh qui. Cô vừa làm vừa nghĩ "ta sẽ làm thật nhiều để mang cho Haruko, bác Kumo, à đúng rồi mang đến chỗ cả cô chú nữa, lâu rồi cũng không gặp cô chú", cô vừa làm vừa hát bài "Hey soul sister- Train"

Sáng hôm sau:

Cô dậy thật sớm để gói đông bánh qui mà cô làm hôm qua và kiểm tra mọi thứ để đi đến trường

"Cái này cho Haruko này, cái này cho bác Kumo này, cái này cho cô chú này, mình còn quên cái gì không nhỉ"-Hoshi

"A đúng rồi còn áo cho Subaru nữa, wow lần đầu tiên mình nhớ tên một người mà mình không quen biết"-Hoshi

Cô ăn sáng và ra ngoài để chờ xe bus đến thì bỗng dưng có loa thông báo của trường kêu

"Hôm nay xe bus của trường bị hỏng, không thể đón các em học sinh nên các em học sinh tự đi bộ đến trường, nhắc lại....."

Cô vừa nghe xong, cảm giác như là quả tạ nặng 100kg rơi xuống

"Troll nhau hả, cái xe chết tiệt đi kiểu gì mà bị hỏng làm hại làm hại mình lại phải "căng hải" đến trường, trời ơi"-Hoshi

Khoảng 30' sau

Cô đi vào lớp, ngồi vào bàn mình và nằm sụp xuống

"Ồi cái chân của tôi"-Hoshi

"Có phải cậu "căng hải" đến trường đúng không"-Haruko

"Ừ, trời ơi quả này mình què giò mất mà Haruko này, cậu không ở kí túc xá đúng không"-Hoshi

"Ừ mình ở nhà, có xe đưa mình đi đến"-Haruko

"Cậu sướng thật đó, chả bù cho mình"-Hoshi

"Hi hi"-Haruko

"À, mình làm bánh qui này, cậu thử ăn đi"-Hoshi

"Thật hả, cảm ơn"-Haruko

Cô đưa Haruko gói bánh được gói cẩn thận, Haruko giờ ra và cầm một cái bánh lên

"Hình ngôi sao, cậu thích ngôi sao lắm à"-Haruko

"Ừ, mình rất thích ngôi sao"-Hoshi

"Thảo nào cậu tên là Hoshi"-Haruko

Haruko vừa nói vừa đưa bánh lên miệng ăn

"Ngon thật đó, Hoshi-chan à"-Haruko

"Cảm ơn"-Hoshi

(Hoshi: ngôi sao)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

"Reng reng"

Chuông vào học vang lên, tất cả học sinh ổn định chỗ ngồi để chuẩn bị vào tiết. Vào tiết được khoảng 15' thì có một học sinh đập cửa vào và nói

"Em đến muộn"-Ayato

"Tại sao em lúc nào cũng đến muộn 15' vậy"-giáo viên

"Thì có sao đâu, cô rắc rối thật đấy, cô có cho em vào lớp không"-Ayato

"Vào đi"-giáo viên

Ayato đi vào lớp và ném cặp xuống ngăn bàn và ngủ. Còn giáo viên thì đang đỏ hết mặt vì cô gắng kìm nén, nếu không phải do trường này là tập đoàn Sakamaki dựng lên mà Ayato lại là con trai của chủ tịch tập đoàn Sakamaki thì cô đã đình chỉ học Ayato rồi. Ayato lúc nào cũng ngủ trong giờ học, nếu anh mà thức khoảng 15' trong một tiết thôi thì đây có thể coi là một chuyện lạ. Hoshi nhìn về phía Ayato và nghĩ "cái thằng cha này được giáo viên thiên vị à, mà thằng này nhìn quen quen, mình gặp ở đâu rồi nhỉ, mà thôi quan tâm làm gì". Cô lại lúi húi tẩy vẽ cái gì đó và không quan tâm đến bài học vì tiết này là tiết toán, cái môn mà cô ghét cay ghét đắng

Giờ ăn trưa:

"Ê Haruko, hôm nay cậu mang bento không"- Hoshi

"Không mình định đi mua đồ ăn, sao vậy"-Haruko

"À, mình có làm một hộp bento cho cậu, đây này cậu thử ăn xem"-Hoshi

Haruko mở hộp bento mà cô đưa cho mình ra và nói

"Trông ngon thật đấy, Hoshi-chan à, để mình ăn thử nha, ọc..... Ngon thật đấy"-Haruko

"Cảm ơn nha, lần đầu tiên mình làm bento đấy"-Hoshi

"Mình nghĩ cậu phải làm nhiều lần lắm nên mới đẹp như này đấy"-Haruko

"Hi hi"-Hoshi

Cô cười toe toét và trong lòng có một sự sướng không hề nhẹ.

"Quả này chắc phải nhờ cậu làm cơm trưa cho mình quá thôi"-Haruko

"Ừ vậy tớ sẽ làm cơm trưa cho cậu nhưng đổi lại"-Hoshi

"Gì vậy"-Haruko

"1. Mình muốn xem mặt bạn trai cậu

2. Cậu phải thử tất cả số bánh ngọt mình đang và sẽ làm. Ok không"-Hoshi

"Ok luôn, được ăn chùa sao lại từ chối chứ"-Haruko

Sau giờ ăn trưa và đến giờ làm thêm của Hoshi

"A, đi làm thôi"-Hoshi

Cô đi trên đường tới chỗ làm, do phải tiết kiệm tiền nên không bắt taxi như mọi khi nữa. Sau khi làm cô định bụng đến thăm nhà cô chú

"Chào bác Kumo"-Hoshi

"Chào cháu, Hoshi"-Kumo

Ông Kumo đi vào chỗ quầy thanh toán và lấy ra một bộ quần áo

"Đây là đồng phục khi làm việc cháu thay đi"-Kumo

Cô cầm lấy bộ quần áo và há hốc mồm

"Cái gì vậy sao, bác ơi đổi cho cháu đi"-Hoshi

"Không lẽ nhường thay vào đi"-Kumo

Cô vừa khóc thán trong bụng và đi vào phòng thay đồ.

Khoảng 15' sau

"Hoshi ra đây xem nào, em thay đồ lâu quá đấy"-Sakura (nhân viên cùng làm với Hoshi)

"Nhưng mà chị ơi sao vậy vương vậy"-Hoshi

Cô vừa nói vừa đi ra

"Trông em dễ thương quá đấy, Hoshi à"-Sakura

"Nhưng em thấy nó vương lắm"-Hoshi

"Ý em là sao, có nghĩa em chê đồng phục do chị thiết kế sao"-Sakura

Sakura vừa nói vừa giả và roi nước mắt, thấy vậy cô liền xua tay

"Không không phải đâu chị, nó đẹp lắm"-Hoshi

"Vậy thì tốt, giờ ra làm việc thôi"-Sakura

Căn này Sakura vẫn còn nước mắt ngấn nước mắt dài mà bây giờ đã cười được làm cho cô há hốc mồm

Cô bắt tay vào làm việc. Hình như từ khi cô vào là tiệm bánh đông hân lên. Có mấy anh chàng vào tiệm mà cứ mãi ngắm cô không rời mắt đến nỗi có chị ra hỏi muốn ăn gì mà không trả lời

9h tối

"Hết ca của cháu rồi đấy Hoshi, cháu có thể về rồi"-Kumo

"Vâng ạ"-Hoshi

"À mà hôm nay làm tốt lắm, có cháu vào tiệm đông hân lên"-Hoshi

Cô mỉm cười không nói gì và đi ra tiệm bánh. Giờ cô sẽ đến nhà cô chú để chơi, nhìn vào túi đồ và kiểm tra xem mình có mang đủ đồ không. Sau khi bắt đầu chắc chắn mình mang đủ đồ cô bắt đầu đến nhà cô chú

Tại nhà Yoshioka

bấm chuông

mở cửa

"Hoshi đẩy à vào đi cháu"-Keiko (cô của Hoshi)

"Vâng"-Hoshi

"Cháu chào chú"-Hoshi

"A, chào cháu"-Ebisu (chú của Hoshi)

"Lâu quá không gặp cô chú, hôm nay cháu đến thăm có mang chút quà cho cô chú"-Hoshi

"Con bé này, sang chơi được rồi quà cáp gì"-Keiko

"Hi hi, cái này của cô, cái này của chú, cái này cho Toshiro, à cháu có làm ít bánh, cô chú thử ăn xem"-Hoshi

"À Hoshi làm bánh hả, vậy để cô pha trà ăn với bánh, đợi cô một lúc

"Vâng, mà Toshiro đâu chú"-Hoshi

"Nó sang nhà bạn chơi tí nó về"-Ebisu

Cô và ông Ebisu nói chuyện được một lúc thì bà Keiko mang trà ra

"Mà chú tưởng năm sau cháu nói sang đây mà, có chuyện gì mà cháu sang sớm vậy"-Ebisu

"Chuyện là thế này...."-Hoshi

15' sau

"Cô bé đây giờ sao rồi"-Keiko

"Bạn ấy.... Bạn ấy chết rồi ạ"-Hoshi

Cô nói, cổ kim nén cho nước mắt không chảy ra

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Ngồi chơi với cô chú một lúc, cô đi về, trên đường đi cô rẽ vào siêu thị để mua dụng cụ làm bánh và nguyên liệu. Nhắc đến bánh cô nhận ra hôm nay mình quên chưa đưa bánh cho ông Kumo, nhìn vào đồng hồ đeo tay, bây giờ đã 9.30 rồi, giờ này thì tiệm bánh chắc đã đóng cửa nên cô sẽ đưa bánh cho ông Kumo vào ngày mai. Vào siêu thị, đứng ở dãy bán nguyên liệu làm bánh, cô cầm hai gói bột mì lên và tự hỏi

"Loại nào bây giờ nhỉ, cái này đắt nhưng làm bánh ngon hơn, nhưng cái này rẻ hơn, cái nào đây"-Hoshi

Cô cứ nhìn chăm chăm vào hai gói bột mì, và cô quyết định chọn gói rẻ hơn, vừa để gói bột mì vào giỏ thì có người đứng cạnh cô nói

"Ồ, lại gặp nhau rồi"-Raito

Cô quay sang nhìn vào Raito, nhúm mày và cô phán cho câu

"Quen nhau à"-Hoshi

Raito nghe xong câu này suýt nữa té ngựa, vừa mới gặp hôm qua hôm kia xong mà đã quên được rồi

"Chúng ta gặp nhau ở thư viện"-Raito

"Thư viện à, để nhớ xem"-Hoshi

Cô lấy tay chống cằm và suy nghĩ khoảng 15'

"Anh là cái tên thần kinh đi giành sách của tôi đúng không"-Hoshi

"Đúng là anh có giành sách của em nhưng anh hoàn toàn bình thường không bị thần kinh"-Raito

"Ừ"-Hoshi

Cô ừ một câu rồi đi ra khu hoa quả, để cho Raito đứng một mình ở đấy

Thấy vậy Raito đi theo cô để bắt chuyện

"Em mua đồ để làm bánh à"-Raito

"Im lặng"

Có một sự bơ không hề nhẹ ở đây, tưởng mình bị bơ Raito cảm thấy hơi khó chịu vì chưa ai bơ anh như thế

"Sao không trả lời"-Raito

"Câu trả lời là câu hỏi thế nên tôi không trả lời"-Hoshi

"Hoá ra thế, anh cứ tưởng em bơ anh"-Raito

"Ừ"-Hoshi

Cô không nói gì và chọn táo. Lại một lần nữa cô không biết nên chọn táo xanh hay đỏ để làm bánh táo. Đang phân vân không biết chọn táo nào thì chuông điện thoại cô reo lên

"You got me sippin' on something

I can't compare to nothing

I bet for known I'm hoping

That after this fever I'll survive

I know I'm acting a bit crazy

Strung out, a little bit hazy

Hand over heart, I'm praying....." (The heart wants what it wants- Selena Gomez)

"A lô"-Hoshi

.....

"Có chuyện gì không ạ"-Hoshi

.....

"Vâng"-Hoshi

Cô cúp máy và chọn nhanh táo và đi thanh toán, mãi nghĩ linh tinh và đi nhanh không nhìn đường nên đâm vào một người

"Đi kiểu gì vậy cô kia"-Reiji

"Xin lỗi tôi đang vội, làm ơn cho đi nhờ"-Hoshi

Nói xong cô đi nhanh ra chỗ thanh toán, còn Reiji thì nhìn cô và quay ra nói với Raito

"Cậu đi đâu vậy, làm anh tìm này giờ, mà cậu quen với cô ta hả"-Reiji

"Cũng có thể là quen, lần trước có gặp ở thư viện, sao vậy"-Raito

"À, anh có chạm mặt cô ta một lần, cô ta đâm vào anh mới hôm qua thôi, ngạc nhiên là cô ta không nhớ anh"-Reiji

"Cô ấy cũng có nhớ em đâu"-Raito

Sau khi thanh toán đồ xong, cô đi thật nhanh về kí túc xá và thay đồ

Thay đồ xong, cô chạy ra quán cà phê gần trường và đi vào nhìn xung quanh và ngồi vào bàn có một người đàn ông khoảng 40-50 ở đây

"Thầy không ngờ muộn thế này em cũng đến đây"-Hiệu trưởng ST

"Vâng thế hồ sơ của học sinh tên John Henry thầy có không ạ"-Hoshi

"Có, đây"-Hiệu trưởng ST

"Thầy ơi, vậy cậu học sinh đã đến trường mình chưa ạ"-Hoshi

"Chưa, vì có một số lí do nên cậu ấy sẽ nhập học muộn"-Hiệu trưởng ST

"Thầy biết lí do không ạ"-Hoshi

"Thầy không biết"-Hiệu trưởng ST

"Vậy khi nào cậu ta học và học lớp nào ạ"-Hoshi

"Có thể là ngày mai hoặc tuần sau và cậu ấy sẽ học lớp 10B, cùng lớp em đây"-Hiệu trưởng ST

"Em cảm ơn thầy, à mà thầy biết địa chỉ nhà cậu ta ở đâu không ạ"-Hoshi

"Thầy không biết, khi cậu ta nộp học bạ thì không có ghi địa chỉ hay sdt của gia đình"-Hiệu trưởng ST

"Vâng em cảm ơn, em xin phép về trước"-Hoshi

Cô đi ra khỏi tiệm và nghĩ "hắn ta có thể ở đâu được chứ, nhất định phải tìm hắn bằng được"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Sáng hôm sau

"Ê, Hoshi-chan, sao mặt cậu trông ủ rũ vậy, từ sáng tới giờ luôn"-Haruko

Cô đang đắm chìm suy nghĩ thì Haruko lên tiếng nên cô mới quay trở về thực tại

"Hả, à mình không sao đâu, có gì không"-Hoshi

"Tớ thấy từ sáng đến giờ cậu trông có vẻ ủ rũ, mà hôm nay cậu mang bento không đấy"-Haruko

"Có, yên tâm đi, giờ ăn trưa mình đưa cho cậu"-Hoshi

Cô cười để cho Haruko đỡ lo lắng nhưng thực chất cô đang rất lo lắng vì không biết cái tên John Henry bao giờ mới đến. Sau giờ ra chơi, cô đi vào lớp học, tiết này cô giáo không vào nên lớp tự quản, cô cầm tai nghe và nghe nhạc đọc truyện. Người ngoài nhìn tưởng rằng cô đang đọc truyện và nghe nhạc nhưng không. Thực chất, hồn cô đang lơ lửng trên 9 tầng mây vì một số chuyện. Lớp trưởng đi về phía cô, vỗ vai cô, đưa cô tờ giấy và nói

"Akiko-san này, mỗi học sinh trong trường đều phải tham gia một câu lạc bộ, đây là danh sách những câu lạc bộ trong trường"-Mabuchi Aki (lớp trưởng 10B, giới tính: nam)

"Ừ, cảm ơn nha Mabuchi-kun"-Hoshi

"Nếu cậu đăng kí vào câu lạc bộ nào đó thì lên phòng của hội học sinh, nộp cho hội trưởng để nhận thẻ thành viên nhé"-Aki

"Ừ cuối giờ mình sẽ đi"-Hoshi

Nhìn vào danh sách câu lạc bộ, cô há hốc mồm vì nó thực sự rất nhiều. Nào là CLB thiên văn, nội công gia chánh, kendo, karatedo, taewondo, hội họa.....

“Tham gia vào CLB nào đây, kendo được không nhỉ nhưng mỗi mình mình là con gái thì hơi kì, thiên văn nhưng mà mình đã tham gia khi ở bên Anh, ề Haruko cậu tham gia vào CLB nào vậy?”-Hoshi

”CLB thời trang, cậu tham gia vào CLB nào?”-Haruko

“Xem nào.....CLB âm nhạc cũng được có khi mình tham gia vào đấy”-Hoshi

“Wow, ở đó có nhiều học sinh đẹp trai lắm đây, có cả Sakamaki Shuu và Kanato ở đấy nữa”-Haruko

“Ừ, mình không quan tâm mấy bọn đẹp trai, mình chỉ quan tâm tới dụng cụ nhạc thôi, mình quyết định tham gia vào CLB này”-Hoshi

“Ừ”-Haruko

Cô quyết định tham gia vào CLB âm nhạc, “không biết giờ hoạt động của CLB có trùng giờ làm thêm không” cô nghĩ

Giờ ăn trưa cũng đến và trôi qua thật nhanh, cô bắt đầu đi kiểm phòng của hội học sinh. Khó nỗi cô mù đường nên đi khắp hành lang mà vẫn không thấy, đi vòng vèo hết chỗ này hết chỗ nọ và vẫn không thấy cái phòng hội học sinh đâu

“Cái phòng của hội học sinh này nằm chỗ nào vậy, đi 30’ rồi mà vẫn không thấy, trời đất qui thần ời, làm ơn ai giúp tôi với, a kia rồi”-Hoshi

May mắn là có người đi qua để cô hỏi đường nếu không chắc cô đi đến sáng mai cũng chả biết chỗ mất

“Ê, anh gì ời cho hỏi cái”-Hoshi

“Hà”-Ayato

Nghe thấy có người gọi Ayato liền quay lại, nhận ra người gọi mình là người đâm vào mình hôm trước

”Hóa ra là cô à, hôm nay có việc gì hỏi bản thiếu gia à”-Ayato

”Quen nhau sao”-Hoshi

“Sakamaki Ayato, nhớ không”-Ayato

”Tôi đang rất vội nên tôi không có thời gian để nhớ anh đâu, tôi chỉ muốn hỏi là phòng hội học sinh ở đâu thôi”-Hoshi

“À, ở đây tòa nhà bên kia, tầng 2 phòng 108 ý”-Ayato

”Ờ cảm ơn nha”-Hoshi

Cô nói xong và chạy đi luôn trong khi Ayato vẫn chưa kịp nói xong

”Cô gái này có vẻ thú vị”-Ayato

Còn cô sau khi đến cái nơi cần đến cũng đã mệt đứt hơi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

“Cốc cốc”

Cô gõ cửa phòng hội học sinh và từ bên trong có tiếng nói vọng ra

“Mời vào”-Reiji

Cô mở cửa đi vào và nói

”Anh có phải hội trưởng hội học sinh không”-Hoshi

”Phải, vấn đề gì không?”-Reiji

“À, tôi là học sinh mới, lớp trưởng lớp tôi bảo mỗi học sinh phải tham gia vào CLB nên tôi đến đây đăng kí”-Hoshi

”À, cô là học sinh mới của lớp 10B đúng không?”-Reiji

”Ừ”-Hoshi

“Cô đưa giấy đăng kí đây”-Reiji

Cô đưa giấy cho Reiji, Reiji cầm lấy, đọc một lượt rồi lấy một tờ giấy một cái thẻ và viết lên đấy rồi đưa cho cô

”Cầm lấy và đến phòng 209, CLB của cô ở đấy”-Reiji

Cô cầm thẻ và giấy đi luôn không nói một lời nào, sau khi cô đi và đóng cửa, Reiji nói

“Cô ta không nhận ra mình sao”-Reiji

Đang đi bỗng dưng cô hắt xì một cái, cô nghĩ “ai đang nhắc mình vậy”

“Phòng 207, 208, 209 đấy rồi”-Hoshi

Cô mở cửa phòng và bỗng dưng có một cậu học đứng trước mặt cô nói

“Em là thành viên mới à”-Yomoda Toru

”Vâng”-Hoshi

”Anh là Yomoda Toru lớp 11A, đội trưởng CLB”-Toru

”Em là Akiko Hoshi”-Hoshi

”Đề anh đưa em tham quan phòng nhé”-Toru

”Vâng”-Hoshi

Toru dẫn cô đi tham quan phòng, nhìn phòng trông khá là hoành tráng, có khoảng tầm 3 cái piano, 20 violin, 5 guitar cổ điển acoustic điện,.....

có khá nhiều dụng cụ nhạc mà cô có thể chơi

“Wow, CLB trông hoành tráng thật đấy Toru-senpai”-Hoshi

”Ừ, mà em có thể chơi nhạc cụ nào?”-Toru

“Piano, violin, guitar cả đàn tranh nữa ạ”-Hoshi

”Em chơi nhiều nì, hay em thử đánh một bài đi”-Toru

“Nhạc cụ nào hả anh”-Hoshi

”Tùy em”-Toru

Cô nhìn xung quanh đồng nhạc cụ và cầm guitar lên và đánh bài Demon-Imagine Dragon

” When the days are cold

And the cards all fold

And the saints we see

Are all made of gold

When your dreams all fail

And the ones we hail

Are the worst of all

And the blood's run stale

I wanna hide the truth

I wanna shelter you

But with the beast inside

There's nowhere we can hide

No matter what we breed

We still are made of greed

This is my kingdom come

This is my kingdom come....."-Hoshi

Cô vừa đánh vừa hát, cả căn phòng từ ồn ào bỗng trở nên yên lặng, tất cả con mắt đều hướng về cô. Cô mãi hát đến nỗi không biết mọi người đang nhìn mình. Sau khi hát xong, cô ngẩng mặt lên và nói

"Sao mọi người nhìn tôi vậy như sinh vật lạ vậy"-Hoshi

"Wow, thành viên mới của chúng ta hát hay thật đấy"-Hs 1

"Ừ hát hay lại còn cute nữa chứ, ước gì đây là girlfriend của mình"-Hs 2

Mọi người bắt đầu bình luận về cô, cô cảm thấy mình có một sự sượng không hề nhẹ, cười hi hi với mọi người và nói

"Cũng bình thường thôi mà"-Hoshi

"Wow em hát hay ghê, CLB vẫn chưa có quản lý nên em làm quản lý đi"-Toru

"Cũng được ả"-Hoshi

Quả đúng không sai khi cô vào CLB âm nhạc, cô nghĩ mình rất may mắn thế nhưng cô không biết rằng rắc rối sẽ đến ngay bên cô chỉ trong vòng vài giờ, phút, giây và tích tắc nữa thôi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14

"Đây là thời gian hoạt động của CLB, em xem đi"-Toru

Cô cầm tờ giấy của Toru đưa cho và đọc qua một lượt. Hoạt động cũng không ảnh hưởng nhiều đến giờ làm thêm của cô nên cô không lo lắng nữa. Đọc xong tờ giấy, cô vút tờ giấy vào trong cặp và đi đến tiệm bánh. Trong lúc đến tiệm bánh, cô vừa đi vừa ngắm cảnh, nhìn vào trong một shop bánh giày nam cho tuổi vị thành niên, cô chạy vào xem thử mấy đôi giày, nào là giày sneaker, converse, nike, vans..... Trông khá đẹp, cô định mua cho Toshiro (em họ Hoshi) vì sắp đến sinh nhật của cậu bé thêm việc cô sắp được nhận lương tháng này. Ra ngoài shop và cô quyết định mua tặng cho Toshiro. Đi khoảng 15' cô đến tiệm bánh, vừa mới mở cửa, Sakura đã chạy đến nói

"Ôi Hoshi-chan đến rồi à, chị cứ tưởng em bị bắt cóc tổng tiền chứ"-Sakura

Cô vừa nghe câu nói của Sakura xong đã há hốc mồm, trời ơi chỉ là đến muộn có khoảng 3 tiếng thôi mà Sakura đã lo quá lên vậy

"Chỉ là đến muộn thôi mà chị, không có gì to tát đâu"-Hoshi

"Sao cháu đến muộn vậy"-Kumo

"À là cháu phải tham gia CLB ở trường nên đến muộn ạ"-Hoshi

Cô từ từ giải thích cho Kumo và Sakura, mọi người bắt đầu hiểu ra và giờ làm của cô đã sắp xếp lại. Cảm bộ đồng phục và đi vào thay, thay xong cô đi ra ngoài đưa hộp bánh cho Kumo và Sakura thử ăn

"Cháu làm ngon đấy, nhìn rất bắt mắt và hương vị không kém, rất có tài năng"-Kumo

"Wow em làm ngon quá Hoshi-chan à, thế này có khi trình độ cao hơn bác Kumo đấy"-Sakura

Cô nhận được rất nhiều lời khen của Kumo và Sakura, sau khi cả 3 người giải quyết xong chỗ bánh cô làm thì cô bắt đầu làm việc. Trong lúc làm việc thì Kanato có đến, đáng lẽ ra cô phải hỏi Kanato trước dù anh có đến sau nhưng vì là người mới nên cô không biết, mãi lúc xong cô mới ra hỏi thì cậu nói một giọng có vẻ tức giận

"Gọi Kumo ra đây"-Kanato

"Ồ, có chuyện....."

"Tôi nói là gọi Kumo ra đây"-Kanato nói lớn tiếng

Nếu như không có câu "khách hàng là thượng đế" thì có khi cô đã đập thẳng này rồi. Ăn nói chả có gì lịch sự gì cả, lại còn cắt ngang lời người ta nữa chứ. Cô đi vào phòng bếp gọi Kumo ra. Kumo đi ra ngoài nhìn thấy Kanato đã vội vàng chạy lại bàn của cậu và hỏi

"Chào thiếu gia, thiếu gia có chuyện gì cần nhờ tôi không ạ"-Kumo

"Tại sao khi tôi đến cô gái kia không mang đồ ra cho tôi"-Kanato vừa nói vừa chỉ vào Hoshi

Lúc đấy cô đang bận việc nên không để ý lắm nếu không cô mà biết Kanato chỉ vào cô và nói cô với cái thái độ "mình là nhất" thì cô đã ra xử tên này rồi

Còn ông Kumo sau khi nhìn về hướng chỉ tay của Kanato mới vội vàng xin lỗi và giải thích từ từ cho Kanato hiểu. Vì cô là người mới nên không biết Sakamaki Kanato là gì của tiệm bánh này. Kanato nghe lời giải thích của Kumo mới hiểu ra và bỏ về luôn vì không có hứng ăn bánh ngọt. Ông Kumo cảm thấy khá bất ngờ vì Kanato không yêu cầu đuổi việc Hoshi, bữa trước cũng có một nhân viên mới không mang không biết anh nên đã bị đuổi việc. Lí do mà Kanato không đuổi việc cô vì anh cảm thấy cô rất khác biệt so với con gái khác thêm lần trước anh có ấn tượng khá là "đặc biệt" khi ở thư viện. Kanato tự hỏi "cô ta không nhận ra mình và không biết mình là ai sao". Còn cô được bác Kumo giải thích cho cô khi Kanato đến là phải làm gì.

Trong lòng cô đang cảm thấy rất bức mình vì một thằng điên "coi trời bằng vung"

Sau khi làm việc xong, cô thay bộ đồng phục và đi về kí túc xá, đi được một đoạn bỗng dưng bụng cô biểu tình. Cô nghĩ "nên về nhà ăn hay đi ăn ở hàng nhĩ", cô bắt đầu suy nghĩ và chọn ăn ở hàng. Cô rẽ vào một tiệm mì nhỏ, nhìn sơ qua thì quán có vẻ rất đông, cách trang trí của cửa hàng cũng khá đẹp. Cô chọn một cái bàn và ngồi xuống chờ menu xem thực đơn

"Ăn gì bây giờ nhĩ, ramen hay udon hay soba nhĩ"-Hoshi

Cô nhìn chằm chằm vào cái menu khoảng 2' thì có nhân viên ra hỏi cô

"Em muốn gọi món gì?"-Nhân viên

"Anh cho em một ramen"-Hoshi

"Còn gì nữa không?"-Nhân viên

"Dạ không ạ"-Hoshi

Trong lúc ngồi đợi mì cô có đem cuốn sách "Những hiện tượng kì lạ ở ST" mà cô được cho ra đọc. Dờ cuốn sách ra và lướt nhìn từng chữ một. Cái gì mà ma hiện về ở kí túc xá nữ lúc nửa đêm, hay là bóng đen kì quái ở căn tin, mô hình bộ phận cơ thể con người đi lại....

"Trời ơi mà có thể viết cái thứ vớ vẩn này được nhĩ"-Hoshi

Cô bình luận về cái cuốn sách này, cô là một người rất vô cảm với mấy thứ xung quanh trừ bánh ngọt nên đối với cô quyển sách này rất nhàm chán và vớ vẩn. Cất quyển sách vào cặp thì cũng là lúc bát mì cô gọi đã đến. Cô cầm đôi đũa và thưởng thức bát mì. Không hiểu là do cô đói hay do người làm mà cô cảm thấy bát mì rất ngon. Cô nghĩ "mình bắt đầu thích tiệm mì này rồi"

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sau khi ăn xong cô đi về kí túc xá, vừa mới vào phòng cô đã vút túi xuống đất và nằm sụp xuống giường

"Mệt quá"-Hoshi

Có vẻ như hôm nào khi đi làm về cô cũng nằm sụp xuống giường và kêu mệt quá. Nằm được một lúc cô bật dậy đi tắm

Tắm xong, cô ngồi sấy tóc thì bỗng dung chuông điện thoại reo lên

"A lô"-Hoshi

.....

"Ừ mình cũng đang rảnh"-Hoshi

.....

"Ok đợi mình 15' mình sẽ đến"-Hoshi

Cúp máy, cô đi ra tủ quần áo chọn một bộ đồ thay thật nhanh rồi cô đi đến trung tâm thương mại

15' sau

"Ồ đây này"-Haruko

Cô nhìn thấy Haruko rồi chạy qua chỗ cô bạn

"Bây giờ thì làm gì hả Haruko"-Hoshi

"Qua chỗ chơi game đi"-Haruko

"Ok"-Hoshi

Lí do mà cô đi đến trung tâm thương mại là vừa nãy Haruko có gọi cho cô rủ đi chơi vì đang rảnh thêm chán nên cô đi luôn

Đến khu chơi game, cô và Haruko chơi hết trò này đến trò nọ, đặc biệt là cô mê trò boxing cho nên nếu Haruko mà không kêu cô nghỉ thì có khi cô chơi đến sáng mai luôn. Hai đứa vào quán ăn vặt nghỉ

"Ồi! vui thật đấy"-Haruko

"Ừ, chị ơi cho em một li kem socola bạc hà"-Hoshi

"Ê, mùa này ăn kem không tốt đâu"-Haruko

"Ôi giờ, cũng không mất hoà bình thế giới đâu"-Hoshi

"Trời mình thấy cậu nhiều lúc trẻ con thật"-Haruko

Cô cười trừ và li kem được mang ra, cầm thìa lên xúc một miếng to cho vào mồm

"Ọc..... ôi trời ơi kem này ngon thật Haruko cậu cũng thử ăn đi, ngon lắm đó"-Hoshi

"Mình không ăn đâu, lạnh lắm"-Haruko

Ăn xong li kem, vì đã muộn nên cả hai đi về. Cô đi xe bus đến gần chỗ tiệm bánh rồi xuống để đi bộ ngắm cảnh. Lúc cô đi qua tiệm bánh, cô thấy tiệm vẫn mở nên cô tự hỏi

"Giờ này phải đóng cửa rồi chứ"-Hoshi

Cô tò mò mở cửa vào bên trong, Mọi người đã về hết mà ông Kumo vẫn ở đây. Cô đi về phía Kumo vỗ vai và Kumo quay ra

"Sao bác vẫn ở đây vậy, giờ này tiệm phải đóng rồi chứ"-Hoshi

"Bác đang ngồi suy nghĩ thôi mà sao cháu ở đây?"-Kumo

"Cháu đi với bạn lúc đang về cháu đi qua đây vẫn thất tiện mở nên cháu vào"-Hoshi

"Sao bác trông buồn vậy, bác có chuyện gì sao"-Hoshi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

“Hóa ra đây là lí do bác buồn”-Hoshi

Theo lời kể của ông Kumo thì ông có một đứa con trai tên Haku học lớp 8 đang bị ung thư phổi giai đoạn cuối. Sắp tới sẽ có ca phẫu thuật nhưng tỉ lệ thành công chỉ có 50%, Haku biết vậy nên từ bỏ ý định phẫu thuật, Kumo đã rất cố gắng thuyết phục, khuyên nhủ nhưng Haku vẫn không chịu phẫu thuật. Cô làm động tác chống tay lên cằm khoảng 5’, cô búng tay và nói với Kumo

”Bác hãy để cháu gặp em ấy, cháu nhất định sẽ thuyết phục em ấy đi phẫu thuật bằng được”-Hoshi

”Cũng được, nhưng thằng bé nó nóng tính lắm”-Kumo

“Không sao ạ, tạm thời bác cho cháu nghỉ một thời gian, thời gian nghỉ cháu sẽ đến thăm em ấy được không bác”-Hoshi

“Được, bác đồng ý, ngày mai khoảng 5h30 cháu đến đây, hai bác cháu đến thăm thằng bé”-Kumo

“Vâng, thôi muộn rồi cháu về đây, cháu chào bác”-Hoshi

Cô nói xong liền chạy ra tiệm bánh và chạy nhanh về kí túc xá

Sáng hôm sau

Buổi học vẫn diễn ra thường như ngày nào. Nhưng hôm nay có điều khác là Haruko nghỉ nên cô rất buồn. Trưa đã đến mà cô chẳng muốn ăn tí nào nhưng vẫn phải ăn thôi nếu không đau dạ dày thì ai đưa vào bệnh viện. Ăn xong, cô chợt nhớ ra chiều nay phải nộp bài tập toán mà cô vẫn chưa làm. Cô chạy vội chạy vàng đến thư viện để vào học thì trước cửa thư viện để cái bảng to

”THƯ VIỆN TẠM THỜI ĐÓNG TRONG 1 TUẦN ĐỂ TU SỬA”

”Troll nhau hả”-Hoshi

Cô đến bó tay với cái thư viện luôn, chọn ngày nào không chọn chọn đúng ngày này. Giáo viên toán là một bà cô rất là “hiền” thế nên học sinh nào không làm bài tập sẽ có một buổi quét sân trường free. Mà sân trường lại “không phải dạng vừa” nên không ai muốn quét sân một tí nào. Cô đi tìm mọi chỗ để ngồi học nhưng chả có chỗ nào cả. Máy chỗ bàn ghế đá lại có người ngồi rồi nên cô đi khắp nơi để tìm chỗ. Chợt nhớ ra phòng nhạc không có người nên cô đi đến đấy. Cô không để nhớ rằng Haruko đã dặn không nên đến chỗ phòng học nhạc vì ở đấy có Sakamaki Shuu

“Tốt phòng này không có ai, vậy là mình có thể ngồi học rồi”-Hoshi

Cô đến một chỗ ngồi đặt sách vở lên và bắt đầu ngồi làm bài. Cô nhìn vào đề bài và bắt đầu đặt bút suy nghĩ

30’ sau

“Trời ơi sao mà khó vậy”-Hoshi

“Ồn ào quá đấy”-Shuu

Cô đang than trời đất thì bỗng dưng nghe thấy tiếng nói

”Quái, ở đây không có người sao lại có tiếng nói, không lẽ cái quyền những hiện tượng kì lạ ở ST vớ vẩn đấy lại đúng”-Hoshi

Shuu bây giờ mới để ý cái con người ngồi trước mặt mình, nhận ra là cô gái lần trước mình gặp và là người đầu tiên mình nói chuyện trong trường

“Tiếng nói đấy là của cái người mà cô cho là bị câm và điếc ngồi ngay sau cô này”-Shuu

Cô bắt đầu từ từ quay lại và nhìn Shuu, chống ta lên cằm và nhìn chính xác 5'12" cô phán một câu

"Anh là ai vậy"-Hoshi

Shuu nghe xong thì chỉ muốn đâm đầu vào tường, vừa mới gặp xong mà đã quên rồi

"Là cái người hôm thứ 2 cô hỏi đường ý"-Shuu

"Xin lỗi tôi không nhớ được"-Hoshi

"Mà tại sao cô vào đây"-Shuu

"Thư viện đóng nên vào đây học"-Hoshi

"Cô không biết đây là nơi nào sao"-Shuu

"Sao tôi phải biết chứ nó đâu có ảnh hưởng tới tôi"-Hoshi

"Thôi tôi không nói với cô nữa"-Shuu

"Ồ có vẻ như tôi đang làm phiền anh nên chào đi đây"-Hoshi

Cô nói xong liền đi ngay ra khỏi phòng học nhạc còn Shuu thì nhìn ra ngoài cửa nghĩ "cô gái này khá là khác so với những đứa con gái khác"

Cô chạy ra sân sau của trường và nằm xuống bãi cỏ nhìn lên bầu trời

"Bao giờ mới tìm được hân ta đây, mà sắp đến ngày giỗ của mẹ rồi nhĩ"-Hoshi

"Chắc có khi ngày đấy phải nghỉ học thôi"-Hoshi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Cô đi vào chỗ tủ đồ để lấy sách vở thì bỗng có một túi sách rơi ra, cô mới nhặt túi đấy lên và giờ ra thì mới hoảng hốt

"Trời ơi áo của Subaru, hên trả vào mấy hôm trước sao lại quên thế này, trời ơi chưa già mà đã hay quên thế này, mày ngu quá Hoshi"-Hoshi

Cô chạy vội vàng đến lớp 10A và ngó vào nhìn xung quanh thì có một nam sinh hỏi

"Bạn tìm ai vậy"-nam sinh

"Cho mình hỏi Subaru có ở đây không"-Hoshi

"À cậu ta hình như đi lên sân thượng rồi"-nam sinh

"Phiền bạn đưa giúp mình cái này cho cậu ta được không"-Hoshi

"Có phải bạn đưa áo cho cậu ấy không"-nam sinh

"Ừ đúng rồi sao cậu biết"-Hoshi

"Cậu ấy bảo nếu thấy ai đến bảo đưa áo cho cậu ấy thì phải trả tận tay"-nam sinh

"Cái gì cơ thằng cha này rảnh à, thôi cảm ơn cậu nha mình đi đây"-Hoshi

Cô cười chào cậu nam sinh vừa nãy khiến cậu ta đơ mặt ra và nói

”Dễ thương thật”

Còn cô thì phải chạy loanh quanh khắp nơi để tìm cái sân thượng chết tiệt đấy

“Đây rồi cầu thang lên đây rồi”-Hoshi

Cô bắt đầu bước lên cái cầu thang, đi khoảng 5 bậc cô đã than

”Ồi má ơi, chắc con chết mất, sao cầu thang này dài thế”-Hoshi

Nếu mà có ai ở đây mà nghe thấy cô than thì chắc chắn sẽ phải bỏ tay vì cái cầu thang có 10 bậc thôi mà cô mới đi nửa đã kêu trời kêu đất, chắc là do căn này đi loanh quanh nhiều quá nên giờ cô mệt đứt hơi. Đến nơi cô mở cửa ra và đi vào nhìn xung quanh để xác định vị trí của Subaru

”Đâu rồi không lẽ tên này có phép nên vô hình luôn rồi”-Hoshi

Cô đi thêm bước nữa và đứng ở chỗ lan can và cúi xuống nhìn xung quanh sân trường

”Wow không ngờ đứng từ đây nhìn xuống trường trông đẹp ghê”-Hoshi

Do sân thượng có một góc khuất nên căn này Subaru đứng đấy nên cô không biết, nhưng khi cô đứng chỗ lan can Subaru mới quay ra nhìn thấy cô

“Mà thằng cha đấy đâu rồi nhỉ”-Hoshi

“Ngay sau cô”-Subaru

Cô nghe thấy tiếng nói nên bắt đầu quay ra và nhìn Subaru, đi đến chỗ Subaru và đưa cái túi và nói

”Áo của anh này”-Hoshi

“Sao bây giờ mới đưa hả muộn 3 ngày rồi đây”-Subaru

”Ừ chào”-Hoshi

Cô nói với giọng tỉnh bơ và đi ngay ra chỗ của thì Subaru liền với lại

”Ê đứng lại chưa nói xong mà”-Subaru

“Cậu đang nói chuyện với ai vậy”-Kanato

Cô nghe xong lời của Subaru liền quay ra và nhìn hai con người ngay trước mặt. Cô nhìn chăm chăm và không chớp mắt khiến Subaru hơi chột dạ

”Có gì không nói nhanh lên đang bận”-Hoshi

”Này lí do mà đưa áo cho người ta muộn 3 ngày là sao”-Subaru

“Quên có sao không”-Hoshi

“Là cô à”-Kanato

Bây giờ cô mới quay sang nhìn người bên cạnh và phán một câu

“Anh.....là ai vậy”-Hoshi

Kanato nghe xong cảm thấy hơi khó chịu. Vừa mới gặp xong mà đã quên rồi

”Là người ở tiệm bánh ý”-Kanato

”Tiệm bánh à.....tôi chả nhớ gì cả thôi bạn rồi đi đây”-Hoshi

Cô nói xong liền đi luôn, còn hai cái con người kia thì đứng đờ đấy vì cô biến mất rất nhanh

”Anh quen cô ta à”-Subaru

“Có thể nói là quen nhưng cô ta không nhớ anh”-Kanato

Cô đi về lớp của mình và ngồi vào chỗ, lấy tai nghe cắm vào máy nghe nhạc và nằm úp mặt xuống đến nỗi ngủ quên hồi nào cô cũng không biết

Đến khi cô giáo vào lớp may mà có bạn bên cạnh gọi dậy nếu không cô ngủ không biết trời đất ra sao nữa

Tiết học đã gần hết rồi nhưng trong vở của cô vẫn chưa có chữ nào cả mà tâm hồn cô cứ bay đi đâu ý. Ngồi mà cứ nhìn ra cửa sổ thì chép bài làm sao được

"Em Akiko-san đứng lên trả lời cho tôi câu 5"-giáo viên

Cô cảm quyền sách giáo khoa lên, đọc câu hỏi và trả lời một cách rất dễ dàng. Còn cô giáo thì há hốc mồm vì câu hỏi khó thế mà cô vẫn trả lời được. Đối với cô thì câu hỏi đó chả nhằm nhì gì vì tiết này là tiết tiếng anh. Với một người đi du học ở bên Anh 2 năm như cô thì quá đơn giản. Xem ra có vẻ như bà giáo viên này bắt đầu ghét cô vì không chú tâm đến bài học mà vẫn có thể trả lời câu hỏi

Giờ về

"Bây giờ mới 4h30 thôi à, 5h30 mình mới cần đến tiệm bánh, thôi đi vào siêu thị mua quà ra mắt cho Haku vậy"-Hoshi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

"Xem nào có táo, cam cần gì nữa không nhỉ"-Hoshi

Sau một hồi lôn vòn hết chỗ này chỗ nọ ở siêu thị thì cô cũng mua được vài thứ, đi loang quanh siêu thị một lúc nữa thì điện thoại cô reo lên

"A lô"-Hoshi

(A lô Hoshi à cháu có đi thăm Haku không 5h30 rồi- Kumo)

"Thôi chết cháu quên mất, bác đợi cháu một lúc cháu đến ngay"- Hoshi

Cô cúp máy và chạy nhanh đến chỗ thanh toán để thanh toán đồ

Một lúc sau

"Cháu đến rồi ạ"-Hoshi

"Vậy thì mình đi thôi"-Kumo

Hai người bắt taxi đến bệnh viện. Một lúc sau, đến bệnh viện, kí ức trong đầu cô lại hiện về, cái ngày mà mẹ cô đã ra đi tại bệnh viện này. Nhìn bệnh viện trong vô thức, trên khoé mắt cô bắt đầu rơm rớm nước mắt, Kumo nhìn thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào bệnh viện liền hỏi

"Sao cháu cứ nhìn chăm chăm vào bệnh viện thế?"-Kumo

"Dạ không có gì đâu ạ, mình đi thôi"-Hoshi

Hai người bắt đầu đi vào bệnh viện, vừa bước vào cửa, mùi ê te đã xông thẳng vào mũi cô. Thực sự thì cô không thích mùi này một chút nào vì nó như nỗi ám ảnh sau khi mẹ cô mất. Lấy tay bịt nhẹ hai đầu mũi lại và tiếp tục đi cùng Kumo

"Cháu không chịu được mùi ê te à"-Kumo

"Vâng"-Hoshi

Cô vừa nói vừa làm động tác gập đầu, Kumo cười nhẹ và bắt đầu đi đến phòng của Haku

Phòng của Haku

Kumo mở cửa vào và thấy con trai của mình đang ngồi ở chỗ cửa sổ, ông lắc đầu và khẽ nói với con mình

"Con phải nằm trên giường nghỉ chứ"-Kumo

Haku nghe thấy liền quay ra và nhìn Kumo, cậu bé bắt đầu dịch chuyển về phía giường và nằm xuống nói

"Bố đến rồi à, hôm nay bố đến sớm hơn mọi khi mà ai đây"-Haku

Cậu bé vừa nói vừa chỉ tay vào cô

"Chào em, chị là Akiko Hoshi, nhân viên ở tiệm bánh của bác Kumo"-Hoshi

Haku nhìn cô một lúc và quay mặt đi nói với Kumo

"Bố lại nhờ người khác đến thuyết phục con à, con nói rồi câu trả lời vẫn là không"-Haku

Cô nhìn cậu bé mà cảm thấy tức thay bác Kumo, Kumo đã quan tâm chăm sóc tận tình vậy mà cậu bé lại tỏ thái độ như vậy. Cô nhìn vào Haku một lúc và nói với Kumo

"Bác cho cháu nói chuyện riêng với em được không ạ"-Hoshi

"Ừ bác cũng định đi gặp bác sĩ"-Kumo

Ông Kumo đi ra ngoài để hai người nói chuyện với nhau, cô lấy cái ghế và ngồi kế bên Haku và cô bắt đầu bắt chuyện

"Em là Haku đúng không, chị căn này cũng giới thiệu rồi và em cũng biết lí do chị đến đây. Chị có mang hoa quả đến, để chị gọt cho em ăn nha"-Hoshi

"Chị đi về đi, tôi không cần chị thuyết phục gì cả, và tôi không ăn hoa quả"-Haku

"Sao em lại nói thế, để chị gọt táo cho em ăn nha"-Hoshi

"Nói rồi mà chị không nghe sao"-Haku

Cô bắt đầu tức giận, đối với cô, từ tế mà không được thì cô sẽ dùng biện pháp mạnh

"Nhóc con, ăn nói cho cẩn thận, ta hơn mi rất nhiều tuổi đấy"-Hoshi

Cô nói với giọng rất nguy hiểm và sát khí xung quanh bắt đầu nổi lên khiến Haku phải sợ, cậu bé vội vàng nói

"A em xin lỗi chị, em sẽ ăn nói cẩn thận ạ"-Haku

"Đó thế có phải không"-Hoshi

Haku nhìn cô với một con mắt kinh ngạc, mới này còn có sát khí quanh người mà bây giờ đã thay đổi 180 độ. Cô ngồi gọt táo cho Haku ăn, khoảng lúc sau, Haku lên tiếng

"Sao chị lại đến thuyết phục em đi phẫu thuật"-Haku

Cô đang ngồi gọt táo thì bỗng nhiên dừng lại, để sang một bên và nói

"Em muốn biết lí do"-Hoshi

Haku gật đầu và cô bắt đầu nói

"Em biết không, khi chị bắt gặp bác Kumo đang ngồi khóc nên chị mới hỏi lí do vì sao bác ấy khóc, bác đã kể chuyện của cho chị, mặc dù bác không nói nhưng chị có thể thấy bác rất đau khổ, em nên biết rằng em là niềm hạnh phúc của bác, là tất cả đối với bác, bác rất buồn khi em không chịu phẫu thuật vậy tại sao em không chịu phẫu thuật"-Hoshi

"Vì tỉ lệ thành công có 50% phẫu thuật rồi thì có làm được gì đâu, chẳng nào em cũng sẽ chết thôi"-Haku

"Em hãy đi phẫu thuật đi nếu em thương bác Kumo, nếu em chết rồi bác sẽ làm gì"-Hoshi

"Em cũng không biết nữa"-Haku

"Chị cảm thấy ghen tị với em đấy, em được một người bố quan tâm như thế còn chị thì có được đâu"-Hoshi

"Là sao ạ"-Haku

"Khi mẹ chị mất, bố chị lấy vợ hai, từ khi bố chị lấy vợ hai, chị như cái gai trong mắt của ông, ông không quan tâm đến chị, ngay cả khi chị bị xe đâm ông

còn chả thèm đến thăm nữa là"-Hoshi

"Tội chị thật đó, mà chị bị xe đâm thật à"-Haku

"Ừ vào 2 năm trước, lúc đấy chị đi sang đường có một xe vượt đèn đỏ nên đâm vào chị"-Hoshi

Cô ngồi cười nói với Haku cho đến khi Kumo vào, ông cảm thấy khá bất ngờ khi thằng con trai khó bảo của ông đang ngồi nói chuyện vui vẻ cùng Hoshi

Ngồi chơi thêm một lúc rồi cô về trước khi về Haku có nói

"Chị sẽ đến thăm em nữa chứ"-Haku

"Chắc chắn rồi"-Hoshi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Từ hôm đó trở đi, ngày nào cô cũng đến thăm Haku, có vẻ như cô coi cậu bé như một đứa em trai của mình, Haku cũng đã cười nhiều hơn

"Oáp"-Hoshi

Mới sáng ra mà cô đã ngáp ngáp dài, chắc là do tối qua cô thức đêm xem Fairy Tail rồi, mấy dạo nay cô cũng thấy buồn vì Haruko cứ nghỉ mãi, nghe đâu là do Haruko tham gia vào khóa học trao đổi học sinh nên tuần sau mới về. Cô dạo này có vẻ như trông rất cô đơn vì sang đây có mỗi người bạn để chơi. Tự dưng cô bỗng thấy nhớ mấy đứa bạn ở bên Anh

"Chán quá biết làm gì đây"-Hoshi

Cô không ngừng kêu chán suốt từ nãy đến giờ. Cảm điện thoại lên để chuẩn bị chơi game thì cô chợt nhớ ra hôm nay sinh nhật Toshiro. Hôm nay không phải học chiều nên cô cũng khá rảnh, đang ngồi suy nghĩ thì điện thoại cô đổ chuông, bắt máy trả lời. Hóa ra là Meiko mời cô dự sinh nhật Toshiro. Chồng tay lên cảm suy nghĩ, cô quyết định sẽ làm bánh gato cho cậu bé. Xem ra hôm nay cô phải làm rất nhiều việc đây

Sau khi học xong, cô chạy ra siêu thị để mua đồ, mất khá là nhiều thời gian vì cô phải chọn khuôn bánh. Mua xong cô lại chạy ra cái shop bán giày hôm trước mà cô để ý. Đến nơi, cô bắt đầu nhìn mấy đôi giày xung quanh. Khi đã xác định được vị trí của đôi giày mà cô để ý. Cô dồn hết sức vào chân, đi nhanh ra chỗ đôi giày. Khi khoảng cách giữa cô và đôi giày chỉ nhỏ như một con kiến. Đôi giày chuẩn bị vào tay cô nhưng không. Đôi giày đã biến mất trong tích tắc. Cô nhìn theo cái bàn tay đã lấy đôi giày, nhìn thẳng vào cái con người ấy và nói

"Cái đôi giày....."-Hoshi

"Có chuyện gì không"-Reiji

"Đôi giày đó đáng lẽ ra phải là của tôi chứ"-Hoshi

"Lí do"-Reiji

"Ờ thì.....Ờ thôi không nói với anh nữa"-Hoshi

Vì không im được lí do để đòi lại đôi giày nên cô bỏ đi tìm đôi khác.

"Trời cái đôi giày ỹ"-Hoshi

Cô úp đầu vào tường và cứ than vãn về đôi giày, cái đôi mà cô rất rất muốn tặng cho Toshiro vậy mà.....chưa cầm lên được đã vào tay người khác. Thôi than vãn, cô quay sang nhìn thấy một đôi khác cũng đẹp không kém cái đôi kia nên chọn đôi đấy. Nhưng cô vẫn cảm thấy "thương tiếc" vì không thể mua được đôi giày mình để ý từ lâu

Cô đi đến nhà Toshiro mà không ngừng nguyên rửa Reiji, nào là sẽ bị xe cán chết rồi bị ngã gãy chân,Cô mà đã nguyên rửa ai thì đến sáng mai cô vẫn nguyên rửa chưa xong

Còn Reiji đang đi bỗng dưng lạnh cả sống lưng. Đi sang đường suýt bị xe cán, đi về nhà thì bị ngã suýt gãy chân rồi mấy điều xui xẻo khác... Không biết có phải do trời thương không vì bây giờ anh vẫn sống. Tự hỏi rằng mình đã đắc tội với ai chưa mà suýt thì ở thế giới bên kia.

Cô vẫn không ngừng nguyện rửa với cái con người đáng thương đó

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

“Xem nào, trang trí phòng ..xong, đồ ăn...xong, bánh....xong còn thiếu thứ gì không nhĩ”-Hoshi

Cô đang kiểm tra xem mọi thứ cho sinh nhật của Toshiro, cô vẫn đang cảm thấy thiếu thứ gì đó, kiểm tra lại một lượt nữa, mọi thứ vẫn thế mà tại sao cô vẫn cảm thấy thiếu, đang chống cằm suy nghĩ thì Meiko gọi cô

”Hoshi, cháu gọi Toshiro xuống đi với lại cô thấy bánh gato thiếu nén đấy”-Meiko

Nhắc mới nhớ hóa ra là thiếu nén, cô chạy lên tầng gọi Toshiro xuống, gõ cửa mãi mà vẫn không thấy hồi âm, cô liền mở cửa nói

“Toshiro à, chị vào nhé”-Hoshi

Cô mở cửa ra và thấy cậu bé đang ngồi trên giường vẻ mặt có vẻ rất buồn, cô thở dài và tiến lại gần chỗ cậu bé hỏi

”Làm sao mà mặt ủ rũ vậy, hôm nay trông đẹp trai thế này cơ mà, thế này thì khô cô đổ đây”-Hoshi

"Neechan à, đừng trêu em nữa”-Toshiro

“Rồi, thế làm sao mà trông buồn thế này”-Hoshi

“Thằng bạn thân em nó đang bị bệnh, không thể đi sinh nhật em, em không biết có nên tổ chức sinh nhật không”-Toshiro

”Bạn em tên là gì?”-Hoshi

”Haku đang ở bệnh viện xyz”-Toshiro

Cô nghe cậu bé trả lời xong rồi bật cười nói

“Sinh nhật xong ta cùng đi thăm Haku nhé”-Hoshi

”Neechan quen Haku à”-Toshiro

”Ừ, bây giờ xuống nhà thôi”-Hoshi

Cô đi xuống và cô khá là ngạc nhiên vì hóa ra Haku là bạn thân của thằng em trời đánh đánh của mình. Mấy lần trước đi thăm nghe Haku kể về bạn thân cô cũng ngờ ngợ rằng đó là Toshiro

Sinh nhật của Toshiro cũng đã bắt đầu, mọi người bao gồm cả họ hàng và bạn bè cũng đến đã đến đông đủ rồi. Có vẻ như hôm nay Toshiro khá là nổi bật, nghe nói mọi hôm cậu bé đã là tâm điểm chú ý của các bạn gái mà hôm nay cậu vuốt gel lên tóc nhìn trông có vẻ cool hơn nên có rất nhiều bạn gái chết mê chết mệt, thỉnh thoảng lại có người nhìn mãi không rời. Cô nhìn mà thấy buồn cười, cái thằng bé này có vẻ rất sát gái đây, có khả năng mai sau đi làm idol được. Đang ngồi uống miếng trà ăn miếng bánh thì bỗng nhiên chuông cửa vang lên. Vì hai bác đang bận việc nên cô ra mở cửa thì thấy 6 người (6 ae Sakamaki)

”Mấy anh là ai”-Hoshi

”Người quen của Toshiro”-Shuu

”Đội tí tôi ra gọi Toshiro”-Hoshi

Cô chạy ra chỗ Toshiro và nói với cậu bé và chỉ ra cánh cửa. Cậu bé ngó ra nhìn thấy 6 người và cười hớn hở và chạy ra chỗ cửa

“Quen thật sao”-Hoshi

Cô tắc lưỡi cho qua và ngồi về chỗ của mình, bỗng dưng cô thấy mấy cái tên kia quen quen. Ngồi suy nghĩ một lúc thì cô búng tay và nói

”À mấy tên đấy hình như học cùng trường và hình như mình gặp rồi thôi quan tâm làm gì”-Hoshi

Cô tắc lưỡi cho qua và đây là lần đầu tiên cô có thể nhớ mặt của người khác. Thường thì những người cô không quen biết cô sẽ quên ngay vậy mà bây giờ cô có thể nhớ được. Ngồi ăn bánh thì bỗng dưng Toshiro dẫn 6 người ra giới thiệu với cô

”Neechan oi đây là.....”-Toshiro

“Chị biết rồi, mấy tên này lần trước chị có gặp qua”-Hoshi

”VẬY Ờ”-Toshiro

“Ừ”-Hoshi

”Không ngờ cô là chị họ của Toshiro đấy”-Ayato

“Vấn đề không, mà sao mấy anh quen thằng em tôi”-Hoshi

”Đâu phải chuyện của cô”-Kanatō

“Hỏi cho có thôi”-Hoshi

Cô nói xong chạy vào phòng bếp để 6 con người ở lại. Cô đi vào phòng bếp lấy đồng bánh mình làm cố tình làm thừa để đem cho Haku, nước hoa quả các kiểu. Cô gói vào cho vào hộp, lúc đấy Toshiro vào và hỏi

”Neechan gói đồng kia làm gì vậy”-Toshiro

“Mang cho Haku”-Hoshi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Khoảng đến 9h thì sinh nhật của Toshiro kết thúc, cô dọn đồng đồ của bữa tiệc sinh nhật đến 10h, vội vàng cầm đồng đồ mình chuẩn bị chạy ra phía Toshiro nói

"Toshiro, mình đi thôi cũng muộn rồi đấy"-Hoshi

"Vâng"-Toshiro

"Cô ơi cháu cả em đi ra ngoài một tí được không ạ"-cô quay sang nói với Meiko

"Đi thăm Haku đúng không vậy cháu cầm cái này theo đi"-Meiko

"Vâng"-Hoshi

Cô cầm lấy cái túi trên tay Meiko và đi ra ngoài, cô định bắt taxi thì bỗng dưng Toshiro nói

"Chị ơi lên xe đi, anh Reiji bảo cho đi nhờ đấy"-Toshiro

Cô khá là bất ngờ khi họ cho đi nhờ, cô bắt đầu suy nghĩ "nếu đợi taxi thì cũng khá lâu và mất tiền, bây giờ mình được đi nhờ không mất tiền vậy sao lại từ chối nhỉ". Cô chạy lên trên xe và chiếc limo bắt đầu di chuyển. Không khí trên xe khá là căng thẳng, nếu tính cả đứa em cô thì trên xe có 7 thằng con trai và 1 đứa con gái. Một không khí im lặng bao trùm cả chiếc xe, Toshiro thì đang ngồi chơi game nên cô cảm thấy hơi lạc lõng trong tình cảnh này. Đang ngồi suy nghĩ linh tinh thì bỗng dưng người lái xe lên tiếng

"Thưa cậu chủ đến nơi rồi ạ"

"Đến bệnh viện rồi đây, 2 người xuống đi"-Shuu

"À, cảm ơn đã cho đi nhờ nha"-Hoshi

Cô cảm ơn xong, không để cho ao khác nói đã kéo Toshiro xuống và đi vào bệnh viện

"Chị sao chị tự dưng kéo em xuống xe nhanh vậy, em vẫn chưa chào mấy anh ấy mà"-Toshiro

"Vi chị đang lo cho Haku thôi"-Hoshi

2 người đi nhanh lên phòng của Haku và vội mở cửa vào. Cô thấy Haku đang ngồi xem tv nên thờ dài, bỗng dưng hôm nay cô cảm thấy lo cho Haku sẽ làm sao đó chắc có do cô đến muộn nên mới có cảm giác vậy

"Haku xin lỗi hôm nay chị đến muộn"-Hoshi

"A, không sao đâu ạ"-Haku

"Haku này, hôm nay còn có người nữa đến thăm em đây"-Hoshi

Cô vừa nói vừa ra khỏi cửa gọi, Haku cảm thấy rất tò mò người đến thăm mình. Toshiro đi vào và chào Haku

"Ê khoẻ không Haku-kun"-Toshiro

Cậu bé nhìn vào Toshiro và cảm thấy bất ngờ, nhìn vào cô ý hỏi sao chị quen cậu ấy

"Toshiro là em họ chị"-Hoshi

"Em không ngờ bạn thân em lại là em họ chị đây"-Haku

Haku và Toshiro nói chuyện với nhau còn cô thì ngồi lấy bánh và gọt hoa quả cho Haku

Đã hết giờ thăm bệnh nhân nên cô và Toshiro về. Ra ngoài bệnh viện, cô đứng đợi taxi mãi mà chả thấy bóng dáng đâu, Toshiro bắt đầu buồn ngủ, cậu bé ngáp ngáp dài từ này đến giờ. Cô đang lo rằng không biết về bằng cách nào thì bỗng dưng có chiếc xe đỗ trước hai người. Cô đang nhìn chiếc xe một cách khó hiểu thì cửa sổ của chiếc xe mở xuống bên trong xuất hiện một bóng người

"Lên xe đi"-Kanato

"Hà"-Hoshi

Cô đang khó hiểu vì bỗng dưng có một chiếc xe đứng trước mặt thì Toshiro đã kéo cô lên xe. Cậu bé có vẻ không chỉ quen biết mà còn rất thân với 6 ae nhà Sakamaki. Cô nhìn hai người đang nói chuyện trước mặt. Không biết thế nào mà thằng em của cô lại quen với mấy người này

Xe đã đến đến nhà của Toshiro, cậu bé đã ngủ quên trên xe, cô phải lay cậu bé dậy. Trong lúc đợi Toshiro dậy, cô có quay ra nói với Kanato

"Cảm ơn đã cho chúng tôi đi nhờ nha"-Hoshi

"Không có gì, tôi làm vậy vì Toshiro thôi, mà cô ở kí túc xá trường đúng không, để tôi đưa cô về"-Kanato

"Thôi không cần đâu, tôi có thể tự đi về mà"-Hoshi

"Toshiro nhờ tôi đưa cô về"-Kanato

"Đúng đây chị, chị để anh ấy đưa về đi, bây giờ cũng muộn rồi, chị đi về một mình nguy hiểm lắm"-Toshiro

"Nhưng mà, này chị chưa nói xong, này....."-Hoshi

Cô chưa nói xong thì cậu bé đã rời khỏi xe và đi vào nhà. Chiếc xe đã bắt đầu chuyển bánh trong khi cô chưa kịp nói gì. Cô cũng không nói gì mà tặc lười cho qua

"Ê làm sao mà anh biết giờ này chúng tôi về vậy"-Hoshi

"Thì tôi vừa đi có việc về nên đi qua đây thấy Toshiro-kun đứng trước bệnh viện nên ra đón thôi"-Kanato

Cô gật đầu biểu thị mình đã hiểu. Đi một đoạn đến kí túc xá của trường, cô đi ra ngoài và không quên nói lời cảm ơn

"Cảm ơn nha, Ka....."-Hoshi

Cô có vẻ vẫn chưa nhớ được tên của 6 ae nhà này, cô nghĩ khi nào phải nhờ Toshiro chỉ cho thôi

"Kanato, mà cũng không cần cảm ơn, nếu không phải Toshiro nhờ thì tôi cũng chả rảnh làm ba cái chuyện này"-Kanato

Anh vừa nói xong đã đóng cửa sổ xe và đi luôn

"Người ta cảm ơn rồi thì thôi còn nói kiểu đấy nữa chứ, chảnh chó"-Hoshi

Cô lè lưỡi về hướng của chiếc xe đang đi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

"Chìa khoá, chiều khoá, đâu rồi"-Hoshi

Cô lục tìm chìa khoá trong cái cặp của mình, hết ngăn này đến ngăn kia, lục tung khắp nơi mà vẫn không tìm thấy chìa khoá. Cô đang rất hoảng hốt, không biết sao mà vào phòng được

"Bình tĩnh mình phải bình tĩnh"-Hoshi

Cô bắt đầu nhớ lại xem mình đã để chiều khoá ở đâu

"Thôi rồi mình làm rơi chìa khoá ở nhà Toshiro rồi, làm thế nào bây giờ chả lẽ bây giờ sang nhà em ấy lấy chắc nhưng giờ này thì chắc mọi người ngủ rồi, làm sao đây"-Hoshi

Cô bắt đầu đi đi lại lại quanh cái cửa phòng, nếu như bây giờ đi sang nhà của em ấy thì sẽ làm phiền mọi người không đi thì tối nay sẽ phải ngủ ngoài đường, trong đầu cô bắt đầu có một mớ suy nghĩ

"Đi, không đi, đi, không đi.....ôi trời ơi rồi quá"-Hoshi

Cô chán quá ngồi thụp xuống trước cửa và úp mặt xuống, cô đã bắt đầu chán nản

"Trời ơi, Hoshi ơi mày ngu quá, có mỗi cái chiều khoá thôi mà cảm cũng không xong, mai biết phải làm sao đây"-Hoshi

Cô vừa nói vừa lấy tay đập vào đầu mình, đó là cách cô tự trừng phạt, lấy cái điện thoại của mình lên để gọi cho cô, vừa mới bấm số để gọi thì máy thông báo

"Tài khoản của quý khách không đủ để thực hiện cuộc gọi này....."

Cô cúp máy và ngồi cười như một con điên, đang trong tình trạng cấp bách thì máy hết tiền, rồi lại hết pin nữa chứ. "Hôm nay là thứ 6 ngày 13 à" đó là dòng suy nghĩ của cô

Cô bực mình quá đứng lên đập đầu vào cửa, đã 11h30 rồi mà vẫn không vào được phòng. Có thể nói cô đang trong tình trạng vô gia cư, có nhà mà không thể vào. Ngồi lên ngồi xuống, đi qua đi lại và bây giờ đã điểm 12h. Xong phim, quả này chắc ngày mai cô phải nghỉ học mất. Nhưng ngày mai môn toán lại kiểm tra. Cô lại còn chưa ôn cái gì hết, nếu bây giờ vào được phòng còn ôn được chút ít. Cô chuẩn bị phát khóc đến nơi thì có một giọng nói

"Ê"

Cô quay ta và nhìn vào cái người đang nói, dụi dụi mắt mình rồi tự lấy tay đập vào đầu mình

"Sao tự dưng có người ở đây, chắc mình đang mơ"-Hoshi

"Không phải mơ đâu"-Ayato

"Sao anh lại ở đây"-Hoshi

"Thì cô đánh rơi chìa khoá ở nhà Toshiro nên thằng bé nhờ tôi đưa nó cho cô"-Ayato

"À"-Hoshi

Hoá ra là do Ayato nhặt được cái chìa khoá ở nhà Toshiro nên mới gọi điện hỏi, đáng lẽ ra là phải đưa từ lâu nhưng anh quá lười nên mãi mới đưa chìa khoá cho cô. Giật chùm chìa khoá trên tay Ayato, cô thở phào nhẹ nhõm vì chùm chìa khoá này không chỉ có mỗi chìa khoá phòng mà còn có mấy chìa khoá là quan trọng đối với cô

"Cám ơn"-Hoshi

"Không có gì"-Ayato

Cô mở cửa đi vào phòng, quay ra định đóng cửa lại thì cô thấy Ayato đứng trước cửa

"Anh không về đi còn đứng đây làm gì?"-Hoshi

"Tôi mang chìa khoá cho cô thì cô cảm ơn là xong chắc"-Ayato

"Vây.....anh muốn gì?"-Hoshi

Ayato không trả lời mà đi luôn vào phòng cô, ngồi xuống ghế sofa

"N-này....."-Hoshi

"Trà on đi, nhà cô có gì ăn không tôi đang đói"-Ayato

"Vây hoá ra anh đến đây để xin ăn hả"-Hoshi

"Chỉ là đói quá thôi"-Ayato

"Thế căn này ở sinh nhật Toshiro thì sao"-Hoshi

"Không thích đồ ngọt"-Ayato

Cô đến bó tay với cái con người này, cô chạy vào chỗ bếp, mở tủ lạnh nhìn xung quanh xem, cô thở dài, thực sự thì trong tủ lạnh không còn cái gì khác, chỉ toàn là mấy thứ để nấu mì, mấy bữa nay cô toàn ăn mì chứ chả ăn gì khác. Lấy mì cốc, cô cho thêm mấy thứ vào và đổ nước sôi

"Nè nhà tôi chỉ có mì thôi, ăn tạm đi-Hoshi đặt cốc mì lên bàn

"Hả mì hả, món tủ của tôi"-Ayato

Cô há hốc mồm, nghĩ là mấy cái thằng công tử này phải chê mấy món thường dân chứ

"Thôi kệ quan tâm làm gì mà mình định làm gì nhi quên mất rồi" cô nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

“Oáp”-Hoshi

Cô ngáp dài sau một giấc ngủ, khua khua cái tay để lấy cái đồng hồ, cô nhìn vào

“8h thôi à, còn sớm chán”-Hoshi

Cô lại nằm xuống giường và trùm chăn lên ngủ, bỗng dưng cô bật dậy

”8h, chết rồi, muộn học rồi”-Hoshi

Cô nhanh chóng lấy đồng phục và chạy vào nhà vệ sinh thay đồ đánh răng rửa mặt và chạy một mạch đến trường với vận tốc ánh sáng (thực chất là chỉ

chạy hết sức có thể), nhờ vào cái vận tốc ánh sáng nên cô đã đến trường trong vòng 15'. Vâng, cô đã đến trường nhưng cuộc đời nó rất phức tạp.cổng trường đã khóa. Cô cảm thấy giờ mình thật ngu vì sao hôm nay không nghỉ ở nhà luôn đi lại còn đi học. Chạy vòng ra sân sau của trường, cô đứng lên trên thành tường và ngó vào. Chắc chắn là không có thầy giám thị ở đó, cô lấy cái cặp của mình và ném vào một cách không thương tiếc, sau đó thì cô bắt đầu trèo qua tường và nhảy xuống một cách dễ dàng như dân chuyên nghiệp. Đến khi cô tiếp đất cô nhìn xung quanh và đang có một dấu chấm hỏi to đùng trên đầu

“Ồ cái cặp tóc biến đi đâu rồi”-Hoshi

Cô quanh sang bên phải rồi lại quay sang bên trái, nhìn đằng trước và nhìn đằng sau vẫn không thấy cái cặp đâu, cô bắt đầu tìm mọi chỗ xung quanh. Hết bụi cây nọ, bụi cây kia cô vẫn không tìm được cặp, bực mình cô mới đá cái vỏ lon trước mặt mình và nói

“Điên thật đấy, có cái cặp thôi mà giữ cũng không xong, chả lẽ tin đồn trường này có ma lại có thật”-Hoshi

Cô ngồi xuống đất và bắt đầu nhìn lên bầu trời vì bây giờ là việc duy nhất có thể làm, bây giờ vào lớp mà không sách vở thì vào cũng bằng không

“Wow hôm nay trời đẹp thật đó”-Hoshi

Nếu bánh ngọt là sở thích thứ nhất của cô thì ngắm cảnh là sở thích thứ hai. Thường thì gặp những cảnh đẹp cô sẽ lấy sổ vẽ của mình ra và vẽ lại thế nhưng cặp sách đang mất nên điều này là bất khả thi

Từ sau cái cây có một bóng người bước qua nói

“Cái cặp này là của cô à?”-Reiji

“Ừ”-Hoshi

Cô ‘ừ’ một câu rồi chạy lại phía Reiji và lấy cái cặp nhưng anh kéo lại về phía mình nói

“Học sinh đi học muộn phải làm bản kiểm điểm, sau khi cô viết sau bản kiểm điểm tôi sẽ trả cặp”-Reiji

“Bản kiểm điểm.không đời nào”-Hoshi

Cô nhanh tay giật lại cái cặp của mình và chạy đi, còn anh thì đứng khoanh tay mặc kệ cho cô. Những người chống đối lại lệnh của anh-hội trưởng hội học sinh sẽ bị đuổi học. Mà nếu có bị đuổi học thì khả năng lên đại học từ 99,99% sẽ tụt xuống còn 40%. Thế cho nên đừng có dại mà động vào tổ kiến lửa

Cô sau khi đã lên lớp vừa ổn định chỗ ngồi thì giáo viên môn toán đến vào lớp và nói

“Lớp trưởng lên phát đề để làm bài kiểm tra”

Xong đời rồi, sự thật thì cả tối qua cô không ôn bài mà ngồi xem Naruto shippuuden. Mà kiểm tra vào đúng môn cô kém nhất nữa. Có thể nói cô là thánh nhọ trong ngày hôm nay

30’ đã trôi qua và bây giờ chỉ còn 15’ để làm nhưng bài của cô thì chỉ làm được mỗi vài bài. Nói đúng hơn thì hầu như bài của cô đều một màu trắng. Nhìn xung quanh lớp ai cũng đều cảm cúi làm ngay cả đến Ayato-thánh ngu trong giờ học mà còn làm được bài

“Là do mình quá ngu hay là do hần quá thông minh vậy”-Hoshi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

6h30

Sau khi kết thúc một buổi học "buồn ngủ" đối với cô, cô đến ngay chỗ làm. Mọi thứ vẫn như cũ, đồng phục vẫn thế, bàn ghế không dịch chuyển và khách hàng vẫn đi ra đi vào, thế nhưng hôm nay lại có điểm rất lạ là.....

"Toshiro, Haku, hai đứa làm gì ở đây?"-Hoshi

"Thì đến chỗ chị làm ăn bánh chứ sao"-Toshiro

"Sao em lại biết chị làm ở đây"-Hoshi

"Hi hi em nói cho bạn ấy biết"-Haku

"Nhưng hai đứa có thích ăn bánh ngọt đâu"-Hoshi

"Ờ thì...đến đây quây, cho em hai cốc pepsi nhé"-Toshiro nói rồi lấy cái máy chơi game ra chơi

"Hai đứa rảnh thật đấy"-Hoshi

Cô đi vào trong lấy 2 cốc pepsi ra cho hai đứa thì và tiếp tục làm công việc của mình. Đến khoảng 7h30, Toshiro đang ngồi chơi game bỗng ngừng lại nhìn lên đồng hồ đeo tay và nói

"Hoshi-neechan chúng ta về nhà em thôi cả Haku nữa"-Toshiro

"Nhưng chị phải làm việc mà"-Hoshi

"Neechan yên tâm, em xin bác Kumo rồi"-Toshiro

"Vây đợi chị, chị sẽ ra liền"-Hoshi

Cô đi vào phòng thay quần áo, khoảng 5' sau cô ra và đi về với Haku, Toshiro

Tại nhà Toshiro

"Cháu chào cô chú"-Hoshi, Haku

"Hello mom & dad"-Toshiro

Meiko quay ra cười với Hoshi và Haku nhưng khi nhìn vào Toshiro thì đang ở chế độ thiên thần thành ác quỷ

"Thằng ranh con mày chào bố mẹ mày thế à"-Meiko

Meiko vò đầu Toshiro khiến cho cậu bé nhận ra mình đã chọc phải tổ ong nên vội vàng xin lỗi

"Con xin lỗi, xin lỗi....."-Toshiro

"Thế thì tốt"-Meiko

Và giờ bà Meiko đã chuyển chế độ thiên thần. Tính của gia đình Toshiro rất kì quặc.

1. Mẹ Toshiro-Meiko thì có hai chế độ. Thiên thần: khi mọi chuyện bình thường, không ai làm bà tức giận, rất hiền và thân thiện. Ác quỷ: khi bà đã tức điên lên, một khi bà đã chuyển sang chế độ này thì chỉ cần nhìn vào mắt bà trong vòng 3" thì.....có khả năng uống miếng trà ăn miếng bánh cùng diêm vương

2. Bố Toshiro-Ebisu rất thích hát rap (mặc dù hát ko hay) thỉnh thoảng nói một câu gì đó sẽ chuyển luôn thành rap

3. Toshiro, gọi là thánh nhòn, dù bị ăn đòn bao nhiêu cũng không biết sợ là gì, không sợ trời, đất, diêm vương mà chỉ sợ mẹ chuyển chế độ thành ác quỷ (có vẻ bình thường hơn một tí)

"Yo chào mấy đứa, mấy đứa vào ăn cơm đi yo"-Ebisu

(Những lời của ebisu mà có từ yo là hát rap nhé)

"Vâng"-Haku, Hoshi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

"Chào mấy đứa, cô chú đi đây, khi về cô chú sẽ cho quà"-Meiko

Để biết vì sao Meiko nói vậy thì chúng ta hãy quay lại 1h trước

1h trước

"Hoshi này, cô muốn nhờ cháu một việc"-Meiko

"Vâng"-Hoshi

.....

.....

.....

"Vâng"-Hoshi

Chuyện là thế này: cô sẽ phải đến nhà Toshiro để chăm sóc cho cậu bé trong khi cô chú đi du lịch tại Paris 1 tuần (khá là lâu), đây là một nhiệm vụ có thể nguy hiểm đến tính mạng (nói quá lên cho hay chứ thực chất ko có nguy hiểm đến tính mạng) vì nếu mà trông thằng bé này thì sẽ mệt lắm. Ở trường hết đánh nhau rồi đến trên thầy cô giáo đủ kiểu, thường xuyên phải gọi phụ huynh đến gặp GVCN. Cô thấy lạ là tại sao thằng bé này chưa bị đuổi học. Có phải là thằng này được Chúa ưu tiên nên không bị đuổi không. Cô chắc chắn trong những ngày trông thằng bé này sẽ là một cực hình đối với cô

"Chúa ơi, có phải ngài phạt con vì con ăn ở không đàng hoàng không"-Hoshi

Cô cảm giác như trông thằng bé này trong 1 tuần mà cảm giác như là 1 thế kỉ

"Ôi 1 tuần có 7 ngày mà 7 ngày lại hơn 2 ngày lâu thật"-Hoshi

"Nee-chan à có hơn 2 ngày thôi mà"-Toshiro vừa nói vừa đọc manga

"Im đi, trong tiếng anh 2 là số nhiều đấy"-Hoshi

"Nhưng chỉ nhiều trong dạng ít thôi"-Toshiro

"Không nó là quá nhiều đối với chị"-Hoshi

Cô ngồi than từ nãy đến giờ, không ngừng nghĩ đến nỗi Haku và Toshiro nhìn nhau và nhún vai tỏ vẻ không còn từ gì để diễn tả. Khoảng 15' sau, cô dừng than thở và ngồi chống tay xuống bàn suy nghĩ

"Chị dừng rồi à, ôi tốt quá"-Toshiro

"Haku này, em ở đây cho đến khi nào cô chú về đúng không"-Hoshi

"Vâng, cô chú bảo ở đây để kèm học cho Toshiro luôn, cô chú định nhờ chị nhưng thôi vì chị hay đi làm nên về muộn và hay bận nữa"-Haku

"Vậy à, vậy sáng mai em muốn ăn gì để chị làm"-Hoshi

"Gì cũng được ạ"-Haku

Hai người nói chuyện với nhau và không nhận ra một điều rằng Toshiro đang bị bơ. Cậu đang nhìn hai người họ không chớp mắt thì chuông cửa reo lên

"Đề em ra mở"-Toshiro

Cậu mở cửa và một chàng trai bước vào nói

"Toshiro, Haku, 2 em để quên đồ ở nhà anh này"-Reiji

Cô từ phòng khách đi ra và nói với Toshiro

"Toshiro này, chị đi mua đồ đây, ở nhà trông nhà....."-Hoshi

Cô vừa đi ra vừa nói thì nhìn thấy ngoài cửa có người, nhận ra là cái kẻ đang đứng ngoài cửa là hội trưởng hội học sinh của trường nên cô há hốc mồm. Nhận ra là mình đã gặp phải tổ kiến lửa nên cô đang đứng ở ngoài bỗng quay lưng đi vào phòng bếp

"Ê khoan đã, cô kia đứng lại"-Reiji

"À haha, c-chào anh, khỏe không, chắc khỏe nhì, à haha, anh có muốn uống nước không"-Hoshi

"Không phải đánh trống lảng, cô đã vi phạm qui định sáng nay và không viết bản kiểm điểm nên cô....."-Reiji

"Khoan đã khoan đã, anh cứ bình tĩnh đi vào trong nhà nói chuyện đã"-Hoshi

Cô vừa nói vừa đẩy Reiji vào phong khách

"Anh uống nước táo nhé"-Hoshi

Cô rót ra cốc nước táo và đưa cho anh cốc nước

"Nee-chan của em đã làm gì vậy hả anh"-Toshiro

"À cô ấy đi học muộn nhưng không chịu viết bản kiểm điểm nên sẽ bị đuổi học"-Reiji

Cô đang cầm cốc nước trên tay thì bỗng rơi xuống đất, cô đông cứng trong vòng 5s thì cô bỗng nói

"Ôi trời, cốc của tôi, tôi đã phí rất nhiều tiền để mua nó phí thật"-Hoshi (thật ra cái cốc có 1\$ khoảng 20k tiền việt nam, đây là cốc thủy tinh nên cái cốc này cũng khá rẻ)

"Nee-chan, cái cần lo sao chị không lo mà lại lo cho cái cốc là sao"-Toshiro

Suy nghĩ của Hoshi:

Không, không, không thể nào, tại sao, tại sao, tại sao cuộc đời lại phũ phàng và bất công vậy. Cái cốc yêu quý của tôi. Không phải đi mua cái khác thôi

Cô suy nghĩ xong, đứng dậy đi ra cửa nhà, mở cửa và nói

"Toshiro, Haku hai đứa ở nhà chị đi mua đồ"-Hoshi

"Hả"-Toshiro

"Cô ta kì quặc thật"-Reiji

"À, nee-chan đấy hả anh"-Toshiro

"Ừ"-Reiji

"Chị ấy không có kì quặc đâu, chả qua là chị ý rất quý cái cốc này thôi, vì chị ấy sưu tầm cốc mà"-Toshiro

"Thế à, mà tí nữa cô ta về, em nhớ nói với cô ta là cô ta sẽ bị đuổi học nhớ, anh về đây"-Reiji

"Khoan đã anh, anh đừng đuổi học nee-chan được không"-Toshiro

"Sao vậy"-Reiji

"Vì nee-chan vào trường ấy không phải vì học tập đâu"-Toshiro

"Thế là vì cái gì"-Reiji

"Nee-chan ấy vào đấy là có lí do riêng, chứ nếu không nee-chan sẽ ở bên Anh học chứ không phải ở đây đâu, và nếu như anh mà đuổi học thì em sẽ không được gặp nee-chan ấy nữa"-Toshiro

"Tại sao lại không thể gặp"-Reiji

"Mẹ nee-chan mất cách đây 2 năm, nee-chan khóc nhiều lắm, bố nee-chan lại còn làm nee-chan buồn hơn vì ông ấy lại còn lấy vợ sau khi mẹ nee-chan chết, mà trước khi mẹ nee-chan chết, ông ta đã có con riêng với bà ta, cũng là con gái nhưng lớn hơn nee-chan 1 tuổi. Vì quá buồn và tức giận, nee-chan không muốn nhìn mặt bố của mình nên đã sang Anh sống với bà ngoại, nếu bây giờ anh mà đuổi học nee-chan ấy, nee-chan sẽ phải trở về Anh và sống ở đây luôn, không về Nhật nữa"-Toshiro

"Được rồi, anh chỉ làm điều này vì em thôi đấy"-Reiji

Anh nói xong rồi đi về

Tại siêu thị

"Etou, chọn cốc nào đây nhĩ"-Hoshi

Cô đang phân vân đang không biết chọn cốc nào vì có nhiều mẫu cốc rất đẹp. Bỗng cô để ý có một cốc khác hoàn toàn với những cốc khác. Kiểu dáng nhỏ hơn một chút, hình của cốc khá ngộ, một của táo có mắt, mũi, tay chân đang nhảy múa cùng với những của táo khác. Cô chọn ngay cái cốc đó luôn vì cô rất thích táo. Cầm cái cốc lên ngắm nghía một chút rồi để vào giỏ đồ

"Minh cần mua thêm cái gì nữa không nhĩ?"-Hoshi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sáng hôm sau

Cô đang ở trong bếp làm bữa sáng và cô dậy sớm hơn mọi ngày. Máy dạo nay cô không tập thể dục vào buổi sáng nên cô thường hay ngủ dậy muộn. Thế nhưng do là phải làm bữa sáng cho Haku và Toshiro nên cô dậy sớm. Vừa mang mấy đĩa đồ ăn ra bàn, Toshiro và Haku đã từ trên đi xuống

"A, mấy đứa dậy rồi à, vậy thì mau vào ăn sáng đi"-Hoshi

Haku thì đã tỉnh ngủ từ lâu và đã mặc đồng phục còn Toshiro thì.....vẫn mặc bộ pijama, đầu tóc như tổ quạ, mắt nhắm mắt mở

"Toshiro, em lại thức đêm chơi game à"-Hoshi

"Thì cũng như chị thức đêm xem naruto shippuuden thôi"-Toshiro

"Cái đó thì.....mà thôi ăn sáng đi còn đi học"-Hoshi

Cô đáng trống lảng cho qua nếu không sẽ thành người chị không gương mẫu trong mắt Toshiro. Cả ba cùng ngồi vào bàn ăn và bắt đầu ăn sáng. Toshiro nhìn vào đồng hồ ăn và phân vân không biết có nên ăn không. Cô thấy lạ liền hỏi

"Sao em không ăn đi"-Hoshi

"Em sợ ăn vào rồi sẽ được gặp ông bà tổ tiên, nè Haku cậu ăn rồi vậy thấy thế nào"-Toshiro

"Ngon thật đó, giả mà em có người chị như chị"-Haku

Cậu vừa nói vừa ăn nhồm nhoàm trong miệng, được khen, cô sượng phồng cả mũi lên và nói

"Cảm ơn"-Hoshi

Toshiro nhìn Haku bằng ánh mắt lạ thường, cái thằng này nó kén ăn lắm mà sao bây giờ trông nó ăn như kiểu chết đói đến nơi. Cậu nhìn vào đĩa đồ ăn và cầm đũa lên gấp thức ăn cho vào mồm một cách lưỡng lự

"Ọc.....ummmm"-Toshiro

Cô đang ngồi ăn bỗng giật mình, căn này còn kêu không ăn mà bây giờ đã cho vào ăn. Lạ nha, đây là kéo người nói một đằng làm một nẻo. Toshiro vừa nhai hết miếng đồ ăn trong mồm bỗng cậu đơ trong vài giây. Cô thấy thế, gọi to tên của cậu bé lên để đánh thức cậu dậy

"Toshiro, Toshiro"-Hoshi

"Nee-chan, em không ngờ nee-chan nấu ăn ngon như vậy, nee-chan bắt đầu nữ tính từ khi nào vậy"-Toshiro

"Ý em nói chị nam tính"-Hoshi

Sát khí bao quanh cả căn phòng, cô ngồi bẻ tay và xoay vai

"Dạo này tay mình mỗi thế nhờ"-Hoshi

Toshiro bắt đầu chảy mồ hôi lía lịa, cậu cảm thấy lạnh sống lưng. Nếu như sát khí từ người cô mà ra thì có nghĩa là cậu nên xem xét lại lời nói của mình.

Biết mạng mình sắp tàn, cậu bắt đầu vận dụng trí óc của mình để nghĩ lời nguy hiểm

"Không không ý em là nee-chan nee-chan.....à mà hình như chiều nay bác Kumo làm một loại bánh ngọt mới theo công thức của bác mà nee-chan biết không vị trà xanh đấy"-Toshiro

"VẬY à, thế thì chị phải thử mới được"-Hoshi

Cô đã thay đổi 180 độ, từ chế độ ác quỷ sang chế độ thiên thần. Hình như cô và Meiko giống nhau ở điểm này. Toshiro vẫn còn sợ nên cậu ăn nhanh chóng đến nỗi suýt bị nghẹn

Bữa sáng kết thúc một cách nhanh chóng và cô đang rửa bát thì Toshiro đi vào

"Tí nee-chan định cuộc bộ đến trường à"-Toshiro

"Còn cách nào nữa đâu"-Hoshi

"Hay nee-chan đi cùng xe nhà em đi"-Toshiro

"Nhưng trường em ngược hướng với trường chị, dù sao từ nhà em đi đến trường chị cũng gần mà"-Hoshi

"Ồ thế thôi kệ nee-chan đó"-Toshiro

"Thì có ai bắt quan tâm đâu"-Hoshi

Cô vừa nói xong thì Toshiro chạy đi mất dạng. Không để lại vết tích, à không có vết tích: cửa vẫn chưa đóng. Cô đã rửa bát xong, chạy lên phòng lấy cặp sách và ngồi vào trước gương để buộc tóc. Xong xuôi, cô đi ra khỏi nhà để đến trường

Tại trường:

Bây giờ đã là giờ nghỉ trưa, cô và Haruko đang ăn bento ở sân sau của trường

"Nè Hoshi-chan này, tối nay cậu rảnh không"-Haruko

"Cũng rảnh"-Hoshi

"Vậy thì tốt rồi, tối nay triển lãm đồ sứ của nhà mình mới khai trương, cậu đi cùng nhé"-Haruko

"Mấy giờ?"-Hoshi

"7h tối, ok không"-Haruko

"Cũng được"-Hoshi

"Vậy gặp nhau ở trường nhé"-Haruko

"Ok"-Hoshi

Lúc 5h chiều:

Bây giờ cô đang làm ở tiệm bánh, vẫn công việc như mọi khi. Đang làm dở việc thì điện thoại cô reo lên

"A lô"-Hoshi

(Đây có phải số của Akiko Hoshi, chị của Yoshioka Toshiro-kun không ạ?)

"Vâng, tôi là chị của Toshiro có gì không ạ"-Hoshi

(Em của em đã gây gỗ đánh nhau với một bạn trong lớp và làm bạn ấy bị thương, yêu cầu em đến trường ngay lập tức để giải quyết chuyện)

"Vâng, em sẽ đến luôn"-Hoshi

Cô cúp máy, lấy đồ rồi chạy nhanh vào phòng thay đồ. Thay đồ xong cô chạy ra phía bác Kumo nói

"Bác ơi, Toshiro bây giờ đang có chuyện ở trường, cháu phải đến giải quyết"-Hoshi

"Thế thì cháu đi nhanh lên"-Kumo

"Vâng, cháu chào bác"-Hoshi

Cô chạy ra ngoài bắt taxi và đi đến trường của Toshiro

Tại trường Mitsukuni (trường của Toshiro)

Cô đã đi đến trước cổng trường Mitsukuni, Haku đã đợi cô ở đó. Vừa chạy đến chỗ Haku, cô chưa kịp hỏi gì đã bị Haku kéo lên phòng giáo viên

Tại phòng giáo viên

Cô mở cửa phòng ra và nói

"Em là Akiko Hoshi, chị của Toshiro ạ"-Hoshi

"À, vậy là em đến rồi, chúng ta sẽ nói chuyện, mời em ngồi vào đây"-Mira (GVCN của Toshiro)

"Đây là Okumura Yuki-kun bạn học của Toshiro, theo như lời em kể thì Toshiro đã đánh em ấy"-Mira

"Nhưng thưa Mira-sensei, thằng đó đã gây sự với em trước"-Toshiro

"Cô đang nói chuyện, em không được cắt ngang"-Mira

"Này nhóc con, ăn nói cho cẩn thận vào, em đánh em trai anh trước đây"-Yukio (anh trai Yuki)

"Được rồi, để tôi nói tiếp, cả hai bên đều có lỗi, Yuki-kun em đã gây sự với Toshiro-kun, nhưng Toshiro-kun thay vì đánh bạn em có thể báo lại cho cô để cô giải quyết, không được đánh bạn thế"-Mira

"Nhưng....."-Toshiro

"Không nói nhiều, cả hai xin lỗi nhau đi"-Mira

"Xin lỗi"-Yuki

"Toshiro-kun?"-Mira

Toshiro vẫn ngồi lì ở đấy, không chịu xin lỗi, tức quá cô liền cốc vào đầu cậu nói

"Xin lỗi đi"-Hoshi

"Nhưng nee-chan"-Toshiro

"Em muốn ăn đòn à?"-Hoshi

"Xin lỗi"-Toshiro

Sau khi hai bên đều xin lỗi, cả hai bên đều ra về. Cô đi ra cùng với Toshiro và Haku để về nhà. Trên đường đi cô nhắc nhở Toshiro và cậu bị ăn mấy cái cốc ở đầu. Vừa ra đến cổng trường, cô đã bị Yukio gọi lại

"Này cô lần sau bảo với em cô là đừng có động vào em tôi"-Yukio

"Vâng, tôi sẽ nhắc nhở nó"-Hoshi

"Ừ, bảo là đừng đụng bàn tay bẩn thỉu đó vào em tôi....."-Yukio

Cô nghe Yukio nói đến câu bàn tay bẩn thỉu bỗng mặt tối sầm lại. Tay cô đang buông lỏng bỗng siết chặt lại. Cô đưa tay lên bẻ tay và hỏi Toshiro

"Toshiro, thằng kia nó nói em như thế nào"-Hoshi

"Nó bảo là dòng họ nhà ta chỉ là những người bẩn thỉu, rác rưởi"-Toshiro

"Ồ vậy à"-Hoshi

Cô nhếch mép cười và từ từ đi đến chỗ của Yukio. Đưa hai tay lên nắm chặt cổ áo của Yukio và nói

"Anh nói xong rồi đúng không, vậy thì đến lượt tôi. Thứ nhất dòng họ nhà tôi không phải là những người bẩn thỉu hay rác rưởi gì hết hãy bảo với thằng em của anh như vậy. Thứ hai tay của em tôi không bẩn thỉu gì hết có mà tay anh mới bẩn thỉu. Anh là cái quái gì mà nhận xét em tôi vậy. Bố hay mẹ của nó. Xem lại bản thân mình đi, anh nghĩ anh hơn được ai. Đừng tưởng có tiền là có quyền. Bố mẹ anh có dạy anh đạo đức không vậy. Thôi để tôi dạy anh luôn tại đây"-Hoshi

Cô vừa nói xong đã đâm vào mặt tên ấy, đâm rồi đã nói chung là được diễn tả bằng câu này:

"Đấm đá túi bụi

Lên gối thúc chỉ

Phế bỏ thẳng cu

Móc mặt

Chặt tay

Bẻ chân

Giật tóc"

(Cô đâm đá túi bụi hết lên nhưng không có móc mặt chặt tay bẻ chân giật tóc nha. Cái đó chỉ được nói quá lên thôi)

Sau khi đã hài lòng về thành quả của mình, cô phui phui tay và quay lại nói

"Hai đứa, về thôi"-Hoshi

"Giờ tớ mới hiểu vì sao cậu nghe lời răn rắp chị Hoshi rồi"-Haku

"Ừ thế nên cậu đừng đại gì mà động vào tổ kiến lửa"-Toshiro

Thành quả của cô cho tên đó là: hai bên mắt thâm tím, mũi mồm chảy máu be bét, người có nhiều vết bầm tím,.....(nói giảm nói tránh rồi đấy nhé). Sức công phá rất tuyệt vời *vỗ tay*

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

6h tối

Bây giờ cô đang ở trên phòng cùng với cả đồng rác quanh nhà. Nguyên nhân là do hai tên tiểu quỷ (Toshiro, Haku) bày ra sau khi về nhà. Cô đang tức vì cái vụ vừa nãy bây giờ sự giận giữ được nhân đôi. 7h tối là đi với Haruko rồi mà bây giờ có đồng việc phải làm: dọn nhà, giặt phơi quần áo, mua đồ ăn cho hai tên tiểu quỷ. Thế nhưng đồng rác mà hai tên tiểu quỷ bày ra thì không phải dạng vừa thế nên là sẽ rất mệt

"Này hai đứa kia, bày ra thế này thì ai dọn"-Hoshi

"Thì chị chứ ai"-Toshiro

"Em có vẻ rất thích đùa với thần chết"-Hoshi

"Chị có vẻ rất thích đùa với em"-Toshiro

"Ừ thế bây giờ em có dọn không"-Hoshi vừa nói vừa bẻ tay

"Chị dọn đi nếu không em sẽ mách bà ngoại là chị suýt nữa bị đuối học, bà mà biết thì....."-Toshiro

"Này, cảm, tuyệt đối không, không được chị sẽ dọn ok không"-Hoshi

"Thế chứ"-Toshiro

Hiện giờ độ điên trong người cô đã đạt tới 89%, cô là người không sợ trời sợ đất mà chỉ sợ.....bà ngoại. Nếu Toshiro nó mà nói với bà thì cô sẽ phải té về Anh. Nhưng cô vẫn không thể về bên đó được. Chưa giải quyết xong chuyện, làm sao mà về được. Cô bắt đầu nhìn mọi thứ xung quanh và nhẩm tính

"Mình có một tiếng, tức có 60 phút, vậy thì dọn nhà sẽ mất 30 không cấp tốc đi 25 phút, giặt quần áo thì chỉ mất có 5 phút, đi mua đồ ăn sẽ mất 10 phút

vì quán đồ ăn nhanh ngay đây, sau khi mua đồ ăn mình sẽ phơi quần áo, cũng may quần áo ít nên mất có 5 phút. Vậy là còn thừa 15 phút. Được bắt tay vào làm thôi"-Hoshi

Cô bắt đầu chạy vào nhà kho để lấy chổi, xô,.....nói chung là những thứ liên quan đến dọn nhà. Cầm cái khăn vải buộc lên đầu, giờ cô rất ra dáng một.....bà lao công trẻ. Cô chạy lên chạy xuống, chạy vào chạy ra để dọn cái đồng mà Haku và Toshiro bày ra

24 phút 40 giây sau

"Xong vậy là mình tiết kiệm được 1 phút 10 giây, bây giờ thì giặt quần áo"-Hoshi

Từ này đến giờ hai cái tên tiểu quỷ cứ ngồi nhìn cô chạy qua chạy lại, Toshiro còn lấy popcorn ra ngồi vừa ăn vừa nhìn như đang đi xem phim à còn lấy thêm lon coca ra uống. Thậm chí còn vút thêm mấy gói bim bim ăn hết ra để chọc tức cô. Cô chỉ muốn lòi cổ thẳng em tiểu quỷ ra để bình một trận nhưng bây giờ thời gian rất quý giá. Không thể để mất 1 giây quý ra của mình vào vào việc chả đầu vào đâu. Cô lại chạy lên tầng để lấy tất cả đồng quần áo bản đem đi giặt. Giặt quần áo thì đơn giản rồi, chỉ việc cho xả phòng vào máy giặt và đổ quần áo thẳng vào đó là ok. Tiết kiệm được 1 phút quý giá, cô lại tiếp tục chạy ra quán đồ ăn nhanh ngay đầu phố để mua cho hai tên tiểu quỷ. Xong xuôi, cô lại chạy về nhà, đặt đồng đồ vừa mua lên bàn ăn và chạy lên tầng để phơi quần áo

"Dọn nhà: xong, giặt phơi quần áo: xong, mua đồ ăn: xong, vậy là mình còn những 20 phút, he he dự đoán của mình còn tốt hơn mình nghĩ, ok bây giờ đi tắm"-Hoshi

15 phút sau

Cô đang ở trong phòng và làm đủ mọi thứ với tóc. Tắm xong rồi, quần áo cũng đã ổn định nhưng cô đang không biết nên để kiểu tóc nào. Vì căn này gọi đầu nên bây giờ tóc vẫn hơi ẩm dù đã sấy

"Buộc tóc cũng không được vì tóc đang ẩm. Xoã thì vương. Nên để như nào đây"-Hoshi

Cô đang phân vân thì điện thoại reo lên, là Haruko mở máy nghe điện thoại

"A lô"-Hoshi

(Mình đang chuẩn bị đến trường đây, cậu đợi mình tí nhớ tại đường hơi tắc)

"Ừ"-Hoshi

Cô trả lời xong thì bỗng dưng làm rơi điện thoại. Haruko đã sắp đến trường trong khi cô vẫn đang ở nhà. Vội quá nên cô vội đại cái khăn len và điện thoại chạy cấp tốc ra khỏi nhà

"Hai đứa ở nhà trông nhà nhớ, chị đi đây"-Hoshi

"Hà"-Toshiro

Cô vừa nói vừa chạy ra khỏi cửa và đóng sập lại với tốc độ ánh sáng đến nỗi Toshiro phải mất 5 phút để hiểu nghĩa của câu nói

Tại trường

Trước cổng trường đang có một chiếc xe mercedes đỗ ở đó và có một cô gái tóc màu hồng đứng dựa vào và ngó xung quanh đó là Haruko. Cô nàng nhìn xung quanh được một lúc thì cầm điện thoại lên bấm số và áp lên tai

"Haruko"-Hoshi

Haruko nhìn về phía có giọng nói liền tắt máy và nói

"Hoshi-chan cậu đến muộn"-Haruko

Cô vừa chạy đến nơi thấy Haruko đang lam mặt giận và quay ngoắt đi không thèm nhìn vào mặt cô. Biết mình đã phạm lỗi lắm nên vội vàng xin lỗi

"Xin lỗi mà, Haruko"-Hoshi

"Không, cậu đến muộn"-Haruko

"Thôi đừng giận nữa, à đúng rồi, lần trước tớ thấy một shop bán gấu bông đẹp ơi là đẹp đó, tớ định rủ cậu đi đến nhưng mà....."-Hoshi

"Ê, khoan đã Hoshi à, mình không giận cậu nữa đâu"-Haruko

"Thật không"-Hoshi

"Thật"-Haruko

"Vậy thì đi thôi"-Hoshi

Cả hai bước vào trong xe và xe bắt đầu lăn bánh. Cô may mắn đã nghĩ ra kế sách để Haruko thoải mái, mọi người trong lớp đều biết, Haruko là một người thân thiện, rất tốt với bạn bè nên hầu như cô đều có bạn ở cả khối 10. Thế nhưng Haruko mà đã giận thì mọi người cũng phải bó tay vì Haruko giận rất dai. Ít nhất cũng phải 1 tháng, thế nhưng cô nàng lại rất thích những con gấu bông đáng yêu, chỉ cần cầm gấu bông ra đồ ngọt thì cô nàng sẽ hết giận. Trở lại vấn đề chính, hai người đang ngồi trong xe nói chuyện

"Giờ mới để ý nha, hôm nay cậu xoã tóc"-Haruko

"Ừ, tại căn này đầu mình vẫn hơi ẩm nên không buộc lên được"-Hoshi

"Nhưng mà nhìn cậu xoã tóc trông kawaii (dễ thương) cực luôn ý, nhìn chỉ muốn véo má một cái thôi"-Haruko đưa tay véo má cô

"Đau, Haruko"-Hoshi

"Hi hi"-Haruko

Cả hai cô nàng cùng nói chuyện và cười rôm rả trên xe, trêu nhau đủ kiểu, đùa nhau đủ mọi trò trên đường đi đến triển lãm

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Tại triển lãm đồ sứ Sawada

Bây giờ cô và Haruko đang ở triển lãm đồ sứ nhà Haruko. Cô đứng bên ngoài nhìn mà phải ngước đầu đến nỗi gần như sái cổ mới có thể nhìn hết toà nhà

"T-to thật đấy Haruko"-Hoshi

"Tớ thấy bình thường mà"-Haruko

Haruko trả lời cô và đi vào bên trong trong khi cô vẫn còn há hốc mồm đứng nhìn cái triển lãm. Nhận ra mình bị bỏ rơi, cô chạy theo và gọi với Haruko

"Đợi tớ Haruko"-Hoshi

Bên trong bảo tàng

Có cả biển người bên trong này khiến cô choáng. Một hai....thật nhiều người. Như thế này thì làm sao cô có thể đi xem những mẫu vật một cách dễ dàng được. Cô đang ngỡ ngàng với biển người xung quanh thì bỗng nhận ra một điều

"Haruko đâu rồi"-Hoshi

Cô đang đứng giữa một biển người, không những thế mà lạc mất Haruko. Cô dù đã lớn thế nhưng lại rất sợ bị lạc, hồi bé có lần do mãi chơi nên cô đã đi lạc tới tận đầu tận đuôi may ra có mẹ đi tìm nếu không chắc giờ cô không ở đây. Từ lần đó trở đi, cô bị mù đường, không thể nhớ rõ đường đi nếu nó quá ngoằn ngoèo

"Chà lẽ cẩm rở ở đây luôn sao, à đứng rồi, điện thoại, nhắn tin cho Haruko"-Hoshi

Cô lục lại điện thoại trong túi xách của mình, cảm ra nhắn tin cho Haruko thì cô nhận được tin nhắn

"Tài khoản của quý khách không đủ để gửi tin nhắn,....."

Cô nhìn vào cái điện thoại và thật sự chỉ muốn đập vỡ cái điện thoại. Thế nhưng cô nghĩ lại ngu gì mà đập vỡ một con smartphone, mà bây giờ đập vỡ thì tiền đâu mà mua máy mới. Để ngăn không cho bản thân không đập vỡ máy yêu quý cô liền cất điện thoại trong túi. Vừa mới cất xong thì điện thoại rung chuông tin nhắn, cô lại phải lấy ra một lần nữa mở máy ra đọc tin nhắn

"Mình đang đại sảnh chính của triển lãm, cậu chỉ cần đi thẳng rồi rẽ phải, đi khoảng 5m thì rẽ phải rồi rẽ phải tiếp. Nhớ là bắt đầu từ chỗ cửa vào đấy

Haruko"

Haruko oi là Haruko, cô đã mù đường rồi lại cho chỉ đường cho cô nghèo nghèo thế này. Khổ thân cô, đi suốt từ nãy giờ vẫn chưa tìm được đường. Do đang đi mà mắt cứ tón ra mấy cái đồ sù, cô lỡ đâm phải một người

"Xin lỗi"-Hoshi

"Không sao đâu, nắm lùn"-???

Cô nghe cái người đằng trước nói, tay cô nắm chặt vào. Gì mà bảo cô nắm lùn, ít ra cô cũng cao 1m63 đấy, có thể đối với tên đấy cô thật vì tên đấy cao khoảng 1m7, 1m8. Khi cô nhớ lại lời nói của cái tên đấy bỗng cô quay lại theo hướng của tên đó đi nhìn

Suy nghĩ của cô:

Giọng cả cái dáng người trông quen quen, style ăn mặc cũng quen, đấy là ai nhỉ. Chẳng hiểu sợ triển lãm này đột hay sao mà đội cái mũ lưỡi trai

Lại cái tội đi mà không nhìn đường nên cô đâm phải một người. Quay lại nhìn, cô phải ngược gầy cả cổ mới nhìn ra cái mặt người này. Tóc trắng, mắt màu hồng na ná đỏ. Đó là.....

"Ê tên kia, đi mà không nhìn đường à, mắt để đâu vậy"-Hoshi

"Có mà cô ý, cái con nhỏ mắc amnesia"-Subaru

"Ê, sao anh biết tôi mắc amnesia, mà nhìn anh quen quen. A, đúng rồi.....anh là ai"-Hoshi

"Subaru, người mà cô làm bản áo đây, có mỗi cái tên mà không nhớ"-Subaru

"À, nhớ rồi mà tôi mắc amnesia mà, làm sao nhớ được"-Hoshi

"Ồ thôi không rảnh để cãi lí với cô, tôi đi"-Subaru

"Té đi, không tiễn"-Hoshi

Cô nói một câu khá là phù (đối với những người mê trai), bước được một bước, cô nhớ ra cái gì đó. Cô quanh lại nắm vào vạt áo của Subaru

"Gì vậy?"-Subaru

"Đ-đ-đ....."-Hoshi

"Nói nhanh lên sao cứ lắp bắp hoài"-Subaru

"Đợi một tí"-Hoshi

Cô quanh ra, hít thở thật sâu bắt đầu suy nghĩ

Suy nghĩ của Hoshi:

Cố lên Hoshi, mày làm được mà nếu không thì nghỉ đi xem đồ, hỏi đi, mày làm được. Cố lên, thế nhưng mà nếu hỏi thì hần cười thì sao. Không phải hỏi. Liệu vậy

Cô quay ra nói với Subaru

"Đ-đ-đ....."-Hoshi

"Tôi đi đây"-Subaru

"Khoan đã, cho tôi hỏi, đ-đ-đại sảnh chính ở đâu"-Hoshi

"Không biết đường?"-Subaru

Cô gật gật cái đầu, không trả lời. Mặt hơi đỏ vì xấu hổ, đi chơi mà không biết đường. Không xấu hổ mới lạ. Subaru thở dài, đưa tay lên xoa đầu cô

"Sao anh xoa đầu tôi?"-Hoshi

"Cô cứ như là trẻ con ý"-Subaru

"Anh có chỉ cho tôi không?"-Hoshi

"Không"-Subaru

"Ờ thế thôi tôi đi"-Hoshi

Sự thật phũ phàng, cô đành phải tự thân vận động tìm đường. Làm theo đúng chỉ dẫn của Haruko, cuối cùng cô cũng đã đến nơi. Lần đầu tiên có thể đi đúng đường sau từng đầy năm

"Lần đầu tiên đi đúng đường theo chỉ dẫn, mình phục mình quá"-Hoshi

Cô tự nói, tự khen và tự vỗ vai mình. Chạy tới chỗ Haruko và đi xem đồ cùng Haruko. Có vẻ như những chiếc cốc sứ đã mê hoặc cô. Từ nãy đến giờ cô chỉ ngắm đi ngắm lại một chiếc cốc sứ trong suốt như pha lê, được chạm khắc rất đơn giản, không tinh xảo như những chiếc cốc khác nhưng nó lại trông rất đẹp

"Cậu thích cốc đây à"-Haruko

"Ừ, giá mà tớ có cái cốc này trong bộ sưu tập của tớ"-Hoshi

"Cậu sưu tập cốc à?"-Haruko

"Ừ, đầu tiên là mẹ tớ, sau này tớ chỉ nổi nghiệp thôi"-Hoshi

"Hoá ra là vậy"-Haruko

Vì Haruko kéo cô đi nên cô đành ngậm ngùi "chia tay" cái cốc. Tiếp tục cuộc hành trình xem đồ sứ

(giải phân cách thời gian)

Cô đi xem được một lúc, cảm thấy mệt nên cô nói với Haruko

"Haruko, tớ mệt rồi, tớ về trước nhé"-Hoshi

"Để tớ gọi xe của nhà tớ đưa cậu về"-Haruko

"Thôi không cần đâu, tớ sẽ đi bộ"-Hoshi

Cô vẫy tay chào Haruko và đi ra khỏi triển lãm. Đi bộ trên đường, cô đứng lại ở sông. Dựa người vào lan can, nhìn về phía sông. Mấy ánh đèn từ những cửa hàng, nhà hàng rọi xuống sông trông rất huyền ảo. Thở một hơi dài, cô suy nghĩ mông lung, trông cô hiện giờ rất cô đơn. Cô nhớ lại những lần đi chơi với mẹ, giờ cô rất muốn đi chơi với mẹ. Đưa mẹ đi ngắm cảnh, leo núi, mua sắm nhưng không được vì mẹ cô đã mất 2 năm trước. Mắt cô bắt đầu rơm rớm nước mắt. Ngày mai là ngày giỗ của mẹ cô, cô sẽ nghỉ học vào ngày mai. Sẽ là một ngày dài. Tuyết đã bắt đầu rơi xuống, cô giật mình nhìn lên trời

"Yuki (tuyết), đã rơi rồi sao?"-Hoshi

Cô chìa tay ra, hứng những bông tuyết. Một bông tuyết rơi vào tay cô, đưa lên nhìn nó, bất giác cô nở một nụ cười nhẹ

P/s: sang nhà bạn mới có wifi để up truyện, bây giờ mình đang trong kì ôn thi nên rất khó viết truyện để up và mình có thấy truyện của mình đc up trên trang web khác. Bạn nào up thì hãy giữ nguyên bản gốc nhớ đừng thay đổi cốt truyện

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hôm nay, ngày giỗ của mẹ cô. Cô dậy từ sớm, chuẩn bị đồ để thắp hương cho mẹ. Viết một mẫu giấy rồi để lên bàn, xong, cô đi ra khỏi nhà

Tại nghĩa trang

Cô bước vào, nghĩa trang. Đảo mắt nhìn xung quanh, quang cảnh vẫn thế, không hề thay đổi trong suốt 2 năm qua. Vẫn là cánh cổng sắt màu xám, lá cây rụng xuống tạo thành một đồng, lạnh lẽo và không có một bóng người. Đi thẳng vào bên trong, cô ngồi xuống một bia mộ có khắc tên: Akiko Yuri. Ở mộ đã có một bó hoa hướng dương. Cô nhìn một cách khó hiểu, ai biết mẹ cô, ai biết mẹ cô thích hoa hướng dương. Chỉ có một người..... cô gat

phẳng dòng suy nghĩ ra khỏi đầu để tập trung vào việc thắp hương cho mẹ. Đặt bó hoa vào chỗ mộ. Cô ngồi xuống, nhìn mộ và thờ dài

"Mẹ à, con đến thăm mẹ đây. 2 năm rồi con không gặp mẹ nhỉ. Con xin lỗi vì bây giờ mới đến gặp mẹ"-Hoshi

Cô ngồi nói vài câu, tâm sự với mẹ. Tuyết bắt đầu rơi xuống, trời lạnh đến nổi thở ra khói, trên vai cô đã có một lớp tuyết nhưng cô mặc kệ dù biết mình không mặc nhiều áo. Cô chìa tay hứng lấy một bông tuyết, một bông tuyết đẹp rơi vào tay cô. Cô vừa thích và vừa ghét tuyết. Thích vì nó rất đẹp và ghét vì ngày mẹ cô mất cũng có tuyết. Khi tuyết đã rơi dày cả mặt đường. Nhận ra mình đã ngồi đây 4 tiếng đồng hồ, cô mới đứng lên, chào tạm biệt mẹ của mình và đi ra khỏi nghĩa trang.

Tại nhà Yoshioka

Hôm nay không hiểu là cái ngày gì mà bỗng dưng Toshiro dậy sớm, cậu dậy sau khi cô đi ra khỏi nhà. Chắc là ngày mai sẽ là tận thế mất, cậu bước xuống nhà, việc đầu tiên cậu làm là đi vào bếp mở tủ lạnh xem có gì ăn không. Cậu mở tủ lạnh lấy một lon soda, bật ra uống. Đóng tủ lạnh lại, cậu thấy một tờ giấy dán trên đây, giật ra cậu nhìn vào tờ giấy đọc

"Hôm nay nee-chan sẽ buồn lắm đây"-Hoshi

Cậu thờ dài, chị của cậu mà sao cậu lại không biết chứ. Từ khi mẹ cô mất, cô cười để che dấu những giọt nước mắt. Chỉ là nụ cười giả tạo, gượng gạo. Có chuyện buồn hay gặp khó khăn, cô không bao giờ nói cho ai biết mà chỉ chịu đựng một mình, gánh mọi hậu quả

Tại nhà thờ

Cô ngồi bên trong, chấp tay cầu nguyện cho mẹ mình. Ở cửa, một người đàn ông khoảng 50-60 bước vào. Khép cánh cửa vào, ông tiến tới chỗ của cô

"Hoshi-chan, con đang cầu nguyện cho mẹ con à?"

Cô vừa cầu nguyện xong, quay ra nói

"Vâng, cha Shiro có khỏe không ạ?"-Hoshi

"Khoẻ, ta ra ngoài nói chuyện chứ nhỉ, lâu rồi không gặp con cha có một sự nhớ không hề nhẹ đây"-Shiro

Cô cười trước câu nói của cha Shiro, già rồi mà ăn nói hơi bị teen, tính cách cũng chả khác gì nhưng đôi lúc lại rất nghiêm khắc. Cô chạy ra ngoài cùng đi bộ với cha Shiro

"Bọn trẻ có khoẻ không cha"-Hoshi

"Có, từ khi con đi bọn nó lúc nào cũng hỏi bao giờ con về"-Shiro

"Vậy là con nổi tiếng rồi"-Hoshi

"Thôi đi, con vẫn chưa nổi tiếng bằng cha đâu"-Shiro

"Không, con nổi tiếng hơn, tí cha ra hỏi bọn trẻ là biết"-Hoshi

Hai người ngồi so đo xem ai nổi tiếng hơn. Cô và cha Shiro nói chuyện rất hợp nhau. Cô biết được cha Shiro và thân thiết này là nhờ 10 năm về trước, cô đã từng bị thất lạc. Khi cô lang thang trên đường không biết đi đâu, lúc đấy cha Shiro đã đi đến chỗ cô nói: "con bị lạc rồi hãy về nhà thờ cùng ta", ở nhà ai cũng được dạy gặp người lạ không được đi theo và cô là một người đa nghi thế nhưng khi nhìn vào ánh mắt chứa cha Shiro. Cô cảm thấy được đây là một người tốt và cô cảm thấy rất an toàn khi bên cạnh cha Shiro. Cô theo cha Shiro về nhà thờ ở cho đến khi cô lên 10 tuổi, gia đình cô tìm được cô. Cô trở về nhà nhưng thỉnh thoảng vẫn đến nhà thờ chơi

Khi cô và cha Shiro đến sân chơi của bọn trẻ, bọn trẻ đang chơi quay ra nhìn cô khoảng 5 giây, một đứa trọng số bọn trẻ kêu lên

"Hoshi-neesan về rồi các cậu ơi"

Khi nghe được câu nói, tất cả bọn trẻ chạy ủa ra chỗ cô hỏi han đủ kiểu

"Chị có khoẻ không?"

"Chị có mua quà không"

"Nee-san có ở đây chơi không"

.....

"Rồi, rồi mấy đứa, bình tĩnh hỏi từng câu một"-Hoshi

"Chị có khoẻ không"

"Khoẻ mới đến được đây chứ"-Hoshi

"Chị có mang quà không chị?"

"Chị chưa phải tỷ phú nhưng chị sẽ tặng các em cái khác"-Hoshi

Trong số bọn trẻ, có một đứa bé gái tên là Yume, cô bé này là người hay mê truyện công chúa, hoàng tử. Thích những anh chàng đẹp trai (bé nà đã mê trai), cô bé bạo dạn hỏi một câu

"Hoshi-neesan, bao giờ chị có bạn trai"-Yume

"Hả"-Hoshi

"Chị nên có bạn trai đi không chị sẽ ế đấy"-Yume

Cô đơ mặt trước câu nói của Yume, đến cả tình yêu là gì cô còn chả biết. Cô luôn tự đặt câu hỏi: "tình yêu là gì có ăn được không", đến ngay cả bản thân còn không biết định của tình yêu là gì thì làm sao có bạn trai được

"Ồhhhh, Yume-chan à....."-Hoshi

"Em nói thật đấy, bây giờ nữ sinh ở độ tuổi chị đã có bạn trai hết rồi nhưng chị thì"-Yume

Cô bé vừa nói vừa lắc đầu nhìn trông như bà cụ non. Bé nhưng đã hiểu về tình yêu, cô nên học tập đứa bé này. Cô đánh trống lảng bằng cách nói ba lảng nhãng, nhìn vào đồng hồ và nói với cha Shiro là sắp đến giờ ăn trưa nên cô sẽ đi siêu thị mua thức ăn cùng cha Shiro

Tại siêu thị

Cô và cha Shiro đi vào siêu thị chọn đồ ăn để nấu lẩu

"Con đã tìm được tung tích của Touma chưa?"-Shiro

Cô đang cầm trên tay khay thịt bỗng rơi xuống, tay run run, cô quay ra hỏi

"Sao cha biết con đang tìm Touma"-Hoshi

"Sao cha lại không biết, lần trước cha đi đến nhà thờ của một người bạn, cha không biết là có đúng không nhưng ở đấy cũng có một người bằng tuổi con tên Touma đang ở đó. Nghe nói là cũng bị thất lạc, có một người chị gái song sinh đấy"-Shiro

"Cha, chủ nhật hãy đến chỗ đó đi"- Hoshi

Cha Shiro gật gù đầu, hiểu rõ ý của cô

Touma là ai? Tại sao lại có ảnh hưởng sâu sắc đến cô vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

"Itadakimasu"

Sau khi cô và cha Shiro làm bữa trưa, tất cả mọi người trong nhà thờ cùng tụ tập vào để ăn. Cô ngồi giữa Yume và cha Shiro. Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với nhau. Bỗng chợt cô nhớ ra điều gì đó, cô lên tiếng

"Nè, mấy đứa, chị hỏi nha nếu bây giờ chị và cha Shiro sẽ phải đi vắng một thời gian dài thì mấy đứa sẽ nhớ ai hơn?"-Hoshi

"Đương nhiên là....."-Yume

Cha Shiro đang chờ đợi câu trả lời của bọn trẻ, mắt sáng lên mong rằng mình sẽ là nhân vật chính

Rạp chiếu phim tương tượng của cha Shiro:

"Đương nhiên là cha Shiro rồi"

Cha Shiro thì ngồi cười thoả mãn còn cô thì ngồi khóc sứt sùi. Thế nhưng.....

Hiện tại

"Đương nhiên là Hoshi-neesan rồi"-đồng thanh

"Tại sao, give me a reason"-Shiro

"Because, Hoshi-neesan nấu ăn ngon hơn cha vì cha nấu ăn rất dở tệ đến nỗi khi con ăn món súp của cha nấu con đã phải cầm rế trong nhà vệ sinh"

Một cậu bé lên tiếng, cô gật đầu đồng ý với ý kiến của cậu bé

"Kyo-kun, em nói rất trí lý, đập tay kiểu slowmotion nào"-Hoshi

Cậu bé tên Kyo vừa nói cùng đập tay theo kiểu slow motion với cô, 1s 2s 3s 4s 5s, bình thường người ta đập tay chỉ mất khoảng 1s, thế nhưng 5s đã trôi qua mà cô và Kyo vẫn chỉ nhích được một đoạn. Ngồi bên cạnh Kyo là cậu bạn tên Momiji, Momiji nhìn thấy cảnh này như com bữa, cậu là một người làm cái gì cũng phải nhanh thế nên thấy cảnh tượng ngay trước mặt cảm thấy khó chịu. Cậu đứng lên, tay trái cầm tay Kyo, tay phải cầm tay cô đập hai bàn tay vào

"Hai người làm on đập tay kiểu fastmotion đi, kiểu này chắc cháy nhà hai người chết vì cái slowmotion đấy quá"-Momiji

"Nhưng slowmotion nó hay và đặc biệt"-Yume

"Không"-Momiji

"Có"-Yume

"Không"-Momiji

"Có"-Yume

.....

Điệp khúc "có", "không" vẫn tiếp tục. Mấy kiểu cãi nhau vô lý như này giữa Yume và Momiji xảy ra như com bữa. Trung bình một ngày phải có 5 vụ, một tuần 20-30 vụ và một tháng thì chưa xác định được vì quá nhiều. Đó là những thông tin cô có được khi Yume và Momiji cãi nhau

"Cha đây là vụ thứ mấy rồi"-Hoshi

"Thứ 3, mà Hoshi-chan con nói đúng thật trung bình một ngày có 5 vụ cãi nhau, một tuần 20-30 vụ, một tháng thì đếm không xuể, làm thế nào mà con biết được vậy"-Shiro

"Chuyện, con mà lì, còn chuyện mà con biết được là thek dôi đấy"-Hoshi

"Con làm thám tử từ hồi nào vậy"-Shiro

"Đã từ rất lâu rồi.....thám tử lừng danh Hoshi không vụ án nào là con không phá được"-Hoshi

"Lâu đi cô, bằng được Conan hãy nói"-Shiro

"Đương nhiên, làm sao mà bằng được anh Conan đẹp trai của con được"-Hoshi

Cha Shiro lắc đầu trước sự cuồng anime và manga của cô. Cũng chỉ vì cuồng nên giờ cô đã là dân otaku. Và cô tự hào vì mình là dân otaku. Quá hâm mộ anime và manga nên bây giờ cô đã là mangaka nổi tiếng nhờ bộ shounen manga tên "Human vs Alien" đang được giới trẻ yêu thích. Cô lấy cảm hứng

từ những bộ manga yêu thích là: Naruto, Fairy Tail, Attack on Titan.....

Quay trở lại vấn đề chính, Yume và Momiji vẫn cãi nhau. Cô phải cốc vào đầu hai đứa mới chịu thôi. Bữa ăn vẫn diễn ra bình thường nếu như cô và Kyo không dành đồ ăn với nhau. Lúc đấy, trong nồi còn sót mỗi miếng thịt bò, mọi người thì ăn đã no, còn cô và Kyo lại thích ăn thịt bò nên hai đứa cứ thế đập vào nhau dành thịt bò. Rất tiếc là phần thắng nghiêng về Kyo vì khả năng dùng đũa của cô đã bị giảm sút vì 2 năm qua ở bên Anh chỉ dùng dao với thìa, đĩa

"Lần này chỉ nhường cho em đó"-Hoshi

"Thôi đi bà chị, nhận thua đi lại còn nhường với chả nhịn nữa"-Kyo

"Ồhh...."-Hoshi

Cô cứng họng, không nói gì được, cô là một con người cãi cùn mà Kyo lại cãi nhau rất giỏi thế nên cô chỉ có nước ngậm tằm. Cô đập tay lên bàn, đứng dậy bỏ ra ngoài. Kyo tưởng cô rồi nên chạy theo

"Hoshi-neesan, chị rồi à?"-Kyo

Cô quay ra nhăn mặt khó hiểu

"Chị có phải trẻ con đâu mà chị rồi"-Hoshi

"Vậy sao chị bỏ đi?"-Kyo

"À chị đi vệ sinh"-Hoshi

Kyo té ngã trước câu trả lời của cô. Tưởng là rồi hoá ra là đi vệ sinh. Cũng phải, cô đứa trẻ con đến nỗi chỉ một miếng thịt bò mà rồi. Thực sự thì tính cách của cô không ai có thể biết rõ. Lúc hiền, lúc nóng nảy, lúc buồn, lúc nghiêm túc và hiếm khi xuất hiện tính cách trẻ con. Nếu nói trên mặt khoa học thì cô là người đa nhân cách. Đúng, đa nhân cách nhưng cô lại không biết, có vẻ như cô không quan tâm tới tính cách của mình lắm mà cô chỉ quan tâm những thứ làm ảnh hưởng đến mình

Sau khi bữa trưa được xử lý và dọn dẹp. Cô và Momiji đang ở trong phòng chống, cả hai mặc y phục của môn kendo, mỗi người cầm một thanh kiếm gỗ. Cả hai xông lên tấn công về phía đối phương, hai thanh kiếm gỗ chạm vào nhau phát ra những âm thanh to và nghe có vẻ vui tai. Momiji chặn những đường tấn công của cô, chăm chú quan sát từng động tác của cô, nhận ra sơ hở, cậu vùng kiếm từ phía dưới lên làm kiếm của cô bay ra khỏi tay. Trận đấu kết thúc, cả hai bỏ mũ bảo hiểm, cô cười nói

"Momiji-kun, mặc dù chị nương tay với em nhưng em tiến bộ rất nhiều đấy, giỏi hơn Kyo-kun rồi"-Hoshi

"Thanks chị, em đã rất khổ công tập luyện suốt 2 năm qua để đánh bại Kyo và chứng minh cho chị rằng: em đã mạnh lên rất nhiều"-Momiji

Cô cười, gạt đầu về hai lòng rồi nhìn qua Kyo, ngoắc tay với Kyo ý chỉ hãy ra đây. Kyo chạy ra, đội mũ bảo hiểm và giờ kiếm ra để đấu với cô

3 phút trôi qua

Cô đã hạ gục Kyo một cách dễ dàng, cuộc đấu giữa cô và Kyo khác hoàn toàn với trận đấu giữa cô và Momiji. Cuộc đấu giữa cô và Momiji diễn ra rất lâu, khoảng 10 phút vì Momiji quan sát từng động tác của cô rất kĩ cộng thêm việc phòng thủ rất tốt nên cô đã bại trận mặc dù là nương tay

"Kyo-kun, cách em chiến đấu cũng tốt nhưng em tập trung tấn công quá nhiều không chú ý đến việc phòng thủ nên chị có thể nhìn rõ sơ hở của em để hạ gục em dễ dàng, chị nghĩ em nên tập cách phòng thủ với Momiji"-Hoshi

Kyo gạt đầu, cậu cũng nhận ra lỗi sau của mình. Trước đây, khi cô dạy kendo cho Kyo và Momiji, Kyo tiến bộ rất nhanh và thậm chí giỏi hơn Momiji rất nhiều. Thế nhưng khi đấu với cô, cậu đã chủ quan vì nghĩ cô nương tay nên chỉ việc tấn công không phòng thủ. Nhưng đối với một người suất sắc như cô thì dù có nương tay đến đâu thì Kyo vẫn chưa là gì đối với cô. Cô có lớp phòng thủ tuyệt đối và tấn công rất giỏi, suất sắc về hai mặt. Từ trước đến nay chưa ai là đối thủ của cô, tất cả đều bị cô hạ gục dễ dàng. Cô ngồi xuống đất, cầm chai nước lên tu một hơi dài như thể đã nhiều ngày chưa được uống nước. Cả ba người đều mồ hôi mồ kê nhễ nhại, tóc ướt và dính vào mặt. Cô nhìn lên đồng hồ, lòng mày khẽ nhăn xuống. Cô đứng dậy nói

"Đến giờ chị phải đi rồi, hai đứa nhớ tập chăm chỉ nhớ, Kyo-kun em hãy tập phòng thủ kĩ vào"-Hoshi

"Rõ"-Kyo

"Còn Momiji-kun em, lớp tấn công của em vẫn còn rất yếu, em phải đánh mạnh tay lên, con trai thì phải đánh mạnh hiểu chưa, đừng lấy lý do là chân yếu tay mềm khi đấu với chị, ok?"-Hoshi

"Vâng"-Momiji

Cô xoa đầu hai đứa, lấy cái túi của mình, chạy vào nhà vệ sinh để tắm rửa rồi sau đó chào tạm biệt mọi người

P/s: cái tên truyện bên trên do mình chế nha

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tại viện nghiên cứu thực vật Green

Viện nghiên cứu thực vật Green là một nơi nổi tiếng ở Tokyo, nơi đây có các chuyên gia chuyên nghiên cứu về thực vật để làm ra thuốc, mỹ phẩm, tinh dầu và những đồ uống tốt cho sức khỏe

Cô đứng trước viện, nhìn lên biển rồi đi vào. Cô đi đến nhà kính-nơi trồng đủ loại cây từ thảo mộc, ăn quả, hoa..... Mở cửa ra, đảo mắt xung quanh rồi đi về phía một người phụ nữ đang tưới cây và kiểm tra xem cây có làm sao không

"Cháu chào bác, Tsubaki-san"-Hoshi

Người phụ nữ nghe thấy ai đó chào mình quay ra. Mặt bà hiện lên vẻ ngạc nhiên rồi cười nói

"Hoshi, cháu về từ khi nào vậy, cháu càng lớn càng xinh thế nhưng lại hơi lùn nhĩ"-Tsubaki

Mặt cô bắt đầu đỏ như quả cà chua, cau có nói

"Bác đừng động vào nỗi đau của cháu"-Hoshi

Người phụ nữ tên Tsubaki đưa tay lên che cái miệng đang cười, còn cô thì đang nhìn xuống chân mình và tự hỏi "mình lùn lắm sao". Tsubaki là bác của cô, tức là chị gái của mẹ cô. Tsubaki nắm tay cô kéo đi đến phòng khách để ngồi nói chuyện

Tại phòng khách

"Bác tưởng năm sau cháu mới về"-Tsubaki

"À, cháu về sớm vì có chút chuyện ấy mà"-Hoshi

Tsubaki gạt đầu, tay cầm ấm trà rót trà vào chén rồi đưa cho cô. Cô nhận lấy, ngấm ngấm cái chén trà rồi đưa lên miệng uống

"Trà này ngon đấy bác, nó có vị táo, bác mua ở đâu vậy?"-Hoshi

"À, bác tự làm đấy mà, lần trước cây táo ra nhiều quả mà lại trông ngon nên bác ngồi chế ra trà, nếu cháu thích bác có thể cho, mà cháu thích táo đúng không?"-Tsubaki

"Vâng"-Hoshi

Cô trả lời rồi lại đưa chén trà lên miệng thưởng thức. Bác cô có khác, trà tự tay mình làm còn ngon hơn cả chuyên gia làm. Trà có vị táo, nó không có vị đắng như những trà bình khác mà nó ngọt lịm, uống vào cảm tưởng như mình đang ăn táo vậy. Bác cô là người giỏi nhất trong viện vì cách bác chăm sóc thực vật rất tốt. Hằng ngày bác đều ra kiểm tra xem thực vật có bị sâu bọ làm hại không, có bị khô, héo hay thiếu nước. Nhờ cách chăm sóc tốt, những đồ bác tạo ra đều rất tốt và được nhiều người ưa dùng hiện nay. Điển hình là sữa rửa mặt làm trắng da và mịn da. Bạn chỉ cần rửa mặt chưa đến nửa tuýp thì da mặt của bạn đã mịn màng và trắng như em bé

Cô ngồi nhấp từng ngụm trà, tay cầm cái bánh cookie đưa lên miệng ăn

"Bác đang chăm sóc cây à?"-Hoshi

"Ừ"-Tsubaki

"Vậy thì sau khi cháu uống xong chén trà và ăn xong miếng bánh cháu sẽ đi giúp bác"-Hoshi

Cô cầm chén trà tu một hơi, miếng bánh cookie cầm trên tay đồng thời cũng cho vào miệng khi uống xong trà. Xong xuôi, cô đứng lên đi với Tsubaki đến nhà kính

.....

Cô đang tưới nước cho mấy cái cây. Nhìn vào mấy quả dâu tây ở trước mặt và chỉ vào nói

"Dâu tây, tao không thích mày một chút nào vì ăn mày lúc thì ngọt, lúc thì chua"

Dâu tây vô tội đang bị cô chê đủ kiểu chỉ vì vị của quả dâu không rõ rệt. Tuy cô ghét dâu tây nhưng cô lại thích ăn kem dâu, khá là mâu thuẫn vì cả hai đều cùng là dâu. Thế nhưng có một điều khác hoàn toàn giữa những đồ ăn có vị dâu và quả dâu tây. Thứ nhất những đồ ăn có vị dâu thì vị của nó ngọt hoàn toàn không có vị chua trong khi quả dâu tây ăn vào có cả vị chua lẫn ngọt. Thứ hai những đồ ăn có vị dâu chỉ cần ngửi mùi là biết ngay nhưng dâu tây lại rất khó phân biệt đối với một người có khứu giác kém như cô. Cô ngồi khua chân khua tay chỉ vào quả dâu tây. Bỗng

Bụp

Bên cạnh cô là mấy chậu xương rồng, không may cô khua tay vào một cái cây bên cạnh. Máu bắt đầu chảy ra, cô cảm thấy tay ướt ướt nên đưa tay lên xem. Vết đứt khá sâu và dài, nó ở lòng bàn tay, máu chảy rất nhiều. Tsubaki từ ngoài đi vào trong nói

"Cháu lại quệt tay vào xương rồng rồi đúng không"-Tsubaki

"Vâng"-Hoshi

Cô cười nói thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Tsubaki đi về phía trái nhà kính, lôi hộp y tế ra, băng bó cho cô

"Cháu không cảm thấy đau à"-Tsubaki

"Không, cái vết thương này ăn nhầm gì bằng mấy vết thương cháu đi đánh nhau"-Hoshi

Bà Tsubaki trở mắt nhìn cô. Đánh nhau? Nhìn dáng của cô trông nhỏ con thế mà đi đánh nhau vẫn được

"Đ-đánh nhau, sao cháu lại đi đánh nhau"-Tsubaki

"Đó là một câu chuyện dài bác ạ"-Hoshi

Cô nói và làm vẻ mặt "nhìn sự", Tsubaki nói

"Thì cháu cứ kể đi"-Tsubaki

"Đó là vào một ngày đẹp trời, khi cháu ở Anh, cháu đang đi trên hàng lang với thằng bạn cháu thì cháu thấy một bạn học sinh nữ bị bắt nạt, do cháu quá tốt bụng nên đã xông ra tấn cho mấy bọn bắt nạt một trận. Bọn chúng bị đánh bại dưới tay cháu nhưng cháu là cháu còn hiền, còn nương tay đấy nhưng chúng nó thù cháu, thỉnh thoảng lại gọi người ra hội đồng cháu. Đã có mấy lần cháu phải vào bệnh viện vì chúng quá đông. May là cháu đã sang đây và cháu lại có thể sống trong những tháng ngày yên ổn"-Hoshi

Cô kể xong, gật đầu tỏ vẻ mình đã tránh ra xa được phiền phức. Còn bà Tsubaki há hốc mồm. Nương tay? Hiền? Cô mà hiền thì chắc là thế giới tận thế. Nhớ cái hồi mà mẹ cô mất, mẹ kể về nhà, cô đã năm lần bảy lượt bỏ thuốc xỏ vào thức ăn của bà mẹ kế, lúc nào cũng mua mấy cái con vật bằng cao su như rắn, rết, nhện.....để treo. Mà những con vật bằng cao su đấy lại y như thật, chả khác gì bản xịn. Và tất cả những dẫn chứng lên cho rằng: cô mà hiền thì chỉ có hiền với người thân chứ không bao giờ hiền với người ngoài

"Rồi sao nữa"-Tsubaki

"Hết rồi ạ"-Hoshi

"Vậy mà cháu bảo dài"-Tsubaki

"A, vâng dài mà bác nó hơn những 2 câu liền và kể như thế này phải mất 15 phút lận, mà bác biết rồi đấy, trong tiếng anh 2 là số nhiều"-Hoshi

Tsubaki cười hiền, lấy gạc y tế cuốn quanh chỗ vết thương. Còn cô thì ngồi ngắm chậu cây xương rồng nhỏ, cầm bình tưới cây lên tưới cho cái cây xương rồng đấy

"Bác ơi, cây này ở đâu vậy"-Hoshi

"Đây là cây mà mẹ cháu đã từng chăm sóc đấy, nhưng tiếc là nó vẫn chưa ra hoa"-Tsubaki

"Vậy, bác cho cháu chậu cây này đi"

"Cháu thích cây xương rồng đúng không"-Tsubaki

"Vâng"-Hoshi

Cô trả lời, miệng cười tươi, nhìn chậu cây xương rồng. Tsubaki lấy chậu cây xương rồng ra đặt vào một cái hộp rồi đưa cho cô

"Cho cháu, nhớ chăm sóc cẩn thận"-Tsubaki

"Vâng"-Hoshi

Cô hí hửng nhận lấy hộp, ôm vào lòng. Khẽ nói

"Cây à, tao sẽ chăm sóc cho mày thật tốt"-Hoshi

P/s: trời ơi bị cuồng diabolik lovers nặng rồi, mấy bạn xem diabolik lovers biết bao giờ ra ss2 ko

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Cô đứng trước cửa nhà, lục trong túi đeo chéo của mình tìm chìa khoá. Cô bỗng giật mình, tự gõ đầu mình nói

"Hoshi, sao mày ngu vậy, chìa khoá cũng quên được"-Hoshi

Kế hoạch A: mở cửa bằng chìa khoá mình mang đi đã thất bại chần chè. Vậy phải chuyển sang kế hoạch B: bấm chuông. Cô không muốn để Toshiro mở cửa chút nào vì như thế, Toshiro có thể nhìn thẳng vào mắt cô và sẽ biết rằng cô đã khóc. Nếu cô tự mở cửa, cô có thể đi vào nhà và chạy thẳng lên phòng và không ai có thể biết cô đã khóc. Tay cô lưỡng lự trước chuông cửa, hít vào thở ra rất nhiều

"Bấm đi bấm đi, mày có thể bấm được mà"

Cô tự nói với chính bản thân mình, tay chuẩn bị bấm chuông thì cụp tay lại hạ xuống

"Có lẽ mình nên đi uống một cốc cacao nóng, nó sẽ làm mình bình tĩnh hơn"

Cô suy nghĩ, với thời tiết lạnh và tuyết đã rơi dày ngoài đường, uống một cốc cacao nóng là một lựa chọn đúng đắn. Cô quay người đi, đội mũ ở áo lên đầu, thở ra

"Lạnh thật đấy, đáng lẽ mình nên mặc thêm áo"-Hoshi

Đúng thật là cô nên mặc thêm áo, vì giờ cô chỉ mặc một chiếc áo khoác, bên trong là một cái áo dài tay mỏng, thậm chí khăn len cô còn không thêm mang theo. Cô đi đến quán cà phê không quá xa khu phố của nhà Toshiro

.....

Cô ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài, khói bay lên từ cốc cacao trên bàn tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp. Dù trời có lạnh đến đâu nhưng đường xá vẫn đông đúc, người người vẫn tấp nập qua lại. Mấy cửa hàng đã bắt đầu trang trí mấy cái chuông và cây thông vì chỉ 1 tháng nữa thôi Noel sẽ tới. Cô chưa từng thích những ngày lễ dù chỉ một lần. Chưa từng thích một ngày lễ nào trong đời. Cầm cốc cacao lên, cô uống một ngụm. Cacao nóng giúp cơ thể cô ấm hơn sau khi đi giữa trời lạnh. Cô nhìn vào cốc cacao như một thú vui tao nhã. Ánh mắt của cô rất khó hiểu, nó có thể là vui hay buồn

.....

Ngay sau khi cốc cacao được cô xử lí hết, cô đã đứng dậy về nhà. Đường phố tràn đầy ánh sáng của đèn đường. Những đứa trẻ đang vui vầy bỏ mẹ mua đồ chơi vào dịp Noel. Cô nhìn xung quanh cửa hàng đồ chơi, nó thật bắt mắt. Hèn chi mà bọn trẻ ai cũng thích. Cô đã về đến nhà, lần này không còn lưỡng lự như lần trước nữa, cô chắc một điều là sẽ không ai nhận ra cô khóc vì mắt đã đỏ đỏ mặc dù cô chả hề soi gương. Cô bấm chuông cửa

Lần 1: đợi rất lâu nhưng không ai ra mở

Lần 2: có tiếng nói vọng từ bên trong kêu "ra ngay"

Lần 3: có tiếng kêu loảng xoảng ở trong nhà

Và khi lần thứ 4 cô bấm chuông, cô đã bắt đầu hết kiên nhẫn. Khi cửa mở ra, cô chưa nhìn thấy là ai đã chửi bới loạn xạ

"Thằng nhóc kia, mày định cho chị mày ở ngoài này luôn đấy à, có biết là bên ngoài lạnh lắm không"-Hoshi

Ngay sau khi cô kết thúc câu nói của mình thì cô nhận ra đây không phải là đối tượng mình nên chú ý

"Ahhhh, tôi xin lỗi tôi xin lỗi tôi tưởng đây là Toshiro mà anh..."-Hoshi

Người đứng trước khẽ nhăn mặt tỏ vẻ khó hiểu

"Là ai?"-Hoshi

Người đứng trước khẽ khịt mũi, mặt tỏ vẻ chán đời, quay lại gọi

"Toshiro, chị em về này"

Từ đằng sau, bóng dáng cậu nhóc Toshiro chạy ra phía cửa một cách nhanh chóng

"Nee-chan, vào đây, em có cái này cho chị xem"-Toshiro

Cậu vừa nói vừa kéo tay cô chạy vào trong phòng bếp, ầm cô xuống ghế. Chạy ra chạm bếp cầm một cốc nước có whipping cream ở bên trên và một cái bánh quế cắm trên lớp whipping cream được rắc một ít bột cacao

"Em biết hôm nay chị rất buồn và lại còn rất lạnh, thế nên em đã làm cacao, đồ uống mà chị rất thích và có cả whipping cream nhá, chị xem em giỏi không"-Toshiro

"Nhưng chị uống cacao rồi"-Hoshi

"Thì chị cứ uống cái này đi, em chị làm cho mà chị không uống à, ôi khổ thân tôi quá"-Toshiro

Cậu quay ra đằng sau, lấy lọ thuốc nhỏ mắt, nhỏ vào mắt để tạo nước mắt giả rồi quay ra giả vờ khóc. Thấy vậy, cô vội nói

"Được rồi, em không phải làm thế chị sẽ uống"-Hoshi

Nghe vậy, Toshiro liền cầm ống hút vào cốc nước, cô mút một ngụm

"Thế nào"-Toshiro

"Ummm, cũng được mà tại sao nhà bếp lại bừa vậy?"-Hoshi

"Là do em làm cái cốc cacao này"-Toshiro

"Chỉ vì cái cốc cacao mà em làm cái bếp bừa ra thế này ư?"-Hoshi

"Đâu chỉ mỗi mình em còn có Haku, và mấy anh này nữa"-Toshiro

Cậu vừa nói vừa chỉ mấy anh chàng nhà Sakamaki đang ở xung quanh, cô gắng hỏi

"Em gọi 6 con người này chỉ để làm cốc cacao cho chị thôi?"-Hoshi

Cô nói chỉ vào cốc cacao và nhăn mặt

"Cũng một phần là em chán quá không có gì làm nên em gọi mấy anh ấy sang chơi cùng"-Toshiro

"Haizz, thôi được rồi, mọi người ra ngoài đi để tôi dọn dẹp"-Hoshi

Cô khẽ thở dài rồi đuổi mọi người ra khỏi phòng để dọn dẹp. Hôm nay là một ngày đặc biệt nên cô sẽ không mắng Toshiro về việc bày bừa ra phòng. Cô cầm chổi, bắt đầu quét nhà, Toshiro ở bên ngoài nhìn vào nói

"Nee-chan, chị có cần em giúp không?"-Toshiro

"Không cần, chị dọn được"-Hoshi

Cô thẳng thắn trả lời, việc dọn nhà chỉ là mấy chuyện nhỏ đối với cô thôi. Khi còn ở Britain (Anh), cô luôn phải dọn dẹp nhà vì bị phạt mấy lần trốn nhà đi chơi

.....

Tất cả mọi thứ đã đâu vào đó, căn phòng bếp đã sạch sẽ không còn bừa như trước. Khẽ gạt đầu trước thành quả của mình, cô đi rửa tay rồi đi ra ngoài. Toshiro thấy cô đi ra ngoài liền chạy tới nói

"Nee-chan, căn này có anh gì tới tìm chị đó"-Toshiro

"Trông người đó như thế nào?"-Hoshi

"Xem nào..... Tóc màu hạt rẻ, mắt có màu xanh đậm, anh còn nói anh tên là Ke gì ý"-Toshiro

Cô chống cằm suy nghĩ một lúc rồi búng tay nói

"Kelvin, đúng không?"-Hoshi

"À, đúng rồi đó"-Toshiro

Cô khẽ cười, điện thoại cô khẽ reo lên

"A lô"-Hoshi

(Alice, Kelvin đây)

"Kelvin, ông phải đang ở Britain chứ, sao lại sang đây"-Hoshi

Cô trả lời rồi chạy ra ngoài để nói chuyện được thoải mái hơn

(Cũng giống bà thôi)

"Về đi"-Hoshi

(Không)

"Tôi không muốn mất thêm người bạn nào đâu"-Hoshi

(Không sao đâu)

"Chưa biết được, ông cứ cẩn thận đi"-Hoshi

Cô trả lời người trong điện thoại rồi cúp máy. Thở dài, cô đi vào trong nhà rồi chạy thẳng lên phòng

p/s: chữ in nghiêng là tiếng anh (t/g quá lười viết tiếng anh sang tiếng việt :'))

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

(Từ chương này Hoshi sẽ xưng tôi nha)

Mười sáu năm trong cuộc đời, tôi chưa từng thích bất kì ngày lễ nào kể cả sinh nhật của tôi. Mẹ thường tặng tôi những bộ váy vào Noel mặc dù mẹ biết tôi không thích mặc váy, mẹ thường nói

"Con gái là phải mặc váy, thế mới xinh"

Vào sinh nhật của tôi, mẹ định tổ chức tiệc mừng sinh nhật tôi nhưng tôi từ chối vì tôi nghĩ đó chỉ là ngày mình sinh ra, cũng không có gì đặc biệt. Mẹ tặng tôi những con spongebob bông vì mẹ biết tôi rất thích con bọt biển spongebob và mẹ chúc tôi

"Hoshi-chan, con đã lớn thêm 1 tuổi, mẹ chúc con càng lớn càng đáng yêu"

Vào năm mới, mẹ tặng cho tôi những đôi giày thể thao mà tôi thích, làm bánh ngọt tôi ăn và nói với tôi

"Năm mới đến rồi, con hãy cố gắng học giỏi nhé"

Tôi yêu những câu nói của mẹ, yêu cái cách mẹ chăm sóc cho tôi. Mẹ là một người tuyệt vời trong mắt tôi, mẹ là một người phụ nữ rất xinh đẹp với mái tóc vàng và mắt màu xanh. Tôi được thừa hưởng mái tóc tuyệt đẹp và đôi mắt xanh màu của biển từ mẹ và tôi tự hào về điều đó

Tôi đề ý là vào những dịp lễ bố tôi chả bao giờ về nhà. Sinh nhật tôi, bố chỉ gửi một món quà về với tấm thiệp ghi: chúc mừng sinh nhật con gái. Thế nhưng vào sinh nhật của mẹ, bố chả thèm vác mặt về nhà để gặp mẹ thậm chí một câu nói chúc mừng sinh nhật cũng không có. Hay ngay cả ngày tôi sinh ra, bố cũng chả có mặt để gặp tôi. Đôi lúc tôi hỏi mẹ là: mẹ có bao giờ ghét bố không thì mẹ chỉ trả lời

"Không, con yêu, bố con chỉ quá bận với công việc nên không thể về nhà vào dịp lễ thôi"

Tôi biết mẹ đang nói dối vì hàng đêm, tôi mở cửa phòng mẹ thì thấy mẹ đang khóc. Tôi có thể nghe thấy tiếng khóc của mẹ. Tại sao mẹ lại yêu bố một cách mù quáng vậy. Bố có bao giờ quan tâm đến mẹ đâu. Bố có bao giờ thèm nhớ ngày sinh nhật mẹ đâu. Và tôi chưa bao giờ quý bố

Tôi còn có một người anh trai song sinh tên Touma, anh ấy luôn dỗ dành tôi khi tôi buồn, luôn bênh vực tôi khi tôi bị bắt nạt, luôn chăm sóc cho tôi khi tôi bị ốm. Anh ấy đúng là một người con trai hoàn hảo trong mắt tôi. Khi mẹ buồn vì bố không về nhà vào ngày sinh nhật mẹ, anh đã làm một cái bánh to tặng mẹ. Khi mẹ ốm, hay học cách nấu cháo từ bác quản gia trong nhà để nấu cháo cho mẹ ăn. Anh thức cả đêm để chăm sóc cho mẹ cho đến khi mẹ khỏi ốm thì thôi. Hay khi tôi bị tai nạn, tôi phải nằm liệt giường ở bệnh viện, bố tôi thậm chí còn không thèm đến thăm chỉ có mẹ và anh đến thăm. Anh đã mắng tôi vì tôi đi đường không cẩn thận để bị thương. Tôi biết anh đang lo lắng cho tôi, tôi vui lắm. Anh lúc nào cũng ở bệnh viện để kể chuyện với tôi để tôi đã chán. Ngày tôi được xuất viện, anh vui đến phát khóc luôn ý. Anh còn học rất giỏi, luôn kèm học môn toán cho tôi vì tôi rất ghét và dốt môn toán, khi tôi bị điểm kém môn toán, anh nói

"Hoshi ngốc, nếu em học kém môn toán thì phải bảo anh chứ"

Khi tôi bị ngã, đầu gối bị chảy máu be bét. Tôi không dám nói với mẹ vì tôi không muốn mẹ lo lắng, anh đã băng bó vết thương cho tôi và nói

"Hoshi ngốc, nếu bị thương thì em phải nói chứ, đừng có tự chịu đựng, em làm thế thì mẹ và anh lại càng lo hơn đấy"

Khi tôi đang ăn vạ vì cái bánh ngọt của tôi bị anh ăn, anh nói

"Hoshi ngốc, có cái bánh thôi mà, để anh làm cái khác ngon hơn và to hơn cho em"

Anh thường gọi tôi là Hoshi ngốc dù cho tôi có phủ nhận điều này như nào đi chăng nữa. Cứ mỗi lần tôi mắc lỗi hay bị làm sao đó. Câu đầu tiên anh luôn nói là Hoshi ngốc kèm theo lời động viên an ủi Mọi chuyện diễn ra rất bình thường, tôi rất vui khi có anh và mẹ

Cho đến một ngày.....

Anh bị bắt cóc, chú hàng xóm nói với tôi rằng đã có một nhóm người lạ đến bắt anh đi, chú đã cố ngăn lại nhưng không được vì họ quá đông và chú bị đánh đến nổi bất tỉnh. Tôi đã khóc rất nhiều, ngày nào tôi cũng khóc. Mẹ cũng khóc nhưng rồi mẹ lại cố cười tươi nói với tôi

"Con đừng lo, chúng ta sẽ tìm được Touma thôi"

Mẹ đang cố che dấu cảm xúc của mình để an ủi tôi. Tôi biết nhưng tôi không thể làm gì được, anh đã bỏ rơi tôi. Tôi ghét anh, anh đã nói là anh sẽ đưa tôi đi chơi sau khi đi học về mà tại sao anh lại thất hứa vậy

Rồi một lần nữa, mẹ cũng bỏ rơi tôi. Mẹ bị tai nạn và chính mắt tôi đã nhìn thấy, mẹ và tôi đang đi sang đường, lúc đó có một chiếc xe ô tô bị mất lái đang lao thẳng đến chúng tôi. Vì bảo vệ tôi, mẹ đã bị chiếc xe đâm. Tôi cố gắng bình tĩnh lại và gọi xe cấp cứu. Xe cấp cứu đưa mẹ đến bệnh viện và đưa vào phòng mổ. Tôi ngồi ở ngoài chờ, tôi gọi điện báo cho bố tôi về chuyện của mẹ nhưng.....bố không đến. Tôi không biết làm gì ngoài việc ngồi chờ, ca phẫu thuật kéo dài 3 tiếng đồng hồ. Khi bác sĩ đi ra ngoài, tôi chạy vội chạy vàng hỏi tình hình của mẹ tôi thì bác sĩ nói với tôi một câu khiến tôi không thể quên được

"Bác rất xin lỗi nhưng tim mẹ cháu đã ngừng đập, bác đã làm hết sức có thể"

Nghe câu nói đó mà tôi cảm thấy như tim mình ngừng đập. Mẹ đã chết, người đã nuôi nấng tôi và anh tôi đã không còn. Bà mãi mãi ra đi.

Có rất nhiều người đến đám tang của mẹ. Đó là những người bạn của mẹ, gia đình cô Meiko và bác Tsubaki. Hôm đó, bố tôi đã đến, tôi cũng cảm thấy vui vì ít ra ông ấy còn vác mặt đến đám tang của mẹ tôi. Tôi nhìn mẹ lần cuối cùng trước khi người ta chôn cất mẹ. Mặc dù mẹ đã chết nhưng trông mẹ vẫn thật xinh đẹp, bình yên và hạnh phúc. Ngay sau khi họ chôn cất mẹ tất cả mọi người đều về, tôi vẫn đứng ở lại. Hôm đó, tuyết đã rơi rất nhiều

1 tháng sau khi đám tang của mẹ được tổ chức, bố tôi đã đưa một người phụ nữ cùng với một đứa bé gái về và nói với tôi

"Hoshi, đây là mẹ và chị gái của con. Con hãy chào họ đi"

Tôi phải chấp nhận sự thật là bố tôi đã lấy một người phụ nữ khác, thậm chí ông còn có con gái với người đấy trước cả khi tôi và anh tôi được sinh ra. Tôi biết người phụ nữ đó chỉ thích cái tài sản của nhà tôi. Tôi biết người phụ nữ đó không ưa gì tôi. Và tôi biết bố tôi yêu người phụ nữ đó hơn là yêu mẹ tôi. Khi sinh nhật người phụ nữ đó, bố tôi về nhà chúc mừng sinh nhật bà ta và tặng quà trong khi sinh nhật mẹ tôi ông không thèm vác mặt về. Khi Noel đến, ông tặng bà ta và con gái bà rất nhiều đồ đẹp và đưa đi chơi trong khi tôi phải ở nhà một mình. Tôi không thích bà ta một chút nào vì bà luôn mắng chửi tôi, tôi đã dùng những con gián, chuột và những con khác bằng cao su để dọa bà ấy. Thế nhưng điều đó cũng chẳng làm tôi vui hơn thêm một chút nào. Tôi học cách che dấu cảm xúc như mẹ, tôi sẽ không khóc trước mặt người khác mà khóc khi ở một mình, tôi đi học võ để giải tỏa cơn giận của mình và tôi cố gắng không khóc vì tôi biết khóc cũng chẳng làm được gì. Và tôi đã không còn hiểu ý nghĩa của nụ cười là gì

Tôi hận bố tôi, tôi không muốn nhìn mặt ông ta nên tôi đã sang Anh sống với bà ngoại tôi. Ở đó, tôi đã gặp một cô bạn đáng yêu, cô bạn đó tên là Anna. Anna đã cho tôi biết ý nghĩa của nụ cười là gì, Anna đã trở thành bạn thân của tôi. Một thời gian sau, tôi gặp Kelvin, cậu bạn hàng xóm của tôi khi tôi còn

ở Nhật. Cả ba chúng tôi trở thành bạn thân

Đến khi chúng tôi học lớp 10, Anna bỏ rơi tôi và Kelvin. Cô bị sát hại bởi chính người mình thích tên là John Henry. Sau khi giết Anna, hắn ta trốn không để lại một vết tích. Tôi đã nhờ người điều tra và tên đó và hắn ta đã sang Nhật-nơi mà tôi được sinh ra. Tôi không muốn về Nhật vì nơi đó gọi lên những ký ức buồn nhưng không, tôi phải mạnh mẽ, không được khóc, tôi về để trả thù cho Anna. Trước khi chết, Anna nói với tôi đừng trả thù cho cô và hãy tha thứ cho hắn ta. Tôi biết trả thù cũng không làm Anna sống lại thể nhưng tôi không thể. Anna là bạn thân của tôi, là người đã mang nụ cười đến cho tôi, người đã cho tôi biết ý nghĩa của nụ cười. Cô ấy đã quá mù quáng trong tình yêu như mẹ tôi, khi tôi biết tin Anna đang hẹn hò với hắn ta, tôi đã không ưa gì hắn. Tôi vẫn để cô ấy hẹn hò với hắn vì chỉ cần Anna vui thôi thì dù cô ấy có hẹn hò với tên nào thì tôi cũng đồng ý

Ngay sau khi sang Nhật và vào ngôi trường cái tên John Henry đang học. Tôi đã gặp Haruko, Haruko như Anna vậy. Haruko là một cô nàng trông rất xinh với mái tóc màu hồng, khi gặp Haruko, tôi biết rằng đây là một người bạn đáng để tôi tin tưởng

p/s: tg định không có cái chương này đâu thể nhưng chả hiểu nghĩ cái gì mà vẫn viết

Hà Anh Otaku (ré pé té): bye bye các bạn

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Nếu ai đã từng thức đêm thì ắt hẳn sẽ biết rằng đêm rất dài và tôi cũng biết đêm rất dài. Thực chất thì tôi vẫn ngủ được chỉ là 2h sáng tôi mới có thể yên tâm chợp mắt. Chỉ tại tên Kelvin đó, hắn sang đây làm gì chứ. Bộ rảnh rồi sinh nông nổi hay sao, hắn sang đây mà làm vướng chân tôi hay bày trò thì sẽ chết dưới tay tôi

Thôi làm nhảm nhiều tốn hơi, tôi thay đồ và buộc cái tóc lên. Trời, có khi tôi cắt phăng cái mớ tóc này thôi vì nó vướng víu quá. Mà nếu tôi cắt tóc thì trông như thế nào nhì, chắc sẽ bị Toshiro gọi là nấm mốc. Tôi chạy xuống nhà để chuẩn bị làm đồ ăn sáng thì..... Tôi thấy một cảnh tượng mà khiến tôi sốc toàn tập đó là TOSHIRO DẬY SỚM, tin tôi đi, tôi đã dụi mắt đi dụi mắt lại mà vẫn thấy Toshiro đang trong phòng bếp làm bữa sáng đấy. Gì chứ nếu mà Toshiro dậy sớm thì chắc tận thế đến mất. Tôi thề trên danh nghĩa rằng nếu Toshiro mà dậy sớm thì tôi sẽ không ăn bánh ngọt và xem anime đọc manga trong 1 tuần. Nếu tôi thiếu ba thứ đó chắc tôi không sống nổi mất

"Chắc là mình đang mơ, thôi đi về phòng ngủ tiếp thôi, mày nghĩ ngợi quá nhiều rồi Hoshi" Tôi phủ nhận điều Toshiro dậy sớm

"Nee-chan không mơ đâu, là thật đấy" Toshiro trả lời ngay sau khi tôi nói

What!????!!!!!!?!!?!!?

Lại bảo ngày mai Alien đến xâm chiến trái đất giống trong truyện Gintama đi. Chúa ơi, con đang mơ đúng không, ngài hãy cho con biết đây không phải là sự thật đi nếu không con phải nhịn ăn bánh ngọt và không đọc manga xem anime trong 1 tuần đấy. Và có giọng nói vang lên trong tai tôi

"Ta là Chúa đây, rất tiếc phải nói với con rằng đó là sự thật, hãy chấp nhận sự thật đi con, sự thật luôn phủ phàng"

Chúa ơi, ngài đừng có đùa con chứ. Toshiro, tại sao em không dậy muộn như mọi khi đi mà sao hôm nay dậy sớm vậy

"Toshiro có phải là em không vậy?"

"Không em thì là ai, nee-chan, đừng nói chị lại nghĩ em bị điều khiển trí óc giống trong manga đấy"

"Ừ"

Toshiro đi guốc trong bụng tôi à, sao nó lại biết tôi nghĩ nó đang bị điều khiển trí óc nhì? Ai đó hãy nói cho tôi biết đây là mơ thôi đi!!!!!!!!!

"Nee-chan, hôm nay em dậy sớm vì em không ngủ được thôi"

Không ngủ được ư, vậy chắc làm em ấy đang căng thẳng, thể này sẽ không tốt cho sức khỏe

"Sao em không ngủ được, em cảm thấy khó chịu ở đâu à, hay em bị ốm hả?"

"Nee-chan, bình tĩnh, em không sao, chỉ là tối qua em lỡ uống cà phê trước khi đi ngủ thôi"

"Lần sau không được thế đâu nhớ, uống cà phê trước khi đi ngủ là không tốt đâu"

May quá, hoá ra Toshiro không làm sao, làm tôi sợ hết hồn à. Lần sau phải kiểm tra xem Toshiro ăn uống gì trước khi đi ngủ mới yên tâm được. Tôi rất sợ Toshiro bị ốm, tôi không muốn em của tôi bị ốm một chút nào, nếu Toshiro ốm sẽ ảnh hưởng đến việc học và việc vui chơi của Toshiro. Mà mê suy nghĩ đến nỗi mãi tôi mới nhận ra Haku đã xuống và yên vị trên bàn ăn, vậy tôi cũng phải ăn thôi. Chà, bánh của Toshiro làm ngon phết đấy

"Toshiro, ai dạy em làm bánh này thế"

"A, là bác Yuri đó"

Cạch

Thìa ở trên đĩa của tôi rơi xuống

"Em xin lỗi, em không cố ý....." Toshiro nói

"Không sao đâu, hôm nay chị trực nhật nên chị phải đi học sớm"

Tôi nhanh chóng chuẩn bị đi trước khi nước mắt tôi tuôn trào, buồn cười thật đấy. Cứ ai nhắc đến tên mẹ tôi là tôi chỉ muốn khóc, tôi vẫn chưa quen được việc mẹ tôi đã chết dù 2 năm đã trôi qua, chắc tôi phải tập quen với việc mẹ đã chết thôi

A trời ơi, là do tôi đến quá sớm hay học sinh đến quá muộn vậy mà sao chả thấy ma nào ở đây vậy. Ày yáy yáy, trực nhật khổ thật đấy, phải đến sớm nhất lớp và phải về muộn nhất lớp. Thôi ta đi trực nhật thôi, lớp học thẳng tiến

.....

Escaping nights without you with shadows on the wall

My mind is running wild tryin hard not to fall

You tell me that you love me but say Im just a friend

my heart is broken up into pieces

Cause i know i'll never free my soul

it's trapped in between true love and being alone

When my eyes are closed the greatest story told

I woke and my dreams are shattered here on the floor

Why oh why tell me why not me

Why oh why we're meant to be

Baby i know i could be all you need

Why oh why oh why

I wanna love you

if you only knew how much i love you

So why not me

The day after tomorrow I'll still be around

To catch you when you fall and never let you down

you say that were forever our love will never end

I've tried to come up but it's drowning me to know

you'll never feel my soul

It's trapped in between true love and being alone

when my eyes are closed the greatest story told

i woke and my dreams are shattered here on the floor

Tell me baby why oh why tell me why not me

Why oh why we're meant to be

Baby i know i could be all you need

why oh why oh why

I wanna love you

if you only knew how much i love you

So why not me

You won't ever know

How far we can go

You won't ever know

How far we can go (go)

Why oh why tell me why not me

why oh why we're meant to be

Baby I know I could be all you need

Why oh why oh why

Why oh why tell me why not me

Why oh why we're meant to be

Baby I know I could be all you need

Why oh why oh why oh why

I wanna love you

If you only knew how much I love you

so why not me

(why not me, why not me)

Why not me- Enrique Iglesias

Đúng là chỉ có âm nhạc mới làm tôi bớt cô đơn mặc dù tôi đang hát bài có nội dung rất cô đơn. Cuối cùng cũng lau bảng, sắp xếp bàn ghế và vứt rác xong. Bây giờ là giờ đọc manga, tôi phải mượn quyển Kuroshitsuji (Hắc quân gia) mới được, vừa ra tập mới xong. Nào bắt đầu đọc, sao tự dưng tôi mới đọc được vài trang mà tôi đã cảm thấy buồn ngủ nhỉ, không được, phải đọc, thế nhưng mắt nó không nghe lời chủ cứ thể mà sụp xuống

.....

Ngủ đã quá, vậy là tôi không thể đọc hết quyển truyện rồi. Chắc tại đêm qua ngủ muộn nên lúc này mới ngủ quên. Tôi dụi mắt và nhìn về phía đằng trước

"A"

Ôi trời, sao cái tên Kelvin này tự dưng xuất hiện trước mặt tôi làm tôi giật mình suýt nữa ngã ra khỏi ghế. Tôi nhảy vội ra ghế, nói với Kelvin

"Hết sang Nhật rồi lại học ở trường này, còn gì nữa không đây"

"Nhiều lắm, nhưng bà chưa biết đâu"

"Haizz, ông học lớp nào"

"10A"

"Ồ, tốt quá ông không học cùng lớp tôi" Tôi cười yên tâm

"Alice, sao bà phũ vậy?"

"Cảm ơn vì đã khen"

Mà khoan, hán vừa gọi tôi là Alice, đó là tên tiếng anh của tôi. Mà đây là Nhật sao gọi tên ấy được, lại còn đi điều tra tên John Henry mà gọi tên này thì rất dễ bị phát hiện

"Đừng gọi tên đấy của tôi, hãy gọi tôi là Hoshi"

"Sao vậy?"

"Thì cứ làm thế đi"

Tôi nói với Kelvin rồi đi ra ngoài và đi xuống căn tin mua kem. Bây giờ trời đang rất lạnh và lại có tuyết nữa mà ăn kem lúc này khá là yomost. Kem ơi kem à ta đến đây

.....

Tôi mua cả đồng kem hộp nhỏ lên sân thượng ăn. Trời oi lạnh thật đó nha, hôm nay tôi cũng chỉ mặc cái áo khoảng mỏng, khăn len cũng không mang, mũ len cũng không đội. Ít ra thì tuyết cũng rơi ít đi

"Bà đang buồn à?" Kelvin từ đâu đi tới nói với tôi

"Sao ông biết?"

"Bà sẽ ăn kem đâu khi bà buồn, với lại bà mặc ít áo thế này lại còn ăn kem nữa, ồm đấy"

"Kệ tôi"

Kelvin nói đúng thật đấy, khi còn ở Britain, mùa đông tôi mặc ít áo lại còn hay ăn kem nên chuyện ốm và viêm họng xảy ra như cơm bữa. Kelvin ném cho tôi cái áo khoác màu xanh nước biển, à, cái áo này là của tôi, lần gì sang nhà Kelvin chơi tôi để quên ở đấy

"Chu đáo ghê cơ đấy mà sao ông mang áo này đi"

"Tôi biết thừa tính bà rồi, có bao giờ mặc đủ ấm đâu, bà chỉ biết lo cho người khác nhưng không bao giờ lo cho mình thế nên tôi phải mang đi cho bà đây"

"Arigatou"

Hihi, chỉ có Kelvin và Anna là biết tôi luôn quên mặc áo ấm thôi, cả bà ngoại nữa. Ấm thật đó, cái áo mà tôi thích nhất, áo mà Kelvin và Anna tặng sinh nhật tôi

"Mà nè" Tôi gọi hán

"Gi"

"Bây giờ mình nói tiếng Nhật đi, ở đây là Nhật"

"Nhật thì Nhật"

Tôi gạt đầu hài lòng, tiếp tục ăn kem, tôi lấy một hộp ném cho Kelvin

"Này bà định cho tôi ôm chung với bà đấy à"

"Ừ"

Kelvin, cái tên này cứ thích làm bộ, chả thích ăn quá

.....

Lại tiết toán, nó lại còn là 2 tiết đầu nữa chứ. Giờ tôi mới cảm thấy hối hận khi Kelvin học lớp khác đấy, nếu Kelvin mà sang đây chắc chắn sẽ kèm toán

cho tôi học. Mà tên đó còn học lớp chuyên nữa chứ. Haruko thì không thể kèm toán cho tôi được rồi vì cô ấy còn bận kèm cho người khác

"Akiko-san" Giáo viên toán gọi tôi

"V-vâng"

"Cuối giờ gặp tôi"

Bà vừa nói vừa đẩy kính lên, sao tôi có cảm giác lạnh sống lưng thế nhờ. Mặt bà còn trông rất sát thủ nữa chứ. Sau khi bà nói thì bà viết bài lên bảng, cả lớp ngồi viết theo

.....

Reng

Cuối cùng hết tiết, tôi phải lên ra ngoài mới được. Thế những mọi chuyện không như tôi nghĩ, tôi vừa mới bước chân ra khỏi cửa thì

"Akiko-san"

"Vâng, có em"

"Đi theo tôi đến văn phòng giáo viên"

Này này, đừng nói với tôi chỉ vì vụ tôi đi học muộn lần trước không viết bản kiểm điểm nên bị đuổi học nhớ. Ôi, Hoshi này không được nghĩ thế, hãy nghĩ đến điều tốt đẹp

Tôi đang đứng trước bàn làm việc của bà dạy toán, bà đưa tôi bài kiểm tra toán đợt trước. 20/100 điểm, kém thật đấy

"Điểm của em rất kém, không đạt điểm yêu cầu của bộ môn toán vì đây là lần đầu nên em chưa bị đuổi học, ở trường này chỉ cần một môn em bị điểm kém là em không thể học ở đây nữa. Em hiểu không"

"Dạ, em hiểu rồi"

Đuổi học sao, tôi không thể bị đuổi học được, nếu bị đuổi học thì làm sao tìm được tên Henry đây. Không được, tôi nhất định phải bồi dưỡng môn toán mới được

"Cô sẽ áp dụng phương pháp học nhóm, mỗi nhóm sẽ có 3 người, cô sẽ xếp nhóm vào giờ sau, em có thể đi về"

"Vâng"

Bài kiểm tra đáng ghét, ta ghét mi. Ta ước mi biến mất đi. Tôi phải làm sao đây????

Hà Anh Otaku (ré pé té) xin lui, sayonara các readers and good night (nếu các bạn đọc vào buổi tối) and good morning (nếu các bạn đọc vào buổi sáng)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

"Hoshi-chan, Hoshi-chan"

"Hả"

"Ê, cậu sao vậy, mình gọi cậu từ nãy đến giờ sao cậu không nghe"

"À, không có gì đâu, mà cậu đang nói gì nhỉ?"

Haizz, tôi cứ lo vụ mình có khả năng bị đuổi học vì môn toán nên chả hiểu Haruko nói gì cả. Xin lỗi nha Haruko, mình không cố ý đâu. À mà giờ là ra chơi, vậy phải giới thiệu Haruko với Kelvin thôi. Tôi đang định dẫn Haruko sang lớp Kelvin thì Kelvin lại sang lớp tôi

"Hoshi ơ!" Kelvin gọi tôi

Tôi kéo Haruko ra ngoài cửa rồi nói

"Kelvin đây là Haruko, Haruko đây là Kelvin, bạn của mình ở bên Britain"

"Chào Kelvin, rất vui được gặp cậu"

"Hello lady, cậu thật là dễ thương đó, với mái tóc màu hồng này, cậu thật sự trông y hệt một con búp bê" Kelvin nói

Cái tên này, lại dơ chứng tán gái rồi, cái tật này tôi nói mãi mà hấn vẫn không bỏ

"Cái tên này, dừng lại ngay"

Tôi đập cả bàn tay vào mặt Kelvin và đẩy ra

"À! à Hoshi sao bà mạnh tay vậy?"

"Cô ấy đã có bạn gái rồi nên bỏ ngay cái trò tán cô ấy đi"

"Rồi rồi, hà mà cô ấy có bạn trai rồi ư, tiếc thật"

"Ừ, bây giờ xuống căn tin"

Tôi đẩy cả hai xuống căn tin, trời lạnh nên tôi sẽ uống cacao nóng

.....

Tôi, Haruko và Kelvin đang yên vị trên chiếc bàn của căn tin, cốc cacao của tôi khói đang bay vù vù. Trời, tôi sẽ uống luôn, không chờ nó nguội nữa. Ôi, nóng quá, bỏng lưỡi rồi

"Hoshi-chan, cậu có sao không?"

"Nè, có mỗi cốc cacao thôi mà bà có phải uống vội uống vàng không, không ai uống của bà đâu"

"Ừ ừ, biết rồi" Tôi tiện tay với luôn cốc nước đá của Kelvin để uống

"Này, bà uống nước đá vào giờ này thì viêm họng đấy"

"Thế không phải là ông mua để uống à"

"Căn này bà ăn cả đồng kem rồi nên giờ uống nước đá sẽ bị viêm họng"

"Ông nhìn tôi trông giống đang quan tâm không"

Tôi đáp trả lại Kelvin, tôi mà đã dùng câu này thì có nghĩa là không ai có thể ngăn tôi được nữa

"Hoshi-chan, Kelvin nói đúng đấy"

"Kê, mình không quan tâm"

Haruko sao cậu lại không về phe mình vậy chứ. Mình thích uống nước đá mà. Tôi cầm cốc nước uống hết tất cả ml nước có ở bên trong. Đã quá, nó làm lưỡi tôi đỡ dạt hơn. Sau khi tôi uống xong cốc nước thì Haruko và Kelvin không có trách móc tôi nữa mà nói chuyện như bình thường cho đến khi giờ ra chơi kết thúc

Như tôi đã nói, trực nhật phải đến sớm nhất lớp và về muộn nhất. Haruko và Kelvin đã về trước mặc dù hai người cũng có ý định giúp tôi. Tôi phải quét lớp, đùa, thánh nào mắc rãnh mà vứt rác ra đây lớp đây. Sọt rác nằm ở phía cuối lớp thì không nhắm vào mà nhắm vào sân nhà. Sáng vừa mới quét xong giờ phải quét lại, chắc quả này tôi sẽ đi làm muộn, phải nhắn cho bác Kumo mới được

"A lô, bác Kumo à"

(Không, chị là Sakura)

"Chị Sakura hà, bác Kumo đâu?"

(Bác đi có việc rồi, hôm nay chị sẽ quản lí tiệm bánh)

"Vậy chị ơi hôm nay em phải trực nhật nên sẽ đến muộn"

(Ừ, nhưng em đừng đến muộn quá hôm nay đông khách lắm)

"Vâng"

Thông báo: xong

Quét lớp: gần xong

Quét, quét, quét lớp, sao hôm nay tôi cảm thấy lớp sao mà rộng vậy, có phải do tôi cảm thấy quá mệt không??? Hoshi, mày không được bỏ cuộc, cố lên, vận hết sức lực nào

.....

5 phút sau

Yeah, tôi đã dọn xong cái lớp, cuối cùng cũng dọn xong phải đi cất chổi đi thôi. Có một điều khiến tôi rất bức mình là kho cất đồ lại ở sân sau trường, và điều đó có nghĩa là tôi phải đi thêm hơn chục bước chân để đến đây cất. Dọn lớp chưa đủ mệt sao, lại còn phải đi cất chổi nữa, chả lẽ lại vứt chổi ngay giữa lớp rồi sáng mai bị phạt thêm. Không, không được, tôi tin chắc chắn 85% tôi sẽ bị phạt trực nhật trong vòng 1, 2 tuần, nghĩ thôi mà đã cảm thấy ớn lạnh rồi. Thôi, đành phải tốn thêm thời gian và sức lực để đi cất chổi

.....

Thăng thần mà nói cái nhà kho của trường quá bụi, quá bẩn. Nào là mạng nhện rằng đầy tràn, (đã có một lần tôi đi lạc vào đây và bị con nhện nhảy lên đầu), bụi thì mù mịt đến nỗi cái kính của tôi bị mờ khiến tôi không nhìn được gì (quên không nói với các bạn là tôi bị cận nhỉ). Với cái căn phòng bẩn như thế này thì những học sinh nào mà bị hen suyễn vào đây chắc từ hen suyễn nhẹ đến nặng mất. Tôi nhanh chóng cất cái chổi vì tôi không muốn ở trong cái phòng này thêm một tích tắc nào nữa nếu không tôi sẽ bị bọn nhện bò lên đầu một lần nữa. Hình như là số tôi từ khi sang Nhật là rất nhỏ thì phải, vừa cất cái chổi xong, định đi ra ngoài thì tôi nhận ra là cái cửa đã bị đóng và bị khoá. Có nên phá cửa không nhỉ, cơ mà phá cửa thì phải đền rồi là viết bản kiểm điểm vì phá hoại tài sản nhà trường nếu bị tên Sakamaki Reiji bắt (dù mắc chứng amnesia nhưng tôi vẫn phải nhớ tên này vì tên này rất nguy hiểm và tại hắn mà tôi suýt bị đuổi học, tên nào mà đã làm tôi thù thì có sau 1 thế kỉ tôi cũng không thể quên). Mà tôi muốn phá cửa cũng không được vì đây là cửa kéo, phá bằng niềm tin và hy vọng à, có phá chắc đến sáng mai cũng không xong. Tôi đập mạnh vào cửa nói

"Có ai ở ngoài không"

Chúa ơi, có phải Ngài đang phạt con vì trong ngày giáng sinh thay vì đến nhà thờ cầu nguyện con lại ở nhà chơi game không. Ngài hãy mở cửa cho con đi, con thề sau khi con thoát khỏi đây con sẽ đi đến nhà thờ cầu nguyện vào giáng sinh

Khi tôi ở bên Anh, tôi không bao giờ đi cầu nguyện vào lễ giáng sinh, dù bà có đe dọa đủ kiểu nhưng tôi vẫn không đi mà ngồi nhà chơi game. Kelvin và Anna cũng lôi tôi bằng đủ mọi cách thế nhưng tôi quá lười để đi đến nhà thờ mặc dù nhà thờ có cách nhà khoảng mấy trăm mét (thực ra là ở đầu phố mà nhà tôi ở cuối phố, tôi chỉ nói hơi phóng đại lên thôi). Tôi thề, tôi hứa, tôi đảm bảo là sau khi thoát ra khỏi đây tôi sẽ đi cầu nguyện vào lễ giáng sinh

"Có ai ở ngoài không"

Tôi đã đập cửa và nói như thế này hàng chục lần mà cũng không có ai. Cũng phải vì chả có ma nào tự dưng ra đây chỉ để ngắm cái nhà kho và cứu tôi (vì không có ma nào biết tôi ở đây). Rồi, tôi tuyệt vọng rồi, điện thoại hết pin, cái giá phải trả vì hôm qua đọc Gintama quá lâu và quên không sạc, may mắn là nó còn đủ pin để gọi một cuộc điện thoại

Lời kể của Hà Anh Otaku (ré pé té) là t/g đây ạ:

Khi cô đang tuyệt vọng, thật sự là rất tuyệt vọng (nghe như kiểu chuẩn bị tự tử ý) thì từ đằng xa có Reiji đi tới, căn nẩy khi anh đang đi qua dành hành lang quanh trường ở tầng 2 thì nghe thấy tiếng đập cửa và tiếng gọi vọng ra từ nhà kho. Với một hội trưởng hội học sinh thì việc nhà kho có tiếng động thì không thể chấp nhận được, việc nhà kho có tiếng động có thể là do trò đùa của mấy học sinh câu lạc bộ nguyên rùa bày ra để dọa ma học sinh ở trường. Anh đi xuống nhà kho để kiểm tra xem thì nhận ra cửa nhà kho bị khoá nên anh đi đến phòng bảo vệ để mượn chìa khoá (đó là lí do vì sao Hoshi kêu chục tiếng mà chả thấy ai đến)

Khi mượn được chìa khoá, việc đầu tiên làm đương nhiên là mở ổ khoá rồi, ngay sau khi nghe thấy tiếng "cạch" của ổ khoá anh liền mở cửa, cô đang ngồi dựa vào cửa suýt nữa đã ngã

Lời kể của Hà Anh Otaku (ré pé té) xin hết

Khi tôi đang rất rất rất rất rất rất tuyệt vọng đến nỗi gần như tôi chuẩn bị kêu trời kêu đất thì có ai mở cửa. Ôi, ánh sáng, ta nhớ mi quá, mấy tiếng không gặp rồi (khi nghĩ lại thì tôi cảm thấy thật xấu hổ vì làm như kiểu 10 năm bị nhốt trong bóng tối ý -'-'-), tôi nhảy vọt ra ngoài cảm ơn chúa rồi rít

"Oh, cảm ơn chúa đã mở cửa cho con"

"Ê, tôi mở cửa cho cô thì cô phải cảm ơn tôi chứ"

"Không vì tôi không nhờ anh"

"Cô đang tỏ thái độ 'ăn cháo đá bát đấy'"

"Ờ thì cảm ơn"

Tôi cảm ơn xong rồi chạy với tốc độ ánh sáng lên lớp để lấy cặp rồi phi thẳng ra trường vì cái tên Sakamaki đó toả ra sát khí, nguy hiểm thật, lần này chắc chắn tôi phải mua thuốc trợ tim thôi (chap 3 hay 4 có nhắc tới việc mua thuốc trợ tim)

.....

Tôi đã đến tiệm bánh rồi, phù, mệt quá. Căn này chạy với tốc độ ánh sáng đã làm tôi tốn rất nhiều calo, và điều đầu tiên tôi nghĩ đến để lấp cái phần calo mà mất là ăn kem (suy nghĩ của Hà Anh Otaku (ré pé té) tức là t/g: tưởng ăn gì hoá ra ăn kem, các readers thông cảm cho chị, chị này là bị ngộ kem cả bánh ngọt - _ -)

Tôi rẽ vào một hàng tạp hoá để mua kem, mua cả đồng về cho chị Sakura, bác Kumo và tôi ăn, bên cạnh hàng tạp hoá là shop bán cặp túi đủ kiểu, và có một cái cặp tôi rất kết, cái cặp chéo hình creeper trong minecraft (cái này readers nào chơi minecraft rồi thì chắc biết rồi, còn ai chưa biết thì lên hỏi bác google nhé, cứ tra "creeper" rồi vào hình ảnh xem rồi tự tưởng tượng ra cái cặp như nào nha ^,^)

Trời, cái cặp đó nó nó.....đẹp đến nỗi tôi chỉ muốn mua về thế nhưng kinh tế không cho phép, còn phải để dành tiền mua vật liệu làm quà giáng sinh cho Haku, Toshiro, Haruko và Kelvin nữa, thôi cặp creeper à, mây rất đẹp nhưng tao rất tiếc, tao không thể mua mây được >_<, hoặc có thể tao sẽ mua mây trong tương lai vì có thể lúc đó tao sẽ giàu nhưng ai chắc được nó vẫn còn ở đây

P/s: chị này thích mấy nhân vật trong manga, anime và game cho nên là mấy cái đồ liên quan đến đấy là sẽ mua thế nhưng không mua được thì chị này than vãn (trong lòng) kinh lắm, dễ bị dụ bởi mấy đồ kiểu này

Hà Anh Otaku (ré pé té) xin lui, sayonara các readers and good night (nếu các bạn đọc vào buổi tối) and good morning (nếu các bạn đọc vào buổi sáng)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

"Em đến rồi, chị Sakura"

Tôi vừa đến tiệm bánh, đập cánh cửa vào và nói với chị Sakura ở quầy thu ngân. Wa sao hôm nay đông khách dữ dội, hôm nay là ngày 14/2 à mà sao toàn thấy tình nhân vậy, không đúng, bây giờ mới đầu tháng 11, năm mới còn chưa đến sao lại 14/2 ở đây. Tôi chạy đến chỗ chị Sakura, đặt túi kem lên bàn

"Chị, em mới mua kem, chị ăn cái cho mát nhĩ"

"Trời, Hoshi-chan, bây giờ là mùa đông đấy"

"Vâng, thì sao ạ"

"Giờ này em ăn kem à"

"Chị bình tĩnh, em ăn kem vào mùa đông đây à, có sao đâu à có nhưng mà chỉ là đau họng thôi"

"Haizz, bó tay với em luôn, thôi chị ăn một cái cho em đỡ mất công mua vậy"

Sakura lấy một cái, tôi lấy một cái đến ăn. Tôi ăn kem bạc hà, kem bạc hà là ngon nhất,.....ngon thật đó, tôi đã chén xong một cái rồi, định ăn thêm cái nữa nhưng thôi để tí ăn, bây giờ đi làm. Tôi đem túi kem đi cắt rồi thay đồ, bắt đầu làm việc thôi

.....

Một từ để diễn tả cái cảm giác của tôi lúc này: MỆT. Đùa sao hôm nay lắm khách vậy, hơn mọi ngày khác luôn, tôi phải chạy đôn chạy đáo để lấy order của khách, vừa xong bàn này bàn khác đã giục gọi rồi, mấy anh chị nhân viên khác cũng chả khác gì tôi. Giờ tôi mới để ý nha, bác Kumo ở đâu vậy, từ nãy giờ chả thấy, trong bếp cũng thế, bình thường là 5 người bao gồm cả bác Kumo làm trong bếp nhưng hôm nay chỉ có 4

"Chị Sakura ơ"

"Gì vậy"

"Bác Kumo đâu ạ"

"À, bác đi có việc ở đâu rồi ý, chị cũng chả biết"

"Vâng"

Bác đi có việc, đang định bảo hôm nay bác dạy làm bánh mochi, ~_~, sao hôm nay nhọ vậy?????. Thôi không suy nghĩ lung tung nữa, làm việc

Khi tôi đang thu dọn đồng đĩa ở bàn, tôi được mấy anh làm việc trong bếp gọi vào

.....

"Em ư?"

Tôi thực sự đang rất sốc, vì hôm nay tiệm rất đông mà đang thiếu người nên mấy anh làm bánh gọi tôi vào làm cùng, dù ai đều biết là bác Kumo dạy tôi làm bánh nhưng thực sự tôi nghĩ khả năng của tôi vẫn chưa được bằng mấy anh ấy

"Ừ, anh tin chắc chắn em làm sẽ rất ngon"

"Sao anh nghĩ thế ạ?"

"Vì em được bác Kumo dạy mà"

"Thôi, vào giúp anh làm bánh flan đi"

"Vâng"

Tôi bắt tay vào làm bánh flan, may mà bánh flan là bánh tủ của tôi nên tôi làm rất nhanh

Xong hết việc rồi, giờ tôi được về nhà, tôi thay đồ rồi ra ngoài khoá cửa. Hình như hôm nào tôi đều là người cuối cùng ở lại thì phải

Tuyết lại bắt đầu rơi rồi, sao đúng lúc thế không biết, hôm nay tôi không mang ô đi, tuyết rơi rất nhiều thì phải, chả lẽ lại nán lại một lúc rồi mới về. Chắc phải nán lại thôi

5 phút trôi qua~~~~~^ _ ^

Tôi ghét thời tiết

THỰC SỰ RẤT GHÉT, GHÉT LUÔN CẢ CÁI BẢN TIN DỰ BÁO THỜI TIẾT NGÀY HÔM QUA

Dự báo thời tiết ngày hôm qua nói hôm nay tuyết không rơi, vậy mà sự thật rõ ràng ngay trước mắt là nó đang rơi. Thậm chí còn rơi nhiều hơn cả lúc trước nữa. Ay za, làm thế nào bây giờ đây, một đồng dấu hỏi chấm đang hiện trên đầu tôi

"Ê"

Ê, ê cái giọng nói cả kiểu nói nghe quen quen, là ai hay nói kiểu này với tôi nhỉ. Ai nhỉ, ôi dào cứ đoán già đoán non mãi, tôi quay về phía của cái tên vừa gọi

"Hả"

Tại sao không phải là Barack Obama hay là Lady Gaga hay Là nhóm 5 seconds of summer hay là Pitbull hay ai đó mà là cái tên Kelvin điên đấy

"Tại sao lại là ông?"

"Sao không phải là tôi?"

"Không thích mà sao ông biết tôi làm ở đây?"

"Tôi có nguồn thông tin bí mật của tôi"

"Tôi bắt đầu sợ ông rồi đấy"

Tôi nói xong, giật cái ô trên tay của Kelvin mở ra và kệ tên đó ở đây

Cái tên Kelvin đó đứng chôn chân được một lúc rồi lại vọt lên đi cạnh tôi, nhanh thật đấy, có phải tên này là ma không nhỉ mà đi nhanh thế không biết?

"Ê, nghe nói điểm toán của bà thấp đến nỗi suýt bị "đá" ra khỏi trường"

"Biết rồi còn hỏi làm"

Tên điên, nếu không phải bây giờ tôi đang lạnh và tay đã cứng đờ vì cái thời tiết thì tôi đã đâm vào mặt hắn rồi. Biết rồi còn hỏi, lại còn trúng "nổi đau" nữa, tôi ghét nhất là những người cứ đụng trúng nổi đau của người khác. Tôi cố tình đi nhanh hơn để vượt Kelvin, khổ nỗi là tên này chân dài, chỉ cần bước 3 bước là đuổi kịp tôi. Một câu thôi: I HATE YOU VERY MUCH, KELVIN. Tôi và Kelvin vẫn đi trên đường về nhà, khi đi qua một quán cà phê, Kelvin hỏi tôi

"Muốn uống cacao nóng không?"

"Cậu bao"

"Ok"

Trời ơi, Kelvin, tôi rút lại câu nói vừa nãy, thay vì "HATE" tôi sẽ chuyển thành "LOVE"

.....

Tách cacao của tôi bốc khói nghi ngút, điều này chứng tỏ nó cực cực nóng, phải cẩn thận không thì bỏng lưỡi như chơi, Kelvin thì uống cà phê, đùa sao, tối rồi còn uống cà phê thì tối ngủ bằng cách nào (mặc dù thỉnh thoảng tôi uống cà phê xong lại cảm thấy buồn ngủ •'3'•). Tôi cầm tách cacao lên thổi mạnh cho bớt nóng và uống

"Khục"

Trời, cacao gì mà ngọt thế, phải nói là ngọt đến nỗi mà tôi cảm tưởng như có cả một thìa canh đường ở trong mồm ý. Phải nói là tách cacao này chán đến nỗi tôi uống vào mà suýt nữa sặc

"Để tôi đoán nha, tách cacao của bà quá ngọt và bà ước được uống một tách cacao hoàn hảo không quá ngọt và không quá nhạt"

"God, ông là người hay qui vậy mà đọc được suy nghĩ của tôi, ra ngoài người ta hỏi thì đừng bảo tôi quen biết ông nhá"

"Bà phũ vậy"

"Cảm ơn đã khen"

Trêu thế thôi chứ tôi tự hào khi có thằng bạn tốt bụng, tài giỏi như Kelvin

"Giờ mới để ý, tay bà sao phải băng bó thế kia?"

"Tai nạn ngoài ý muốn nhưng nhẹ thôi, tôi vẫn có thể làm việc được, chỉ hơi đau một chút thôi"

"Đừng có hoạt động mạnh nhiều rồi vết thương lại rách ra đấy"

"Biết rồi"

Sáng hôm sau tôi vẫn đi học, mọi chuyện diễn ra vẫn bình thường thế nhưng tự dưng tôi nhớ ra một điều là tôi vẫn chưa gặp bạn trai Haruko. Ba tuần nữa là 24/12 tức Noel, không biết cậu ấy có đi với bạn trai không. Hôm đó tôi sẽ đến nhà thờ, đi làm rồi về nhà đọc Gintama, thế nhưng tôi sẽ chấp nhận bỏ thời gian để theo dõi Haruko chỉ một mục đích: xem mặt bạn trai Haruko

Nhiệm vụ: Theo dõi Haruko- xem mặt bạn trai cậu ấy

Ngày thực hiện: 24/12

Người thực hiện: Akiko Hoshi- thám tử "gà công nghiệp"

Trợ lý: Không có, à không là máy ảnh và Kelvin (nếu có thể)

Ok, thống nhất thế nhưng trước tiên phải đi tìm thông tin đã

"Harukooooo"

"Gi vậy, Hoshi-chan?"

"24/12 cậu có đi với bạn trai không?"

"Tớ muốn lắm nhưng có lẽ là không được"

"Why?"

"Vi anh ấy bảo hôm ấy bận một số chuyện gia đình"

"Ừ vậy thôi"

Đời không như là mơ, thế nên kế hoạch sẽ hoãn lại. Cứ đợi đấy bạn trai Haruko

Phieu, vậy là xong chap 36 rồi và hiện tại là 00:27, một quá mặc dù mãi mới viết tiếp truyện, mấy bạn thông cảm mình "hơi" lười nên mãi mới đăng chap mới cho các bạn

Hà Anh Otaku (ré pé té) goodnight các bạn (nếu các bạn đọc buổi tối) and goosmorning (nếu các bạn đọc buổi sáng)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Giờ ra chơi vừa đến, tôi và Haruko vừa đặt chân ra cửa thì tôi đã nghe thấy một đoạn hội thoại

"Ê, không ngờ Yukio suốt ngày đánh đấm mà bị một đứa con gái đập cho nát xác thế này"

"Gi, chà qua tao không thèm đấm trả thôi, con khốn đấy, để tao mà gặp lại thì tao trả gấp đôi"

"Thôi, ông ơi, bị như thế này rồi còn vênh mặt....."

What the hell? Con khốn? Hắn có tư cách gì mà chửi tôi là con khốn? Lại còn bảo gặp lại trả gấp đôi, lần trước bị đập chưa đủ sao,

mấy bọn này nói ở đâu không nói đi nói gần chỗ tôi đứng, tại tôi hơi bị tỉnh đấy, mà chúng nó nói lại còn to cợt, nói như kiểu muốn cho cả thế giới nghe thấy ý. Tôi bước đến chỗ chúng nó, mấy đứa bạn thằng Yukio nhìn tôi nói

"Nhỏ nào đây, sao chưa thấy bao giờ nhĩ, định tỏ tình à"

Tôi bơ tên vừa nói, nhìn vào tên Yukio nói

"Trái đất tròn ghê nhĩ, Okumura-kun, chúng ta lại gặp nhau"

"Là mày à, con nhỏ tóc vàng hoe"

"Tóc vàng hoe thì kệ tôi"

"Thế mày chặn đường tao làm gì?"

"Ồ hay, anh là tổng thống hay là idol gì đâu mà tôi phải chặn đường anh, hãy cho tôi một lí do để chặn đường anh"

"Tao không cần biết, mày muốn gì"

Tôi chỉ thẳng tay vào mặt hắn nói

"Tôi, anh, sân sau trường, 1h30, chiều nay"

"Tao sẽ đến"

"Nhớ đấy, à mà anh kia"

Tôi gọi cái tên vừa nãy nói tôi

"Gi?"

"Tôi không đứng đây để tỏ tình, anh nghĩ đây là shoujo manga à, tôi sẽ ra tỏ tình anh chắc, thôi ảo tưởng đi, anh nghĩ tôi giống mấy đứa con gái trong manga à, Aizawa Yuichi"

"Sao cô biết tên tôi?"

"Tôi còn biết anh là người thừa kế của tập đoàn Aizawa cơ"

Tôi nói xong quay người đi, đừng tưởng tôi là học sinh mới nên không biết gì, tôi còn biết Aizawa không chỉ là tên của một tập đoàn, mà là một thương hiệu của thời trang nổi tiếng cơ. Trừ tên này bị cuồng shoujo manga à mà nghĩ tôi tỏ tình, trong trường này ngoài Haruko, Kelvin, mấy đứa trong lớp và mấy senpai trong câu lạc bộ âm nhạc ra thì tôi chả biết ma nào cả, lấy đâu ra chuyện tỏ tình. Ế, mà Haruko đâu rồi, tôi ngó trái ngó phải, ngó lên ngó xuống mà chả thấy đâu. Thôi kệ vậy, có thể Haruko đi với bạn vậy, tôi sẽ vào thư viện. Thư viện thắng tiến!!!!

.....

Sách, sách, sách và sách là cụm từ để diễn tả thư viện. Tôi sẽ đọc light novel, không ngờ trong thư viện trường lại có light novel. Tôi với tay lấy đại một quyển thì quyển khác rơi trúng đầu tôi. Đau không thể tả nổi, cả cái gáy sách rơi trúng vào đầu

"O, quyển sách này"

Ngay khi tôi cúi xuống nhặt cuốn light novel và quyển sách khác thì tôi nhìn thấy một tựa đề sách quen thuộc: " Những vì sao trên bầu trời"

Đây chả phải là quyển sách tôi thích nhất sao, tiếc là quyển kia của tôi đã bị mất và người ta đã không còn xuất bản quyển này nữa. Nhớ lại hồi bé lúc nào cũng cầm quyển sách này ra khuôn viên sau nhà đọc

Phụt

Hả, tên nào tên nào giật sách của ta, là tên nào

"Yo, xin chào"

"Quen nhau sao"

"Cũng quen, Toshiro sao rồi?"

"Sakamaki Ayato-san, anh rất bất lịch sự đấy, anh biết ko?"

"Bây giờ cũng nhớ được tên người khác cơ đấy, thế nhưng cô vẫn chưa bỏ được tật đi không nhìn đường nhì"

"A-a-a-ai bảo anh tôi đi không nhìn đường?"

"Đỏ mặt rồi kia, chứng tỏ là cô công nhận"

"Ai nói anh tôi công nhận, tôi chả qua chả qua hơi nóng nên đỏ mặt thôi"

"Đang là thời tiết mùa đông đấy"

Xi ta không chấp tên cái cùn như mi nữa (Hà Anh Otaku: thực ra chị ý mới là tên cái cùn nhưng chị phủ nhận), tôi giật lại quyển sách nhưng tên kia giữ lại

"Ê, tôi lấy quyển này trước à nha"

"Không quan tâm, tôi cần quyển sách này"

"Làm gì?"

"Viết báo cáo"

"Tôi cả anh học cùng lớp sao tôi không biết vậy?"

"Thưa cô nương hôm ấy cô nghĩ nên không biết, tôi tưởng Kanato nói cho cô rồi chứ?"

"Không có, giả tôi đây"

"Không chỉ có cuốn này là mỏng nhất trong đây thôi"

"Tôi không quan tâm, tôi lấy trước nên nó là của tôi"

Do hai bên rằng co quá mạnh nên quyển sách nó bay, bay, bay xuống một nơi gọi là cách chỗ tôi 10 bước chân. Đợi đấy, ta sẽ không cho mi lấy quyển đấy đâu. Tôi nhanh chân chạy về phía đấy trước hân và phần thắng thuộc về cái người tóc tím cầm con teddy là là là Kanato-san

"Q-quyển sách của tôi"

"Kanato, em làm tốt lắm, đưa anh quyển sách"

"Quyển sách này là của anh à"

"Không, không, của tôi, Kanato-san đưa cho tôi đi làm ơn"

Đang đi đòi sách thì cái điện thoại nó reo lên, chỉ muốn đập cái điện thoại

"A lô"

(Hoshi-chan sao cậu bỏ tớ một mình ở lớp vậy)

"Xin lỗi, xin lỗi tớ đến đây"

Thôi được rồi, dù sao thì cũng đã đọc quyển sách đấy 39 lần rồi, không đòi nữa. Tôi không thèm nói gì nữa, bỏ tay ra khỏi quyển sách rồi đi ra khỏi thư viện

.....

Tôi đi đến lớp thì thấy Haruko và Kelvin với bộ mặt đầy sát khí như thể tôi đã đắc tội. Một cảm giác lạnh sống lưng đi qua, và tôi cảm tưởng như tôi là Eren còn Haruko, Kelvin là Titan

"Hey"

"Hoshi" Kelvin gọi

"Có tôi"

"Cậu hẹn với một người tên là Okumura Yukio gặp nhau 1h30 chiều nay để đánh nhau đúng không"

"Hẹn thì có nhưng chắc là không đánh nhau đâu"

"Hoshi-chan cậu nghĩ gì mà đi hẹn cậu ta vậy"

.....

Sau khi nghe Haruko nói tôi mới biết là tên Okumura là đàn em của Subaru mà Subaru là đầu gấu suy ra là không nên đánh nhau với Okumura. Nói là nghe nhưng thực ra tôi không 'care' lắm, cùng lắm đánh nhau thì nhẹ sứt đầu mẻ trán còn nặng thì lục phủ ngũ tạng bay lên trời

Một lúc sau thì chuông reo vào lớp, oh god, tiết này là tiết toán của Kano-sensei, cô sẽ xếp nhóm 3 người học nhóm, mong là cùng nhóm với Haruko

Vừa vào lớp tôi đã nhận được ánh mắt của Kano-sensei với ý em sẽ phải học đàng hoàng hơn. Hôm nay là ngày gì vậy nhỉ, sao tôi nhận được ánh mắt của nhiều người vậy

"Trước khi bắt đầu học, cô áp dụng phương pháp học mới là một nhóm 3 người sẽ cùng kèm nhau học....."

Đoạn sau và đoạn xếp nhóm tôi không để ý mấy cho đến khi cô đọc đến tên tôi

"Akiko Hoshi, Sakamaki Ayato và Sakamaki Kanato"

Ủầy, không được cùng nhóm với Haruko, chán quá. Haruko lại cùng nhóm với Shinohara-san và Tachibana-kun

Buổi trưa

12h, vậy là tôi còn một tiếng rưỡi để đi gặp Okumura. Trong một tiếng rưỡi thì làm gì nhỉ, ăn trưa ăn rồi. Haruko, Kelvin thì về nhà rồi vì chiều nay không phải học. Một tiếng rưỡi ư, làm được nhiều việc đấy

"Một tiếng rưỡi, một tiếng rưỡi, aya tên nào chặn đường vậy"

....

Hình như chap này hơi nhiều lời thoại nhỉ

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Có lẽ do Hoshi vừa lăm bầm câu "một tiếng rười" và mắt thì cứ nhìn lên trần nhà nên đã đâm sầm vào một người trước mắt. Thế nhưng nói đâm vào người trước mắt cũng không đúng, một phần cũng là do người trước mắt cố tình chắn đường. Ngay khi ổn định lại tinh thần, Hoshi ngược đầu lên nhìn người trước mắt

"Ồhh, Subaru-san, anh đang chắn đường tôi đấy"

"Nghe nói cô hẹn Okumura ra sân say trường, cô lại gây sự với đàn em tôi đấy à, tôi nghĩ cô nên rút lại đi"

"Anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, nhưng tôi vẫn không rút lại lời hẹn đâu"

Cô nói xong liền đi ngay với tâm trạng khó chịu. Cô vốn không thích người khác xen vào chuyện của mình lắm, nhất là những kiểu này, cô nghĩ rằng Subaru là cái thá gì và đàn em của anh là cái thá gì mà bảo cô rút lại lời hẹn gặp nhau. Đường đường là Okumura gây sự trước, tại sao lại phải rút lại

Và sau vụ nói chuyện với Subaru cô đã quyết định sẽ làm gì trong thời gian mình rảnh, cô quyết định đi vào một quán kem và ngồi ăn năm ly kem và mọi người nhìn cô bằng ánh mắt dù đây là quán kem và mọi người đến đây ăn nhưng đang là mùa đông mà ăn những năm ly kem. Có nhiều cách để cô trút giận, nhưng cách cô làm nhiều sau đến vô đường là ăn kem. Mỗi lần ăn một miếng kem là một đợt buốt óc lại đến, không hiểu sao vì lí do còn con mà lại làm cô tức giận đến thế. Rồi xong từ cơn giận cô bỗng nhớ đến những chuyện buồn hồi còn bé, cô thường tức giận rồi bỗng nhớ đến chuyện buồn. Ngay cả chính bản thân cô cũng thấy lạ và làm cô khó chịu, lấy điện thoại ra và nghe nhạc, bài someone like you- Adele làm cô cảm thấy dễ chịu, cô thích nhạc rock nhưng đôi khi cũng thích những bản nhạc nhẹ

.....

"Tao đã nghĩ mày không dám đến"- Yukio

"Vậy thì anh nhầm rồi, vào vấn đề chính luôn, thứ nhất anh gọi tôi là con khốn nhưng dù sao tôi không quan tâm lắm, thứ hai lần trước tôi tấn anh chưa đủ sao, thậm chí anh còn chà thêm xin lỗi vì xúc phạm gia đình tôi, điều đấy không thể chấp nhận được"-Hoshi

"Im đi, con khốn"-Yukio

Yukio vừa nói vừa giờ nắm đầm lao đến cô, do học Karatedo hai năm trước nên may thay cô tránh được, nhưng quả thật không thể xem thường Yukio vì hắn ta cũng không phải dạng vừa

"Tên này nhanh thật, nhưng vẫn để lộ sơ hở, phải đánh ngay khi hắn để lộ sơ hở, có lẽ lần trước hắn ta không ra tay, không cẩn thận thù cũng vỡ đầu như chơi"

(Những câu ở trong dấu ' là suy nghĩ của Hoshi)

Ngay khi Yukio vừa đánh vài đòn cô đã bắt đầu phân tích tình hình. Cô quan sát kĩ từng động tác của Yukio, thỉnh thoảng bị trúng vài đòn của anh làm cho thương tích cô đầy mình

'A, đây rồi'

Cô nhanh chóng đâm vào bụng rồi gạt chân Yukio, Yukio ngã về đằng sau. Xong, cô lao nhanh về phía Yukio khi anh đã ngã hẳn xuống đất. Cô ngồi lên người Yukio, nắm lấy cổ áo rồi liên tục đâm vào mặt của anh

"Đây là trả cho những gì anh nói với Toshiro và gia đình tôi"- Hoshi

Một phần trong Hoshi cũng rất hiết thắng nên cô đánh mãi vẫn không ngừng dù rằng rất là mệt sau những lần bị trúng đòn. Lực đâm của cô ngày càng yếu đi nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, cũng may lúc trước có một học sinh trông thấy nên đã báo với hội trưởng hội học sinh- Reiji. Ngay khi Reiji xuất hiện thì cô mới ngừng lại

"Hai người lên phòng hội học sinh ngay lập tức"- Reiji

Tại phòng hội học sinh

"Hãy tự báo cáo lại sự việc vừa nãy đi"-Reiji

Cô đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói

"Tất cả là lỗi của tôi, tôi sẽ nhận mọi hình phạt vào ngày mai, giờ tôi đang bận nên tôi phải đi, xin phép"-Hoshi

Cô đi ra cửa phòng mở ra và đóng mạnh cửa một cách tức giận

.....

Cô đi thẳng về nhà, cứ mỗi lần đi qua chỗ đông người là mọi người lại nhìn vào bàn tán về cô. Điều đó cũng đúng vì cô thương tích đầy mình, đầu thì đang chảy máu, tay thì bầm tím, chân thì đi khắp khiễng nhưng vẫn cứ cô đi thẳng, nhìn cô giờ trông rất tàn tạ. Cô bắt đầu cảm thấy choáng váng, mọi thứ xung quanh hơi mờ, cô đứng dựa vào góc tường để nghỉ

"Cố lết về nhà đi Hoshi, chỉ cách một ngã rẽ là về rồi"-Hoshi

Bây giờ cô chỉ ước có một xe taxi chở mình về nhà ngay lập tức, lí do vì sao cô không đi taxi là vì giờ cô không mang tiền mà nếu có cô cũng sẽ không đi vì cô không muốn tài xế sẽ nhìn mình bằng ánh mắt tò mò. Cô cố lết thân hình tàn tạ của mình về nhà và mong rằng không gặp thêm vấn đề gì nữa

Cuối cùng thì cô cũng về đến nhà, cô lấy chìa khoá vào cửa và đi ngay đến sofa nằm xuống

"Nee-chan, chị sao vậy?"-Toshiro

"Không có gì, chị mệt quá, khoảng 30 phút nữa gọi chị dậy nhé, chị đi ngủ đây"-Hoshi

Cô nói xong rồi từ từ chìm vào giấc ngủ của mình vì quá mệt

.....

"Nee-chan, nee-chan, dậy đi"-Toshiro

"Hả, Toshiro à bây giờ là mấy giờ"-Hoshi

"Tám giờ tối rồi ạ"-Toshiro

"Hả, chết rồi chị muộn làm rồi, lại chưa làm bữa tối cho em nữa, chị đi làm ngay đây"-Hoshi

Cô hốt hoảng đứng dậy nhưng vừa mới đứng đã ngã khụy xuống

"Không sao đâu, em cả Haku ăn tối rồi, với lại em cũng nói với bác Kumo là chị bị ốm nên không đi làm được, nè nee-chan chị ngủ rồi à?"-Toshiro

Cậu đưa tay sờ lên trán cô rồi rút tay lại

"Nóng quá, chắc nee-chan sốt rồi, đúng là đồ ngốc mà, đi đánh nhau xong lại còn đi dưới trời lạnh mà mặc mỗi cái áo khoác, Haku lấy hộ tờ khăn ướt với"-Toshiro

"Nè, chị ấy sốt cao quá, những 39 độ"-Haku

"Ừ, hay cậu gọi cho chị Haruko hay anh Kelvin tới đi, tớ không biết chăm sóc người ốm"-Toshiro

Vết thương của cô đã được Haku băng bó lại, nhưng cô lại bị sốt. Haku, Toshiro cũng chả biết làm thế nào nên cả hai quyết định gọi cho hai người bạn thân của cô để chẩn sóc, Haku và Toshiro là con trai, đang học lớp tám nên không có kinh nghiệm chăm sóc người ốm

Một lúc sau Haruko, Kelvin đến, họ nhanh chóng mua những thứ cần thiết cho người bị sốt. Haruko giúp cô thay đồ và băng bó lại vết thương, Kelvin thì đi nấu cháo và chuẩn bị thuốc cho cô uống

Bộ đồng phục của cô được thay bằng bộ pijama hình spongebob, cô ngồi ăn cháo của Kelvin nấu và nói

"Cháo ông nấu tệ lắm đấy Kelvin"-Hoshi

"Tại sao trong lúc ốm bà cũng phũ vậy, bà cũng phải biết động viên cho cái thằng chưa đụng tay vào bếp như tôi chứ"-Kelvin

Ăn cháo xong, cô uống thuốc và cơn sốt đã giảm đi

"Cảm ơn"-Hoshi

"Không có gì đâu, bạn bè phải giúp đỡ nhau"-Haruko

Cô khẽ cười và gạt đầu rồi lấy ra một cái phong bì đưa cho Haruko và Kelvin. Cả hai lấy một tờ giấy ở trong phong bì

"Ồ, đây chả phải vé dự tiệc của nhà hàng Fancy sao, nghe nói là muốn dự tiệc ở đây không phải dễ đâu, sao bà có được"-Kelvin

"Ông quên tôi là con gái của ai rồi à, với lại chủ nhà hàng này là chị họ của tôi, chị ấy cho tôi vài tấm vé để đến dự tiệc Giáng sinh, thế nhưng tôi lại không hứng thú nên ông cả Haruko đi đi"-Hoshi

"Thôi nào, sao cứ đến ngày lễ là bà cứ ở im trong nhà thế nhỉ, ở Anh cũng thế, cả lớp rủ nhau đi chơi còn bà thì ngồi ở nhà xem anime"-Kelvin

"Thì tôi đã nói không thích mấy ngày lễ rồi mà"-Hoshi

"Bà phải đi"-Kelvin

"Nếu không?"-Hoshi

"Bà ngoại"-Kelvin

"K-k-khoan, tôi đi"-Hoshi

Kelvin thừa biết điểm yếu của cô là sợ bà ngoại, chỉ cần nói hai từ này ra là cô sẽ đồng ý mọi điều anh đề ra. Một tháng nữa sẽ đến Giáng sinh và hôm đấy cô sẽ phải đến dự tiệc, xem ra sẽ là một quãng thời gian dài cho đến ngày đấy

P/s: cảm thấy chương này hơi nhảm

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Mặc dù người của cô gần như là bị đánh như tử và Haruko có khuyên cô là không nên đi học nhưng cô vẫn quyết định đi. Thế nhưng do người có thương tích nên mãi cô mới mặc xong đồng phục, tóc buộc lên cũng khó khăn. Cũng may là do cô dậy sớm nên việc chuẩn bị đi học có kéo dài thì vẫn dư thời gian đến trường, cô cũng cầm theo vali của mình đi vì hôm nay bố mẹ Toshiro về nước nên cô sẽ chuyển về kí túc xá ở

"Xong rồi, giờ đi sớm để cất đồ thôi"-Hoshi

Cô kéo túi đồ của mình xuống nhà, chuẩn bị đồ ăn sáng và ăn phần của mình, viết lời nhắn lên giấy ghi chú rồi đi ra khỏi nhà

Cô về kí túc xá của mình trước để cất đồ và cô thấy một bức thư ở khe cửa. Cô cầm bức thư giờ ra đọc

"A-ai đã gửi cho mình bức thư này?"-Hoshi

Mặt cô tò vò mò và ngạc nhiên, cắt bức thư vào trong cặp. Chạy nhanh đến trường cùng một đồng suy nghĩ

Từ khi đọc được bức thư, thái độ của cô khác hẳn đi, trầm hơn, ít nói hơn và ngờ ngác. Đi thì không để ý phải hay trái, chỉ biết là cô cứ cúi mặt xuống đất nhìn suy nghĩ đắm chìm. Cả nửa ngày học mà cô như một con người hoàn toàn khác

"Hoshi, Hoshi, ê, có nghe không vậy?"-Kelvin

Kelvin gọi lần thứ n nhưng cô mãi vẫn không nghe, tức quá anh đi đến gần cô, tay giờ lên đánh nhẹ vào đầu cô

"A, cái gì vậy, sao tự nhiên đánh tôi"-Hoshi

Cô xoa xoa cái đầu nhìn Kelvin vẻ khó hiểu. Một cảm giác lạ thường len lỏi trong ý nghĩ của Kelvin, bình thường thì cô có "đơ" cỡ nào đi nữa cũng không đến nỗi là cả đồng bánh ngọt trước mặt còn không thèm đếm xỉa, anh giờ tay ra sờ vào trán của cô

"Nhiệt độ bình thường, ê, bà cô phải là Hoshi không?"-Kelvin

"Không tôi thì là ai, là Barack Obama, hay là Naruto?"-Hoshi

"Ồ mà không nhắc đến chuyện đấy nữa, sao bà không nghỉ ở nhà?"

"Ai biết, có lẽ là do chán"-Hoshi

Cô trả lời qua loa, không để ý mấy. Cô gục mặt xuống bàn, may là đĩa bánh nó ở xa nếu không thì mặt bây giờ đầy kem là kem. Thở dài vài cái, vò đầu vài cái, kêu ca vài lần, cái vẻ chán đời của cô cũng làm cho Kelvin cái người lạc quan đến nỗi sợ cũng nẫu ruột theo. Anh chán nản thở dài theo, cầm chai nước lên tu một hơi dài rồi bỏ đi. Cô vẫn úp mặt xuống bàn suy nghĩ, không hề biết rằng Kelvin đã đi

'Minh có nên hỏi anh ta không nhỉ? Trời rắc rối quá'

Chán nản ngẩng đầu dậy, cô nhận ra Kelvin không ở đó nên nhìn xung quanh

"Đi đâu rồi, thôi kệ"-Hoshi

Giờ cô mới chú tâm vào mấy đĩa bánh ngọt trên bàn, một lần nữa cô lại bị đánh vào đầu

"Kelvin ông không còn cách nào khác để gọi tôi sa....."-Hoshi

Cô nói nhưng không hề để ý người trước mặt cho đến khi ngẩng mặt lên

"Tôi xin lỗi, tôi nghĩ cậu là Kelvin, vậy việc gì khiến cậu ngồi đây vậy Subaru-san"-Hoshi

"Tôi nghe Toshiro kể mọi chuyện rồi"-Subaru

"Rồi có liên quan đến tôi không?"-Hoshi

"Cho tôi x-xin lỗi"-Subaru

"Ừ"-Hoshi

"Mà cái tên đó đánh cô hơi quá tay thì phải"-Subaru

Anh đã để ý tình trạng của cô từ lúc trước, mặt thì dán urgo, từ bàn tay trái đến khuỷu tay thì phải băng lại, cũng may là chưa gãy hẳn, chân thì đi khắp khiêng và còn nhiều biểu hiện của đau nữa. Làm sao anh biết được, nhờ kinh nghiệm đánh nhau lâu năm

"À, cũng bình thường thôi"-Hoshi

Cô trả lời Subaru và lấy giấy ăn lau miệng và đứng lên đi ra khỏi căn tin

"Ê, cô giận tôi à?"-Subaru

"Không vì dù sao tôi cũng là người hẹn cậu ta ra trước mà"-Hoshi

"Vậy tại sao cô bỏ đi"-Subaru

"Thì tôi ăn xong rồi thì đi thôi, ngồi đấy làm gì"-Hoshi

Cô nhún vai rồi bỏ đi để cho Subaru ngờ ngác ở đấy. Cái kiểu hành động đột ngột của cô rất dễ làm cho người khác hiểu lầm. Tiếp tục đi ra khỏi căn tin và lại trở về tâm trạng náo nức ban đầu, cái không khí u ám của cô khiến cho người xung quanh phải ớn lạnh cũng may là lúc trước đi cùng Kelvin-người toả ra "hào quang ánh sáng" nên nó cân bớt sự u ám của cô đi

Tại câu lạc bộ

Cô ngồi ở bên chiếc piano, tay đặt lên phím đàn, mắt nhìn vào một cách ngẩn ngơ

'Minh có nên hỏi không nhỉ'

Trong cả một ngày cô chỉ suy nghĩ "minh có nên hỏi không", những suy nghĩ mông lung và vớ vẩn cứ thoát ần thoát hiện, cô lắc đầu

'Thôi tí tính sau vậy'

Vì một lí do nào đó, cô muốn đánh đàn và cô chọn một bài hát trong bộ anime Fairy Tail

"umareru kotoba

kieyuku kotoba

anata no naka ni ikitsuzukeru kotoba

tachidomari sou na toki yuuki e to kawaru....." (Lyra song)

Cô cất giọng hát của mình, giọng cô có chút mang mác buồn, nơi cô đàn và hát là một góc khuất nên không ai để ý mấy thế nhưng không hiểu vì sao tiếng hát của cô lại đến được tai hai người: Shuu và Karato. Điều kì lạ là hai người bị cuốn hút bởi giọng hát này nhưng họ không biết là ai hát (đơn giản là vì cô ở góc khuất, hầu như không có ai để ý)

P/s: chap này hơi ngắn vì mình lười quá

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Sau khi sinh hoạt câu lạc bộ xong, cô lấy túi đồ ra về

"Nè, Hoshi"-Kelvin

"Hà"-Hoshi

"Sao hôm nay bà lạ vậy"-Kelvin

"Đừng để ý đến tôi"-Hoshi

Cô trả lời câu hỏi của Kelvin nhưng đầu óc vẫn ở trên mây, đi được một đoạn, cô bỗng dừng nói với Kelvin

"Kelvin, ông cứ đi trước đi, tôi có việc, với lại bảo tôi hôm nay nghỉ việc nha"-Hoshi

Cô nói xong liền chạy với vận tốc ánh sáng, không để lại chút dấu vết khiến Kelvin phải định hình lại mất 30 giây mới biết cô nói cái gì

Cô chạy nhanh nhất có thể đến trường, chạy thẳng lên phòng hội học sinh. Đứng trước cửa, tay cô giờ ra toan gõ cửa thế nhưng cô lưỡng lự rụt tay lại

'Liều một phen vậy'

Cộc cộc

"Mời vào"

Cô mở cửa đi vào, đến trước bàn làm việc của hội trưởng hội học sinh

"Reiji-senpai, làm ơn hãy cho em biết cô nhi viện Sakura ở đâu"-Hoshi

.....

Tại tiệm bánh

Ngẩn ngơ làm việc, cô không để ý rằng điện thoại mình đang đổ chuông, phải để Sakura nhắc cô mới trả lời điện thoại

"A lô"

("Nghe nói cô làm ở Sweet bakery(tiệm bánh của Kumo)?")

"V-vâng? Có gì không ạ?"

("Ồ đó đi, tôi đến ngay")

Chưa kịp trả lời người bên kia đã tắt máy, cô nhìn vào điện thoại, bỗng dưng cô cảm thấy căng thẳng

.....

.....

Reiji bước ra từ chiếc xe limo màu đen, chỉnh lại chiếc áo khoác màu đen của mình (làm màu kính) rồi bước vào sweet bakery

Mọi phụ nữ ở đủ mọi độ tuổi đều ngược nhìn anh vì hai điều

Thứ 1: vì do cao, đáng chuẩn (trừ Hoshi vì cô ghét người cao hơn cô)

Thứ 2: đẹp trai và thư sinh (giống thanh niên nghiêm túc hơn)

Cô đang nói chuyện với khách hàng, Reiji nhìn về phía cô, khẽ đẩy gọng kính rồi đi đến phía cô

"Senpai, a-"-Hoshi

Chưa kịp nói hết câu, Reiji kéo cô ra chỗ khác ngồi và mặc kệ khách hàng đang ngỡ ngác

"Reiji-senpai, làm ơn buông tay em ra được không, anh làm thế mọi người sẽ hiểu nhầm chúng ta là một cặp đấy"-Hoshi

Khi ấy Reiji mới nhận ra là mình hành động trong vô thức, anh vội vàng thả tay cô ra và nghĩ

"Tại sao mình lại làm thế nhỉ, lần đầu tiên mình mất tự chủ, không được phải trấn tĩnh lại"

"Mà anh đã có thông tin gì về Akiko Touna không"- Hoshi

"Có, một chút, nhưng trước tiên tôi phải hỏi, cô có quan hệ gì với cậu ấy?"-Reiji

"Thật ra thì em là....."-Hoshi

"Oi, Hoshi, bà ở đâu vậy"-Kelvin

Hoshi chuẩn bị trả lời thì Kelvin từ đâu đến chạy ra chặn họng

"Sao vậy"-Hoshi

"À thì....."-Kelvin

"Thì?"-Hoshi

"Tôi lỡ đăng kí tên bà dự thi chơi violin ở trường"-Kelvin

.....

Hoshi hoá đá, không còn từ gì để trả lời. Violin, cô đã nghĩ chơi từ rất lâu rồi, tại sao Kelvin lại đăng kí cho cô chứ

"Senpai, để ngày mai em sẽ trả lời câu hỏi của anh, còn bây giờ em có việc cần làm"-Hoshi

Cô kéo Kelvin ra ngoài

"Kelvin"-Hoshi

Cô quay ra, nhìn thẳng vào mắt Kelvin. Kelvin nghĩ rằng sẽ bị ăn hành từ cô, chuẩn bị tinh thần thì

"Tôi không còn chơi violin nữa rồi"-Hoshi

Cô nói cùng với giọng mang mác buồn, Kelvin nhìn khó hiểu. Tại sao Hoshi không chơi nữa và sao cô ấy lại buồn khi nhắc đến chuyện này. Hàng đống câu hỏi ủa đến trong tâm trí Kelvin. Sau khi nói xong, cô bỏ vào trong và để Kelvin đứng ngỡ ngác ở ngoài

Sáng hôm sau

Vẫn còn rất sớm, học sinh trong trường chỉ có vài người và toàn là thanh niên nghiêm túc. Hoshi đã ở trong phòng nhạc từ lâu và cầm cây đàn violin lên chơi. Âm thanh nghe thật êm dịu

"Vẫn còn thiếu cái gì đó"-Hoshi

Có một thứ gì đó thiếu khi cô chơi violin nhưng cô không thể nhận ra

.....

Ngay sau khi học xong và đến giờ ăn trưa, Hoshi ăn một cách nhanh chóng và lại chạy vào phòng tập nhạc

"Nè Kelvin"-Haruko

"Sao vậy"-Kelvin

"Sao Hoshi lại tập chơi violin"-Haruko

"Chuyện là như thế này tớ lỡ đăng kí dự thi chơi violin cho Hoshi"-Kelvin

"Vậy thì hay quá"-Haruko

"Không đâu, bởi vì cô ấy bảo không còn chơi nữa"-Kelvin

"Tại sao"-Haruko

Kelvin lắc đầu nhẹ, Haruko khó hiểu. Rõ ràng là Hoshi có năng khiếu về âm nhạc vậy tại sao cô không chơi violin và không đồng ý về cuộc thi. Cơ mà cô vẫn tập là tại sao

.....

Âm thanh của violin vang lên khắp cả sân thượng, Hoshi di chuyển từng ngón tay của mình trên dây đàn Lần này âm thanh nghe buồn hơn lần trước

"Không được rồi"-Hoshi

"Clap clap"

Tiếng vỗ tay vang lên, Hoshi quay lại

"Ai vậy"-Hoshi

"Wow em chơi hay thật đấy"-Raito

"Cảm ơn"-Hoshi

"Chuẩn bị cho cuộc thi violin à?"-Raito

"Ừ nhưng có lẽ tôi sẽ rút tên ra khỏi cuộc thi"-Hoshi

"Tại sao?"-Raito

"Vì tôi không còn chơi violin nữa"-Hoshi

Cô nói xong bỏ đi, Raito khó hiểu. Nếu không còn chơi violin nữa tại sao còn tập. Raito lần đầu tiên suy nghĩ về một người con gái

"Trời ơi mình đang nghĩ cái gì vậy, không chơi được thì thôi, tập làm gì mà nếu chơi violin thì cần một bạn diễn chơi piano nữa chứ"

Sau khi gặp Raito cô mới nhớ ra điều này, trước tiên phải tìm bạn diễn cô bắt đầu lấy danh sách những người có thể chơi piano trong câu lạc bộ. Là một quản lí của câu lạc bộ cô không thể thiếu cái danh sách này được

"Xem nào, Misaki lớp 11A, Nanase lớp 10C, ah Toru-senpai cũng chơi piano ư, bây giờ mới biết"-Hoshi

P/s: xin lỗi vì dạo này không đăng chap mới thường xuyên, tại lên lớp 9 rồi nên hơi bận tí cộng thêm cả con tác giả này hơi lười, xin lỗi các bạn nha :)))

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Trên sân thượng Một cô gái mái tóc màu vàng, mặc đồng phục thể dục, tay cầm con iphone 6s và ngón tay cái đang lướt trên màn hình, ngồi trên lan can. Thỉnh thoảng cô nâng lại nhìn xuống dưới sân, nơi mà lớp cô và lớp 10A đang học thể dục

"Hoshi-chan"- Haruko

Từ cửa xuất hiện cô gái mái tóc hồng

"Gì vậy Haruko?"-Hoshi

"Sensei kêu tớ gọi cậu xuống học, sensei bảo cả tháng nay cậu đều trốn tiết thể dục, nếu cậu không xuống cậu sẽ bị trượt môn này"- Haruko

"Đùa nhau sao, từ trên cao mà sensei vẫn nhìn thấy ư, Haruko này..."-Hoshi

"Không được, cậu xuống ngay cho tớ"-Haruko

Haruko tiến tới Hoshi và kéo cô xuống. Hoshi đành đi xuống cùng với Haruko. Trời đang là mùa đông nên độ lười của cô tăng lên đến đỉnh điểm, cô không muốn học thể dục

Xuống đến nơi, Hoshi gượng gạo đi đến chỗ thầy Gin và nói

"Chào buổi sáng sensei, chà hôm nay trông thầy đẹp trai hơn hẳn mọi ngày, để em đoán nha, hôm nay thầy đi xem mặt đúng không?"- Hoshi

"Em không cần đánh trống lảng đâu, đừng nghĩ chúng ta là anh em họ thì anh sẽ tha cho em đâu"-Gin

Hoshi thất vọng nặng nề, Gin không biết có phải anh họ của cô không mà tại sao lại phủ vậy. Cô đành lúi thủ đứng vào hàng của mình để học môn giáo dục thể chất hay còn gọi là thể dục

Hôm nay là tập chơi bóng rổ. Tưởng cái gì to tát ai ngờ là bóng rổ, lúc còn ở bên Anh cô chơi quá nhiều với Kelvin và mấy người bạn khác rồi, có thể nói là chơi giỏi. Nhược điểm duy nhất của cô là lùn quá nên không úp rổ được (Hoshi thích nhất là được úp rổ nên khá là khó chịu khi không úp được rổ)

Hoshi uể oải ném từng quả bóng vào rổ, đến quả thứ ba, cô nản chí đi ra chỗ Gin nói

"Aniki, tha cho em đi, em chơi bóng rổ quá nhiều khi ở bên Anh rồi, với cả là anh cũng thừa biết là mùa đông đến em không bao giờ học thể dục còn gì, em bỏ cuộc, em sẽ không học nữa, anh có thể xét trượt em môn này, cùng lắm thì thi lại chứ gì"-Hoshi

Gin nhếch mép cười, anh gọi Ayato ra

"Nếu em đánh bại được Ayato, anh sẽ cho em xét đạt em môn này kể cả khi em trốn tiết. Thế nào?"- Gin

"Em xin dừng cuộc chơi tại đây"- Hoshi

Hoshi nói xong liền quay trở về hàng. Đã có rất nhiều lần cô quan sát Ayato chơi bóng rổ. Nếu đấu với Ayato thì may ra cô ghi được 4 điểm. Ayato là thành viên trong đội tuyển bóng rổ, với chiều cao 1m73 của mình và kỹ năng chơi bóng rổ của Ayato sẽ hạ được Hoshi trong 5 phút. Hoshi chọn cách rút lui, đó là điều tốt nhất với cô nếu cô không muốn trở thành kẻ thua cuộc

Khi chuông reng lên cũng là lúc tiết thể dục kết thúc. Hoshi như được sống lại, cô nhanh chóng lấy lại sức lực để chạy vào trong phòng thay đồ. Trước khi chạy thì Gin để lại cô một lời nhắn

"Tối nay có tiệc, nhớ về nhà, gọi cả Kelvin nữa đấy"- Gin

Hoshi gạt gù cho qua, cô cũng chẳng quan tâm lắm về mấy vụ tiệc tùng này. Hoshi nhanh chóng thay quần áo và quay trở lại lớp

Tại câu lạc bộ âm nhạc

Hoshi đang hỏi Toru về một số người có thể chơi piano. Có khá là nhiều người nhưng hầu hết họ đang chuẩn bị cho cuộc thi khác

"Hay em thử hỏi Raito xem, cậu ấy chơi piano khá hay đấy"- Toru

"Raito?"- Hoshi

Hoshi lục lọi trong trí nhớ của mình. Raito? Nghe quen quen. Có lẽ là do chứng amnesia của cô lại phát tác nên cô không thể nhớ đó là ai

"Vâng, cảm ơn anh senpai"-Hoshi

Cô cười chào Toru

Thư viện

Hoshi ngồi vào góc khuất của thư viện, trên bàn có vài quyển sách dày cộp nhưng mắt cô lại không nhìn vào sách mà lại nhìn ra cửa sổ. Điều đặc biệt ở

chỗ cô đang ngồi là góc khuất nhưng lại có cửa sổ, hơn nữa là không ai ngồi đây cả nên nơi này gần như là lãnh thổ của cô. Ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ làm tóc cô ánh lên một chút, đôi mắt hướng về bầu trời một cách xa xăm. Lúc này cô chả khác gì một đứa trẻ cần có người bảo vệ. Đôi lúc cô lại rơi vào trạng thái này, suy nghĩ ngẩn ngơ, mắt nhìn lên bầu trời. Trông cô thật nhỏ bé, cô đơn

Hình ảnh của cô đập vào mắt Shuu, anh thấy thật là nhảm nhí khi bây giờ là tháng 12 mà thỉnh thoảng lại có mấy ngày có nắng như hôm nay, hôm thì lại lạnh cóng người

Từ đằng xa xuất hiện Raito đi về phía cô, cậu ngồi vào chỗ và nói

"Nghe nói cậu đang tìm tôi"- Raito

Nghe thấy tiếng nói, Hoshi quay ra

"Anh là ai?"- Hoshi

Câu hỏi của Hoshi làm cho Raito muốn bật cười, cô gặp anh rất nhiều lần rồi mà cô lại không nhớ

"Raito"-Raito

"À, vậy ra anh là Raito, tôi nghe nói là anh chơi piano khá giỏi"- Hoshi

"Đúng, vậy cậu tìm tôi có chuyện gì?"- Raito

"Tôi tham gia cuộc thi chơi violin và tôi cần một người đệm đàn, tôi nghe nói là anh chơi piano rất giỏi"- Hoshi

"Và cậu muốn tôi đệm đàn cho cậu?"- Raito

Hoshi gật đầu thay cho lời nói, Raito nhìn vào mắt cô và nhếch mép cười

"Được, nhưng có điều kiện"- Raito

"Là gì"- Hoshi

"Be my girlfriend in 1 week"- Raito

Raito nói xong rồi cứ thế đi. Hoshi nhìn anh bằng ánh mắt "what the fuck did he say". Cô cảm thấy bối rối

Chiều

Giờ tan học đến, Hoshi chạy thật nhanh ra khỏi lớp và đứng ở hành lang lớp 10A để đợi Kelvin. Kelvin ra khỏi lớp, Hoshi chạy tới nói

"Ê, đi mua sneaker cùng tôi đi"- Hoshi

Kelvin cốc nhẹ đầu Hoshi

"Quên à, tối nay đi về nhà bà dự tiệc mà"- Kelvin

"Thì?"- Hoshi

"Lo mà chuẩn bị đi"- Kelvin

Kelvin nói xong rồi đi thẳng, Hoshi đi theo sao anh cùng với bộ mặt khó chịu

.....

Hoshi bước ra khỏi tiệm bánh, nhờ có Kelvin gọi điện thì cô mới nhớ ra là tối nay phải đi dự tiệc. Cô xin phép bác Kumo về sớm để chuẩn bị

Về đến ký túc xá, cô nhanh chóng tắm rửa và chuẩn bị. Tóc cô thường ngày buộc lên được cô dùng máy uốn tóc uốn, mái tóc xõa xuống, xoăn nhẹ nhàng. Cô mặc một chiếc váy màu quây ngắn màu đen, đeo thêm vòng choker giả da và đôi guốc cùng màu. Nếu về ngoài thường ngày của Hoshi là cute thì hôm nay trông cô thật quyến rũ

Cô cầm thêm túi xách nhỏ cùng màu với trang phục và cầm thêm túi quần áo khác và cái balo của mình vì sau khi dự tiệc xong đã quá muộn để về ký túc xá, cô sẽ ngủ luôn tại đây

Bước ra ngoài ký túc xá, một chiếc xe ferrari đã đợi sẵn cô. Cô mở cửa bước vào xe

"Đi thôi"- Hoshi

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Gia tộc Azure là nơi mẹ Hoshi- Yuri xuất thân. Ông bà ngoại của Hoshi đề là người anh nhưng định cư ở NhậtChiếc Ferrari do Kelvin cầm tay lái và ngồi bên cạnh là Hoshi đi vào một căn biệt thự rộng lớn. Căn biệt thự này là nơi ở của cả gia tộc Azure

Kelvin đỗ xe vào bãi để xe, có vẻ như hai người đến khá muộn vì bãi đỗ xe đã chật kín những chiếc xe Lamborghini, Bugatti, BMW,.....Một người đàn ông già mặc vest màu đen ra mở cửa xe cho Hoshi

"Chào mừng con trở về, Hoshi"- Hinata

"Hinata-san, nhớ ông quá đi"- Hoshi

Hinata là quản gia đời thứ 3 của gia tộc Azure, đã từ rất lâu, gia đình của Hinata luôn phục vụ gia tộc Azure

Hoshi đưa cho Hinata túi xách và balo nhờ ông đem vào phòng của mình. Cô, Kelvin cùng đi vào nhà chính

Bước vào phòng tiệc, việc đầu tiên cô làm là đảo mắt đi tìm ông ngoại. Ngay khi xác định ông mình đang ở đâu,cô liền chạy nhanh ra chỗ ông mình

"Cháu chào ông"- Hoshi

"Chào cháu Alice, chà, cháu gái của ta lớn thế này rồi sao"- Charles

"Hi hi"- Hoshi

Cô cười cười và gãi đầu. Nụ cười của cô đã làm cho Charles- ông ngoại cô phải bất ngờ vì đã lâu lắm rồi ông không thấy cô cười

"Kelvin đâu cháu?"- Charles

"Ở kia ạ"- Hoshi

Hoshi chỉ ra nơi Kelvin đứng. Anh đứng cạnh bàn thức ăn, tay cầm ly rượu vang đỏ. Nhìn dáng vẻ của anh thì mấy cô gái có nói anh là soái ca ngôn tình là chuyện hiển nhiên. Có khoảng 2 3 cô gái trẻ tầm tuổi Hoshi ra bắt chuyện với anh, họ đều là những con gái của tập đoàn lớn, có vẻ như Kelvin không quan tâm mấy vì anh chỉ trả lời qua loa mấy câu hỏi ngớ ngẩn của 3 cô gái hỏi anh

Hoshi nhìn anh thờ dãi, Kelvin cũng không nên làm họ thất vọng vậy chứ, ít ra cũng nên cười một cái cho con nhà người ta vui lòng chứ, họ muốn tán tỉnh anh mà, đúng không?

Từ đằng xa, một người đàn ông trung niên đi đến phía Charles. Đó là một người rất đẹp trai ở độ tuổi trung niên, ông ta cũng phải tầm tuổi bố Hoshi. Trên người người đàn ông đó là bộ vest nổi tiếng của hãng thời trang Zoey- hãng thời trang thuộc quyền sở hữu của anh họ cô

"Chào ngài Azure, tôi rất vui vì ông đã mời gia đình tôi đến dự tiệc và lần hợp tác thành công của chúng ta lần này"

"Tôi cũng vậy, ngài Heinz"- Charles

"Ồ, cô bé đáng yêu này là ai đây?"-Heinz

"Đây là cháu gái tôi Alice"- Charles

"Chào cháu, ta là Karl Heinz"- Heinz

"Chào bác, cháu là Alice, Alice Azure"- Hoshi

"Cháu bao nhiêu tuổi rồi và cháu đang học trường nào?"- Heinz

"Cháu 16 và cháu học tại Star town"- Hoshi

"Vậy là bằng tuổi con trai ta và học cùng trường rồi"- Heinz

"Vâng"- Hoshi

Hoshi nói xong và để lại không gian cho hai người bàn chuyện làm ăn. Cô đi ra hành lang bên ngoài. Nó to và rộng, đứng ở đây cô có thể ngắm nhìn những ngôi sao trên trời. Cô ngược nhìn lên trời và hít thở thật sâu. Đã bao lâu rồi cô không có cảm giác bình yên này rồi nhỉ? Trời về đêm cùng với những ngôi sao trên trời và gió nhẹ luôn là không gian cô thích nhất. Nó cho cô cảm giác bình yên

Gió bỗng thổi mạnh, nó khiến cô hơi lạnh, lấy hai bàn tay xoa xoa vào nhau rồi thổi cho đỡ lạnh. Bỗng dưng cô thấy mình thật buồn cười, bây giờ là tháng 12 tức mùa đông, vậy mà cô vẫn mặc váy được. À không thật ra cô vẫn có áo khoác và mặc thêm quần tất da dày chứ, đáng lẽ ra cô phải buồn cười với những cô gái ở trong kia vì họ muốn tỏ ra mình cao quý và muốn quyến rũ đàn ông (điều này chắc chắn 100%) nên họ ăn mặc chả khác gì trang phục mùa hè

"Lạnh thật đấy"- Hoshi

Hoshi lấy hai tay tự ôm mình, áo khoác lại để trong xe của Kelvin. Trước khi xuống, Kelvin đã nhắc đi nhắc lại việc mang áo khoác đi nhưng do mắc amnesia nên cô lại quên

"Cậu có biết khi cậu đứng như thế này sẽ quyến rũ được rất nhiều đàn ông không?"-Raito

"Ồ, được sao, giờ tôi mới biết tôi có thể đấy"- Hoshi

Hoshi trả lời một cách hời hợt, dù biết mình đang nói chuyện với ai nhưng mắt cô vẫn nhìn lên bầu trời đầy sao

"Về điều kiện của tôi..."- Raito

Không để Raito nói xong, Hoshi trả lời

"Tôi đồng ý nhưng sau khi cuộc thi kết thúc"- Hoshi

"Ok"- Raito

Anh để lại một nụ cười đầy ẩn ý rồi đi mất

"Haizz, thật là phiền phức quá đi mà, mình nghĩ mình nên vào để gặp Rin và Ren, chắc giờ này họ ra rồi"- Hoshi

Cô quay gót bước vào phòng tiệc. Đúng như lời cô nói, Rin và Ren đang ở trong phòng tiệc và đang tán tỉnh các cô gái. Hoshi đi đến chỗ họ lên tiếng

"Các anh không nghĩ là tán tỉnh các cô gái sẽ rất thiệt cho họ sao?"- Hoshi

Rin và Ren quay ra đằng sau

"Hoshi-chan, em đã về!!"- Rin, Ren

Cả hai nhảy ra và ôm cô, Hoshi nhanh chóng đẩy cả hai người ra và nhìn bằng ánh mắt sắc lạnh

"Hai người hãy cư xử đúng đắn một tí đi, cả hai đã 25 tuổi rồi đấy"- Hoshi

"Nhưng tại anh nhớ em quá mà"- Ren

"Không nhưng nhị gì hết"- Hoshi

Rin và Ren là anh họ của Hoshi, cả hai là cặp song sinh thứ nhất ở trong gia tộc Azure, cô và Touna là cặp song sinh thứ hai và cuối cùng của gia tộc. Rin có màu tóc xanh nước biển của bố còn Ren có màu tóc màu trắng của mẹ, cả hai có mắt màu hổ phách, Hoshi thích nhất đôi mắt của cả hai. Theo đánh giá của mọi người xung quanh thì Rin và Ren là mỹ nam (đối với Hoshi thì cũng đẹp trai bình thường, Touna vẫn đẹp trai nhất). 25 tuổi, hoạt động trong nhóm nhạc rock Demon, nổi tiếng trong giới showbiz

"Hiện giờ em đang ở đâu vậy?" Rin

"Ký túc xá của trường"- Hoshi

"Sao không về đây?"- Rin

"Tháng sau mới chuyển về đây"- Hoshi

Rin nghe vậy cảm thấy hài lòng. Với tính cách của Hoshi thì còn lâu cô mới về nhà bố cô nên lựa chọn ở nhà ông nội là tốt nhất, không phải tốn tiền thuê ký túc xá

Rin và Ren hỏi cô một số chuyện khi ở bên Anh và vì sao cô quay về

"Thì nhớ nhà, không được sao"- Hoshi

"Không đúng, em đang giấu anh chuyện gì đúng không?"- Ren

Hoshi lắc đầu, cô nghĩ lý do cô về Nhật không nên cho mọi người biết nếu không họ sẽ lo cho cô. Hoshi ghét phải dựa dẫm vào người khác và người khác lo lắng cho mình quá nhiều

Việc Hoshi cười nói vui vẻ với Rin, Ren đã vô tình lọt vào mắt Subaru và khiến Subaru khá là khó chịu

Subaru không hiểu vì sao mình lại khó chịu. Từ cái vụ áo khoác giữa Hoshi và anh, lúc nào trong đầu anh cũng hiện lên hình ảnh của cô. Đôi khi anh còn có suy nghĩ điên rồ là kiếm chuyện để có thể gặp cô, hay là thường xuyên đến nhà Toshiro để gặp cô nhưng vì bố mẹ của Toshiro đã về nên không thể

'Chết tiệt, mình bị làm sao thế này'

Subaru đi về phía hành lang bên ngoài đứng để khuấy khoả đầu óc. Nơi anh đứng vẫn còn thoang thoảng mùi hoa anh đào thơm nhẹ

"Cái mùi này.....Hoshi đã ở đây sao?"- Subaru

Khi tiếp xúc với Hoshi, Subaru nhận ra rằng người cô luôn toả ra mùi hoa anh đào, nó khiến Subaru cảm thấy dễ chịu hơn hẳn những mùi nước hoa nồng nặc ở những đứa con gái vây quanh anh

Subaru nhìn lên bầu trời và thưởng thức hương thơm dịu nhẹ trước khi nó bị gió cuốn mất đi. Trong đầu anh lại có những suy nghĩ điên rồ

"Ahh, ngừng ngay cái suy nghĩ điên rồ đấy đi, Subaru"- Subaru

Subaru vò đầu để ngừng suy nghĩ linh tinh. Có tin được không khi cái người mà lạnh lùng và kiêu chề tốt như vậy đã có cái suy nghĩ là: giá mà Hoshi là bạn gái mình

.....

Bữa tiệc cũng tan dần nên Hoshi quyết định đi ngủ. Cô quay về khu nhà chính và về phòng của mình. Phòng của Hoshi có cách trang trí hài hoà và đơn giản, không quá bắt mắt. Cô lấy đồ của mình thay quần áo, VSCN và lên giường thực hiện công việc cao cả: đi ngủ

Sau những tháng ngày ôn thi và cuối cùng mình cũng thi xong và có thể tiếp tục sự nghiệp viết truyện của mình. Hình như chap này hơi ngắn và nhiều hội thoại hơn chap khác thì phải

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mắc Amnesia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Nắng chiếu qua ô cửa sổ phòng Hoshi làm cô khó chịu. Cả đêm qua cô chỉ ngủ được 3 tiếng đồng hồ trọn vẹn vì cứ nhắm mắt lại là cô lại mơ thấy ác mộng

Hoshi tỉnh dậy, đi vào nhà vệ sinh và soi gương. Ôi thần linh ơi, đây là Hoshi sao, quảng thâm mắt hiện ra rõ rệt như Panda

Uể oải làm vệ sinh cá nhân và thay đồng phục, Hoshi lấy cặp của mình và đi xuống nhà

"Hoshi à, lại đây ăn sáng đi"- Charles

"Vâng"- Hoshi

Cô ngồi xuống và bắt đầu ăn sáng một cách uể oải. Charles nhìn Hoshi khác hẳn mọi ngày nhưng không hỏi và ông biết rằng có cạy miệng cô ra cô cũng không chịu nói

Ăn xong, Hoshi chạy vào bếp lấy chai Mountain Dew để vào cặp và đi học

"Cháu chào ông"- Hoshi

"Ừ"- Charles

Hoshi đang phân vân là nên đi xe bus đến trường hay đi bộ thì thấy xe của Rin và Ren trước cổng

"Hoshi lên đây anh chờ đi học"- Rin

Cô gật đầu và lên chiếc Ferrari 599 GTO bóng loáng của anh để đi học

Trước trường Star town

Rin dừng xe trước trường Star town và quay xuống gọi Hoshi

"Hoshi-chan dậy đi, đến trường rồi này"- Rin

Hoshi uể oải ngồi dậy và lấy cặp của mình đi xuống xe

Bước chân ra khỏi xe cũng là lúc Hoshi phải đối mặt với ánh sáng. Ánh sáng đã làm cho những đứa buồn ngủ như Hoshi phải che mắt lại. Lấy iphone của mình ra và cắm tai nghe vào, bật bài Pillowtalk- Zayn và bắt đầu đi vào trường

"Hoshi-chan"-Ren

Nghe thấy tiếng gọi mình, Hoshi quay ra

"Em để quên áo khoác này"- Ren

Hoshi cầm lấy áo khoác và mặc vào, bảo sao từ nãy đến giờ cô cảm thấy lạnh và thiếu thiếu cái gì đó, hoá ra là để quên áo khoác trên xe. Tiếng bàn tán bắt đầu vang lên

"Sao con nhỏ đó quen được Ren vậy"

"Nó là bạn gái của Ren à"

Tiếng xì xào bàn tán vang lên khá rõ ràng nhưng vì Hoshi đang đeo tai nghe và khá là buồn ngủ nên cô không quan tâm mấy. Mục tiêu bây giờ của cô là đi vào lớp cất balo và cáo ốm để lên phòng y tế đi ngủ

Vào lớp học, Hoshi về chỗ ngồi của mình và nhìn xung quanh

"Tachibana- san, Haruko đến chưa vậy"- Hoshi

"Chưa, có chuyện gì không"- Tachibana

"Tí nữa giáo viên điểm danh thì bảo mình ốm nhé"- Hoshi

"Giờ đây, lần đầu thấy cậu trốn học đấy"- Tachibana

"Chỉ là lần đầu ở Nhật thôi, mà mình buồn ngủ qua, đi đây"- Hoshi

Hoshi ngáp dài ngáp ngắn rồi vẫy tay chào Tachibana

Trên đường đi tới phòng y tế, Hoshi có cảm giác như mình là ngôi sao Hollywood vì đi đến đâu thì có người nhìn cô đến đó. Hoshi hơi khó hiểu và hơi tò mò nhưng rồi vẫn cho qua vì cô quá buồn ngủ để để tâm đến chuyện này

"Oáp, cuối cùng cũng đến"- Hoshi

Hoshi mở cửa bước vào phòng, cô đi đến phía cái giường bệnh thì đập vào mắt cô là cảnh tượng

Sakamaki Shuu đang ép một cô gái sát tường, tay phải chặn ở bên tường còn tay trái thì cầm cầm cô gái đó. Nhìn thấy cảnh tượng này, Hoshi nhận ra mình đã phá mất khung cảnh lãng mạn của họ, cô lên tiếng

"Ohh, rất xin lỗi, tôi không cố ý"- Hoshi

Hoshi nói xong đóng cửa phòng y tế lại và đi lên sân thượng

Sân thượng như là nhà của Hoshi khi cô ở trường, ăn trưa cũng ở trên này, ra chơi hầu như ở trên này, trốn học thể dục cũng ở trên này, thậm chí nhiều lúc ôn bài trước khi kiểm tra cũng ở trên này

Quá buồn ngủ, Hoshi không quan tâm là cái sân bẩn hay sạch. Cô nằm xuống, một tay gối đầu, một tay đút vào túi áo và ngủ cùng với cái tai nghe đang phát bài Kiss the rain. Giai điệu nhẹ nhàng của bản nhạc khiến Hoshi đi vào giấc ngủ nhanh hơn

5 phút sau, khi Hoshi đã ngủ say, Kanato từ ngoài cửa đi vào. Thấy bóng người nằm ở sân thượng, anh tiến gần

"Hmm, Akiko Hoshi, là người làm cái bánh đó sao"- Kanato

Mấy hôm trước, Kanato có ghé qua tiệm bánh và ăn thử bánh mousse mới của tiệm. Đối với Kanato, cái bánh mousse đó thật sự ngon và Kumo đã nói với anh rằng cái bánh đó là do Hoshi làm. Và từ đó anh cảm thấy tò mò về Hoshi

Tiếng chuông hết tiết reo lên đánh thức Hoshi dậy. Cô từ từ mở mắt. Kanato thấy vậy liền đứng lên và đi xuống lớp

"Hình như vừa nãy có ai ở đây thì phải?"- Hoshi

Hoshi đứng dậy và đi xuống lớp

Vào lớp học, Hoshi cất tai nghe và lấy sách vở môn anh ra. Lục mãi trong cặp cô không thấy sách anh đâu

"Sách anh đâu rồi nhỉ?"- Hoshi

Cô tiếp tục lục trong cặp, thậm chí còn đồ hết sách vở ra bàn. Biết là mình đã quên, cô chán nản nằm bò ra bàn

"Tí nữa thể nào cũng bị phạt cho mà xem, ah"- Hoshi

Hoshi kêu "ah" một tiếng, có cái gì đó đập lên đầu cô. Hoshi nhìn lên thấy Ayato đặt quyển sách tiếng

.....

Tiết Anh cuối cùng cũng kết thúc, giáo viên chủ nhiệm vào thông báo lịch thi học kì rồi cả lớp ra chơi. Hoshi chỉ còn một tuần để ôn thi. Máy môn khác thì đối với Hoshi thì chả cần lo gì, chỉ có toán là khiến Hoshi phải lo vì chương trình học toán ở Anh và Nhật khác nhau nên cô đã học kém đi

Tại căn tin

Hoshi ngồi vừa ăn pocky vừa suy nghĩ. Trong một tuần cô phải nắm chắc tất cả các kiến thức sẽ có trong đề thi

"Nè Hoshi-chan"- Haruko

"Gi vậy?"- Hoshi

"Cậu có biết từ sáng đến giờ cậu đi đến đâu ai cũng nhìn cậu không?"- Haruko

"Không, sao mọi người nhìn tớ vậy?"- Hoshi

"Quan hệ giữa cậu và Rin, Ren là gì?"- Haruko

"Rin, Ren nào?"- Hoshi

"Thành viên trong ban nhạc Demon"- Haruko

"À, chúng tớ là anh em họ"- Hoshi

Hoshi nói xong, mọi đứa con gái trong căn tin đều thờ phào nhẹ nhõm. Họ không muốn idol đẹp trai của họ đã có bạn gái

Hoshi tiếp tục ngồi ăn pocky, tay nghịch nghịch cái điện thoại. Cô đang suy nghĩ xem làm thế nào để Ayato có thể kèm học cho mình thêm giờ. Mặc dù Ayato đã được giao nhiệm vụ kèm học cho cô nhưng thời gian kèm học vẫn còn quá ít nếu cô muốn đạt kết quả cao trong kì thi này

"Cố gắng lên Hoshi, mày làm được mà, Haruko, tớ đi trước đây"- Hoshi

Hoshi để lại một câu rồi chạy đi tìm Ayato

"Cậu ấy làm sao vậy?"- Haruko

Haruko hơi khó hiểu trước hành động của bạn thân của mình

Hoshi chạy vào trong lớp. Thật tốt khi trong lớp chỉ có mỗi mình Ayato. Ayato đang say giấc ngủ trên chiếc bàn học thân thương của mình thì nghe thấy tiếng đập bàn

"Chuyện gì?"- Ayato

"Ayato- san, xin cậu hãy giúp tôi học toán"- Hoshi

"Tôi vẫn đang giúp cô đấy thôi"- Ayato

"Không, ý tôi là ngoài giờ giáo viên yêu cầu cơ, cậu có thể kèm thêm tôi không?"- Hoshi

"Được thôi"- Ayato

"Yes, cảm ơn nha"- Hoshi

"Nhưng với một điều kiện"- Ayato

"Là gì?"- Hoshi

"Lúc đấy tính sau"- Ayato

Ayato nói xong rồi bỏ đi. Hoshi không cần biết điều kiện đấy là gì, cô chỉ cần đạt kết quả cao trong kì thi này và cô cười tươi hơn hẳn mọi khi

Ayato đi ra sân sau của trường và nằm dựa vào cây hoa anh đào. Anh tự hỏi vì sao mình lại giúp đỡ Hoshi những hai lần liền. Lần thứ nhất là cho mượn quyển sách và lần hai là vụ vừa nãy. Cảm xúc của anh rất phức tạp khi nhìn thấy Hoshi. Nhiều lúc anh vô tình ngắm cô trong những giờ học mà không nhận ra hành động của mình. Ayato vò đầu mình để thoát khỏi mớ suy nghĩ vớ vẩn

.....

Giờ về cũng đã đến, vì hôm nay không học chiều nên tất cả học sinh đều về nhà không ai ở lại trường. Trước khi đi, Ayato có nói với Hoshi

"Chiều nay, 1h30, thư viện Scarlet"- Ayato

"Ok"- Hoshi

Khi Hoshi về kí túc xá, cô mở cửa phòng ra, mọi thứ trong phòng ngoại trừ cái giường và bộ bàn ghế của kí túc xá ra, mọi thứ đều biến mất. Ban đầu, cô nghĩ là do trộm nhưng an ninh kí túc xá của trường rất cao nên không thể có trộm, cô vội vàng đi tìm quản lí

"Anko- san, sao phòng em lại trống rỗng vậy"- Hoshi

"Sáng nay Rin và Ren của nhóm

Demon đến và nói họ là anh họ của em đã chuyển hết đi rồi"- Anko

"Oh shit"- Hoshi

Hoshi vội vàng chạy đi và lấy điện thoại trong cặp mình ra gọi cho Kelvin

"Mang xe ông đến trường đón tôi đi"- Hoshi

Hoshi không để cho Kelvin nói gì đã cúp máy. 5 phút sau, Kelvin đã đợi Hoshi ở cổng trường. Hoshi mở cửa xe đi vào

"Về nhà ông nội mình"- Hoshi

Trên xe, Kelvin cảm thấy ngột thở vì sát khí toả ra từ Hoshi. Anh phải cho xe chạy nhanh hơn mức bình thường để có thể thoát khỏi cái tình huống này

Gia tộc Azure

Hoshi mở cửa xe đi ra ngoài và đóng cửa mạnh đến nỗi những người làm vườn phải ngoái lại nhìn

"Đây là lần đầu tôi thấy tiểu thư Hoshi giận như thế này đấy"

"Đúng vậy"

Hoshi đi nhanh vào nhà chính, mở cửa thật mạnh để bước vào nhà. Người đầu tiên cô nhìn thấy cũng là người cô đi tìm

"Rin, Ren, tại sao anh chuyển đồ của em về đâu?"- Hoshi

"Ông ra lệnh, bọn anh chỉ tuân theo"- Rin

Hoshi tức tối, chạy vào phòng làm việc tìm ông

"Ông, tại sao ông lại làm vậy?"- Hoshi

"Kelvin đã kể cho ta mọi chuyện, cháu hãy chuyển về đây đi, đây là mệnh lệnh, cháu phải tuân theo"- Charles

Charles nói xong lại cúi mặt nhìn vào đồng tài liệu. Hoshi không thể làm gì khác ngoài đi ra khỏi phòng. Trước khi đi, ông cô nói

"À, nghỉ luôn việc ở đó đi, cháu vẫn còn chỗ dựa vững chắc là ta đây, đừng có tự lập quá"- Charles

Hoshi gật đầu và đi ra khỏi phòng. Charles phải dùng biện pháp này để bắt cô về nhà ở. Ông không muốn cháu gái duy nhất của mình lúc nào cũng một mình không ai bên cạnh. Dù đã có Kelvin nhưng ông không thể không lo lắng, ông có cảm giác nếu không đưa Hoshi về nhà thì Hoshi sẽ gặp chuyện

P/s; sorry mấy bạn nha, dạo này lười quá nên đăng chap mới lâu

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Mất Amnesia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.